

CAU VÒNG

TRÊN

BIỂN

VNP

Trần Nguyễn Phương

CAU VÓN

TRÊN

BIỂN

WP

© Nguyễn Phương

Table of Contents

[Cầu vồng trên biển](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

Cầu vồng trên biển

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

– Anh Hiếu ơi!

– Yến Linh đưa tay làm loa hét gọi Hiếu, khi thấy Hiếu đang băng mình chạy đến từ xa.

Hiếu vẫy tay hét to lại:

– Ú ... ú ...

Phóng thêm mấy bước chân dài nữa đến bên Yến Linh, Hiếu vừa nói vừa thở ồ ồ vì mệt:

– Trời chuyển mưa quá, sao em không chịu về. Anh nghi là em còn ở ngoài này, nên chạy ra. Về thôi, cơn mưa này lớn lắm đó!

Vừa nói, Hiếu vừa chụp tay Yến Linh định lôi cô đi.

Yến Linh vùng vằng hờn dỗi:

– Không. Ra đây chỉ lôi em về thôi, cần gì phải ra. Ngày mai anh về Sài Gòn, lâu lắm mới trở về, vậy mà ...

Nước mắt Yến Linh trào ra, cô bé vốn nhạy nước mắt, bữa nay giận Hiếu, cô nhóc tức tươi hơn.

Hiếu lúng túng:

– Anh xin lỗi. Anh định ra đây với em hồi trưa. Anh cũng biết em đang đợi anh, nhưng mà ba cứ báo hết chuyện này đến chuyện nọ, anh không đi được, đừng có giận anh mà!

Yến Linh tức tươi:

– Ngày mai anh đi, anh vui lắm phải không?

– Đâu có.

Trung Hiếu bối rối lau nước mắt cho Yến Linh:

– Anh cũng buồn vậy. Anh nào có muốn xa em, nhưng anh phải về Sài Gòn đi học. Anh đi học đến hè, anh cũng về với em mà.

– Có chắc không?

– Chắc.

– Anh đi rồi, em buồn lắm, đâu có còn mỗi ngày được gặp anh.

Yến Linh nhủi đầu vào người Hiếu. Hiếu ngáp ngừng rồi ôm Yến Linh.

– Em phải biết dẹp nỗi buồn cho anh đi lo tương lai của mình chứ. Cười lên nào! Em khóc xấu xí mề.

– Hứ!

Yến Linh nũng nịu phát vào ngực Hiếu:

– Em xấu lắm. Con gái ở đảo sao bằng con gái Sài Gòn.

– Bộ em nói con gái Sài Gòn vẫn mình lại đi thích con trai ở đảo này sao?

Yến Linh phì cười:

– Huề ghen!

Một cơn gió thổi mạnh, trời vụt tối sầm, hạt mưa ào ạt trút xuống.

– Chết! Mưa rồi, chạy Linh ơi ...

Trung Hiếu nắm tay Yến Linh chạy theo mình. Hai người chui vào hang đá to tránh mưa.

– Xích vào đây Linh! Mưa tạt dữ lắm.

Yến Linh đứng xích vào, cô ái ngại nhìn ra màn mưa bên ngoài. Trời chớp giạt những tia sáng xanh lê, rồi bất thành linh phát ra những tiếng ầm ĩ đình tai điếc óc.

Yến Linh hoảng sợ ôm chặt lấy Hiếu, toàn thân cô ướt những nước mưa, cứ run bắn lên.

Biết Yến Linh sợ sấm, Hiếu ôm chặt cô ủ vào lòng.

– Đừng sợ! Anh ôm em nè. Lạnh không?

Yến Linh giấu mặt vào người Hiếu. Từ nhỏ, cô rất sợ sấm sét, lúc ba tuổi ở nhà một mình, có lần Yến Linh ngất đi vì sợ khi cơn mưa chợt ập đến, may mà lúc đó Hiếu bằng mình chạy trong mưa đến cứu Yến Linh.

Anh vỗ về cô:

– Đừng sợ đừng sợ

Mới lúc này bên ngoài còn sáng, bây giờ tối đen một màu sẫm. Con mưa cứ trút nước ào ạt, tiếng gầm chuyển âm ỉ, ánh sáng của tia chớp trà nên xanh lè ma quái.

Cái cảm giác lạnh dần ấm lại khi hai thân thể sát vào nhau. Hiếu ngậm ngùi trong ý nghĩ ngày mai anh sẽ đi xa, còn lại Yến Linh, anh không còn đi tìm cô, không còn ra nơi này, chỗ hẹn hò của hai người ...

Bất giác vòng tay Hiếu siết mạnh vào người Yến Linh, anh cúi xuống tìm môi cô. Nụ hôn đầu tiên vụng dại, rồi nụ hôn thứ hai bản lĩnh hơn, ngọt ngào hơn ... Cả hai cùng ngã xuống trên gộp đá lạnh ẩm ướt, hai con người trẻ đi tìm cảm giác tình yêu, với những điều mới biết lạ lùng và tuyệt diệu ...

– Linh à! Em có giận anh không?

Giọng Yến Linh nhỏ xíu đầy xúc động:

– Không có. Em yêu anh.

– Anh cũng yêu em. Em sẽ chờ anh phải không Linh?

– Ừ. Chờ cho tới khi chết thì thôi.

– Không được nói chết. Anh sẽ về thăm em khi có dịp.

Trung Hiếu vùi mặt vào mái tóc người yêu, thân thể Yến Linh ấm quá. Con mưa bên ngoài cũng vừa dứt ...

– Yến Linh! Con chạy đi đâu vậy?

Như sợ cha sẽ ngăn mình lại, Yến Linh vừa chạy vừa quay lại đáp:

– Con ra bến phà một chút!

Ông Hồi lạnh lùng:

– Không cần ra đó. Nó đi rồi, đi từ lúc năm giờ sáng, dọn cả nhà đi rồi.

Yến Linh thảng thốt quay lại:

– Ba nói thật không? Không phải là có một mình anh Hiếu đi sao?

– Con không tin thì cứ đi.

Yến Linh phóng chạy đi ra bến phà. Một chiếc phà vừa cập bến, hành khách lên đất liền, không có con phà nào vừa tách bến hay neo lại cả. Yến Linh lại chạy thục mạng đến nhà Hiếu, cô đứng lại khi nhìn thấy căn nhà trống hoác, người chủ mới đang dọn vào.

Hai chân Yến Linh run rẩy muốn quy xuống, giọng cô trở thành cà lăm:

– Chú ơi ... nhà ... nhà này ... nhà này ...

– Người chủ cũ đi rồi, họ bán nhà này cho chú, nói là về đất liền sinh sống luôn, vì thằng con đã đậu vào đại học.

Yến Linh đứng chết trân. Ngày hôm qua Hiếu đâu có nói với cô như thế, anh chỉ nói là anh sẽ về thăm cô khi có dịp. Cả nhà anh dọn đi, có nghĩa là anh không bao giờ quay lại vùng cù lao nghèo này, quanh năm chỉ có nước và nước với cánh đồng ngập mặn bạt ngàn.

Quay đầu, Yến Linh chạy báng bổ ra bến tàu, cô nháo nhào đi tìm Hiếu, chỉ có những gương mặt xa lạ. Yến Linh quy trên cát biển, cô khóc nức nở:

– Anh Hiếu ơi! Bao giờ anh mới về, Hiếu ơi ...

Gió sớm thổi vào người Yến Linh lạnh giá, tóc và áo cô bay bay. Yến Linh không nghe lạnh, mà một nỗi đau đến buốt lòng. Bao giờ anh mới về thăm em Hiếu ơi?

Thất thểu, Yến Linh trở lại hang đá. Cô ngồi trong hang, lòng đau quặn.

Chiều hôm qua cô và Hiếu trong háng đá này, anh đã thật xúc động và nồng nàn nói yêu cô, bây giờ hang đá trống không, ngoài kia biển và gió trở nên hiền hòa không giận dữ thét gào như chiều hôm qua.

Em sẽ đợi anh mãi mãi Hiếu ạ. Lời thề này, em sẽ khắc ghi trên đá, bia đá tình yêu của chúng mình.

Bây giờ lênh đênh giữa sóng nước chập chùng, anh có nhớ em như em đang nhớ anh?

– Cho một ly cà phê đen, cô chủ quán ơi!

Bỉnh vừa cười vừa kéo ghế ngồi vừa bảo Yến Linh, mặc cho cô bé mặt bùng thụng không vui.

Yến Linh vùng vằng lui vào trong:

– Ba pha eà phê mang ra cho thằng cha mặt đen đó đi, con không bán cà phê cho thằng cha đó đâu.

– Sao lạ như vậy? Mình bán cà phê, ai vào quán cũng vui vẻ bán, chứ sao lại ghét người ta.

Mặc cho ông Hồi nói, Yến Linh cứ ngồi quay mặt vào trong. Cô ghét tên mặt đen ấy, ngày nào gã cũng lẻo đẻo đi theo cô, làm cho cô muốn ra hang đá ngồi nhớ Hiếu cũng không dám đi. Cứ mỗi chiều cô đứng sau nhà trông ra hòn Phụ Tử cao vọi vọi mà nhớ Hiếu.

Mới đó mà anh đi hơn một tháng, chỉ có một lá thư về rồi thôi, anh báo chưa có địa chỉ chắc chắn, lần sau anh sẽ cho cô địa chỉ để cô viết thư cho anh, thế mà thư vẫn bần bật.

Thấy Linh ngồi yên, ông Hồi đành pha cà phê mang ra cho Bình.

Bình cười tươi:

– Ngồi uống cà phê luôn với cháu chú Hồi!

– Thôi, cậu uống đi! Tôi còn vào làm công việc. Mấy ngày nay Yến Linh cảm, nó có phụ được gì đâu.

Nghe nói Yến Linh cảm, Bình lo lắng:

– Cảm sao vậy chú? Chú mua thuốc cho cổ uống chưa?

– Rồi. Con nhỏ này sợ thuốc, ép lắm mới chịu uống.

Cha đang nói chuyện với khách, Yến Linh vội vàng đứng lên. Cô muốn đi ra biển, xuống bến phà để đợi, dù biết là Hiếu không về, nhưng còn hơn là ngồi ở quán.

Vừa đứng lên, một cảm giác choáng váng và buồn nôn, Yến Linh đưa tay bịt miệng, cô chạy ào ra ngoài.

Cơn nôn toàn là nước khiến Yến Linh mệt muốn ngất. Cô cố gượng dậy thẫn thờ nhìn ra biển xa. Hòn Phụ Tử xa xa cao vọi vọi.

Trời hôm nay biển lặng sóng êm màu trời trong xanh, không u ám như buổi chiều nào cô và Hiếu, buổi chiều cuối cùng ấy rồi mỗi người một phương. Em bệnh vì nhớ anh rồi Hiếu ạ, anh có biết? Mấy ngày nay người em ngày ngật, em không ăn gì được, ăn vào là nôn ra hết. Xưa nay,

em chưa từng bị như thế này.

Nếu như em có mẹ sẽ đỡ tủi hơn, ba thương em nhưng ông đâu có cho em tình cảm ấm áp.

Cơn khó chịu mỗi lúc nhiều hơn, Yến Linh gục xuống, hai mắt nhắm nghiền lại chừ cho cơn khó chịu đi qua. Khó chịu quá! Yến Linh đứng lên để đi về nhà, nhưng đôi chân cô không đi theo sự sai khiến của cô nữa, mà đổ gục xuống cát ướt.

– Cô Yến Linh! Sao vậy nè?

Bỉnh phóng nhào tới, kịp đỡ Yến Linh lên. Toàn thân cô đang bất động trong tay anh. Bỉnh lo lắng hét to:

– Cô Linh ... cô Linh ...

Không thấy Yến Linh cử động, Bỉnh hoảng sợ bế cô lên, chạy ngược lên trên, chạy như điên. Khổ chưa! Bệnh hoạn như vậy còn ráng đi ra biển.

Bỉnh biết Yến Linh mong Hiếu, cái gã thư sinh đẹp trai ấy rồi Kiên Lương hơn một tháng nay, vậy mà ngày nào cô cũng cứ ra bến phà ngóng đợi, mặc cho mưa, mặc cho nắng gió, người của Yến Linh gầy rộc héo hon, vậy mà cô có màng tới đâu ...

Vừa thấy vị bác sĩ mở cửa đi ra, ông Hồi vội xông lại:

– Bác sĩ! Con gái tôi như thế nào?

– Tỉnh lại rồi. Cô ấy bị kiệt sức do thần kinh căng thẳng, lại không ăn uống được. À! Còn điều này nữa, nên cẩn thận, nếu không sẽ không giữ được cái thai.

– Cái gì!

Ông Hồi kêu lên sửng sốt:

– Bác sĩ nói gì?

Con gái ông có mang gần hai tháng. Hãy bảo chồng cô ta chăm sóc vợ cho cẩn thận.

Vị bác sĩ vừa nói vừa hướng mắt về phía đầu hành lang khi Bỉnh vừa đi tới, song ông ta bỏ đi, trong lúc ông Hồi đứng chết sững.

Con gái ông có mang. Chưa chồng mà có mang. Ai là người làm cho con gái ông có mang? Đồ khốn kiếp! Kéo nhau về đất liền hết, còn để lại nghiệp chướng cho cái vùng cù lao nhỏ bé này.

Bính đi tới, anh bắn khoăn:

– Cô Linh tỉnh chưa bác?

Vừa đau đớn vừa giận dữ, ông Hồi cộc lốc:

– Không biết! Cầu cho nó chết đi còn hơn sống.

Ông Hồi giận dữ bỏ đi. Bính ngẩn ngơ nhìn theo. Xưa nay anh chưa từng thấy ông Hồi giận con gái mình như thế.

Bính ngập ngừng rồi bước vào phòng bệnh. Yến Linh đang nằm khóc, cô vội quay vào vách khi thấy Bính.

Bính rụt rè:

– Cô Linh! Tôi mang sữa vào cho cô nè.

Giọng Yến Linh đầy nước mắt:

– Anh mang đi đi, tôi không uống đâu.

Bính đặt ly sữa lên bàn, ôn tồn:

– Bác trai giận cô nên nói như vậy, chứ ông rất thương yêu cô. Mà cũng tại cô, ngày nào cũng ra bến tàu ngồi từ sáng tới chiều, không bệnh sao được. Bác trai giận cô là đúng rồi:

Yến Linh muốn hét lên:

anh không biết gì hết thì câm mồm lại đi, tôi đang nát cả ruột gan nè. Song những lời nói ấy, Yến Linh ghìm lại được. Bây giờ cô giống như ngồi trên đồng lửa, ba sẽ giết cô mất, rồi cả cái cù lao Kiên Lương này ầm ĩ lên:

con gái lão Hồi có mang, gã con trai tặng cho con gái đứa con xong liền xuôi tàu về đất liền, mãi mãi không trở lại nữa.

Yến Linh cắn chặt răng cố ngăn tiếng khóc òa vỡ. Cô phải làm sao đây?

– Yến Linh à! Cô đừng khóc nữa, bệnh thì chịu uống thuốc rồi vài hôm sẽ khỏi.

Mặc cho Bính nói, Yến Linh cứ khóc. Làm sao để Hiếu biết? Xưa nay có bao giờ Yến Linh đi khỏi cù lao Kiên Lương này đâu. Hiếu ơi! Anh đang ở nơi nào? Em mong tin anh tan nát cả lòng.

Đến trưa, ông Hồi vào bệnh viện chở Yến Linh về nhà, nét mặt ông lầm lì thật dễ sợ.

Yến Linh không dám nhìn cha, cô chờ cơn thịnh nộ của cha giáng xuống mình.

Đóng cửa nhà lại, ông Hồi nhìn con gái chăm chăm:

– Cửa thằng Hiếu đúng không?

Sợ hãi, Yến Linh cúi gằm đầu, cô sụp xuống chân cha, nghẹn ngào:

– Ba ơi! Con xin lỗi ...

– Xin lỗi? Một lời xin lỗi của con, ba có thể xem như không có chuyện gì xảy ra sao? Năm nay, con mười tám, ba không nghĩ là con ngu xuẩn đến như vậy, đem cuộc đời mình cho không, phụ bạc công nuôi dưỡng khó nhọc của cha. Mẹ con vì sinh con ra mà chết vào cái năm mùa lũ quét, ba trở tay không kịp, một tay bế con để lên cao, vai đeo mẹ con, bà ấy lạnh run đuối sức nên buông vai ba ra, ba đang bế con và chống chọi với dòng nước lũ tàn bạo ... Nếu ba cứu mẹ con thì ba phải bỏ con, con hiểu không? Ba đã chọn con, một điều làm tan nát lòng ba. Chính vì lẽ đó mà mười tám năm nay, ba ở cảnh đời gà trống nuôi con. Sao con có thể cư xử tàn nhẫn, bạc bẽo với ba như thế?

Yến Linh khóc òa:

– Ba ơi! Con xin lỗi. Hay ba đưa con về Sài Gòn đi!

– Không, không bao giờ ba xa cù lao này cả. Ở đây có mộ phần của mẹ con, có chết ba cũng không đi. Ba cho con hai điều chọn lựa. Một là bỏ đứa bé trong bụng con, cha con mình sống với nhau như cũ, khi nào con hai mươi, ba sẽ tìm chỗ tử tế gả con.

Yến Linh kinh hoàng:

– Ba ơi! Con không muốn như vậy đâu.

Ông Hồi nghiêng răng:

– Con không muốn, vậy con sẽ sinh nó ra nuôi nó, rồi người dân ở cù lao này cười vào mặt ba, vậy thì con giết ba chết đi Linh. Còn nếu con muốn giữ đứa bé thì hãy ưng thằng Bình đi. Nó thương con, tuy nó đen đúa xấu xí nhưng nó sẽ là người chồng tốt, biết lo cho con, hơn là cái thằng khốn kiếp kia, nó theo cha mẹ về Sài Gòn ở còn cố tình hại con. Con chỉ có hai điều lựa chọn, còn nếu con đi Sài Gòn tìm nó, chi bằng để cho ba uống thuốc

chuột chết cho xong.

– Ba ơi! Sao ba lại ép con như vậy?

Yến Linh ôm choàng lấy chân ông Hồi.

– Xin ba đừng đẩy con vào con đường cùng, những điều ba nói, con không chọn lựa được.

– Con phải chọn lựa. Nếu biết ngày xưa con ngu xuẩn như vậy, ba thà cứu mẹ con hơn là cứu con. Đồ bất hiếu!

Yến Linh rụng rời. Cách giải quyết nào của cha cũng làm cô đau đớn và tan nát cả cõi lòng. Còn Bình, liệu anh ta có muốn cưới cô khi cô đã hư thân, còn mang giọt máu của kẻ khác trong người?

Ông Hồi hất Yến Linh ra, bước ra ngoài đóng cửa lại. Ông căm giận Hiếu đã cướp đi cuộc đời trong trắng của con gái ông. Đứa con gái mà ông cưng như ngọc và quý hơn mọi thứ trên đời.

Phải đi tìm Hiếu cho dù Sài Gòn rộng lớn. Ý nghĩ vừa đến khiến Yến Linh nôn nao, nhưng đồng thời lòng cô cũng chùng xuống. Cô không có bất kỳ một thông tin nào về Hiếu. Tại sao anh không gởi thư cho cô. Anh có biết thư của anh, chính là liều thuốc hồi sinh cho cô đợi chờ anh.

Phải đi tìm Hiếu. Hiếu ơi! Anh không thể nào quên kỷ niệm chúng mình từng có với nhau, những mùa thu vào tháng Tám. Tháng Tám nhiều mưa, trong hang đá ấy, tình yêu của chúng mình nở hoa. Em sẽ đi tìm anh, Trung Hiếu ...

Xình xịch ... xình xịch ...

Con tàu nổ máy, một cụm khói đen bốc ra sau đuôi con tàu. Yến Linh thở phào, tàu chạy đi rồi, cô mới cảm thấy nhẹ nhõm, vì ông Hồi không thể nào biết cô trốn đi.

Hành lý của Yến Linh chỉ có hai bộ đồ đựng trong bọc ni-lông và một ít tiền.

Yến Linh gần như thuộc nằm lòng lá thư Hiếu gởi cho cô. Lá thư đầu tiên từ lúc đi xa, anh viết cho cô rồi không thấy nữa.

Yến Linh!

Anh đã đến Sài Gòn. Mọi thủ tục ba lo giùm anh. Anh học về ngành hàng hải, ước mơ duy nhất của anh vẫn là lái tàu. Em không hình dung ra ngôi trường anh học lớn như thế nào đâu.

Đường phố cũng đầy xe chạy, đúng là ngựa xe như nước vậy.

Còn mấy hôm nữa là nhập học rồi, anh hồi hộp lắm. Đại học hàng hải, em nghe câu này chưa? Ở đây đông người, song anh rất nhớ em, nhớ những chiều mình từng đi dạo trên biển Kiên Lương, ngắm hòn Phụ Tử, một hòn núi cao đến ba mươi mấy mét và như là cha con đang ôm nhau vậy. Anh nhớ buổi chiều mưa trong hốc đá ... anh nhớ em lắm em ạ. Em có nhớ anh không?

Con tàu lướt sóng đi phẳng phẳng. Xung quanh Yến Linh, có nhiều người ngả người vào thành ghế ngủ. Yến Linh muốn như họ, song cô không tài nào nhắm mắt được. Tâm trạng của cô phức tạp lo lắng, lo lắng không tìm thấy Hiếu, và lo cho cha, chắc chắn ông sẽ rất giận.

Chợt, một bọc nước đưa từ phía sau ra trước mặt Yến Linh, làm cô giật mình quay lại. Cô tái cả mặt mày:

– Ba ...

– Uống nước đi! Có đói lắm không?

Cứ tưởng cha sẽ nổi cơn thịnh nộ, nhưng không, ông còn đưa cho Yến Linh ổ bánh mì.

Yến Linh nghẹn ngào:

– Ba ... Con có lỗi với ba.

– Con có biết tại sao ba đi theo con không?

Nước mắt Yến Linh lưng tròng:

– Ba ơi! Ba đừng bắt con lại.

Ông Hồi lắc đầu:

– Con nghĩ là con sẽ tìm được thằng Hiếu sao? Sài Gòn chứ đâu phải Kiên Lương của mình hả con?

Yến Linh nghẹn ngào:

– Dù sao con cũng muốn gặp anh Hiếu, ba ạ. Con ân hận để ba phải lo lắng cho con.

– Ân hận hay không, con cũng đã trót dại rồi. Con dại thì cái mang. Ba sẽ gặp ba má thằng Hiếu hỏi họ tính như thế nào?

– Nhưng ba cũng đâu biết họ ở đâu hả ba?

– Ba biết.

– Ba biết? - Yến Linh vui mừng – Sao ba không nói cho con biết?

– Thằng Hiếu có gởi cho con một lá thư chiều hôm qua, trong đó có cho địa chỉ của nó.
Con đọc đi!

Yến Linh run rẩy cầm lá thư, nét chữ quen thuộc của Hiếu làm cô rung động mạnh. Hiếu đâu có quên cô, bằng có là anh vẫn viết thư cho cô.

– Con hãy đọc đi!

Yến Linh mở thư đọc:

“Yến Linh!

Khi anh thư này cho em là anh chuẩn bị lên máy bay sang Anh học năm năm. Chính anh cũng không biết quyết định của ba. Anh muốn chống lại ý ba, song ba nói làm trai phải lo tương lai sự nghiệp trước đã. Em yêu anh, em phải đợi anh. Anh mới mười chín, em mười tám, tương lai còn dài, hãy thông cảm cho anh. Qua đó, anh sẽ thư về cho em.

Yến Linh bủn rủn buông lá thư, cô không có can đảm đọc tiếp. Hiếu là cái phao cuối cùng cho Yến Linh bơi đến, song anh đã bơi ra xa, bỏ mặc cô chết đuối trên dòng biển đời.

– Con bình tĩnh Yến Linh!

– Ba ơi! Lâm sao con bình tĩnh được hả ba?

Yến Linh nấc lên, cô thật sự đau khổ suy sụp và hoảng sợ trước ngày mai của mình, không có chồng mà lại mang thai có con.

Ông Hồi đau xót vuốt tóc Yến Linh.

– Ba sẽ đưa con đến nhà họ, bắt buộc họ lo cho con. Ba nhất định làm điều này cho con.

Yến Linh hồi hộp, cô ngược nhìn căn nhà lầu cao ba tầng sang trọng. Bây giờ Hiếu ở căn nhà như thế này sao?

Ông Hồi mạnh dạn đưa tay lên ấn chuông cửa, mắt ông nhìn Yến Linh khuyến khích:

– Con đừng sợ!

Yến Linh đưa tay chặn ngực, giá như Hiếu có mặt ở nhà, cô không sợ mấy.

Liệu ba má Hiếu sẽ cư xử thế nào khi biết tin họ sắp có một đứa cháu nội?

Từ bên trong, cô giúp việc đi ra. Cô ta chưa chịu mở cửa, mà đứng bên trong nhìn hai người khách.

– Ông tìm ai?

– Làm ơn nói với ông bà chủ nhà này ... à, mà có phải là nhà của ông Trung Tín, quê ở Kiên Lương không?

– Phải.

– Vậy làm ơn nói giùm có ông Hồi ở Kiên Lương muốn gặp, chuyện rất quan trọng.

– Chờ một chút!

Cô giúp việc quay vào, trong lúc trống ngực Yến Linh gần như muốn nổ tung vì căng thẳng, cô ôm lấy cánh tay cha như nhờ cha tiếp sức mạnh cho mình.

Ông Hồi ôm qua lưng con gái:

– Đừng sợ gì cả! Thật ra bạ không thích con làm dâu cho nhà giàu đâu.

Nhưng tất cả đã lỡ, họ có nhận con thì tốt, sau đó ba quay về Kiên Lương một mình.

Nước mắt Yến Linh trào ra, cô dụi mặt vào cánh tay cha, cô ân hận mình đã làm khổ cha, đưa con gái đến nhà người ta nhận nhìn con gái mình. Con người ông xưa nay ăn ngay nói thẳng, mà bây giờ chịu nhún mình, tất cả vì cô mà ra.

Thật lâu, cánh cửa vẫn không mở. Sốt ruột, ông Hồi bấm chuông cửa liên tục, ông giận dữ hét lên:

– Bà Trung Tín! Bà phải ra đây gặp tôi. Tôi đã đi từ Kiên Lương đến đây, tôi nhất định không về nếu như vợ chồng ông không chịu ra gặp tôi.

Có lẽ do ông Hồi làm ầm ĩ nên cô giúp việc đi ra mở cửa, mặt cô ta đánh lại lạnh lùng:

– Vào đi! Ông có biết ông la hét như vậy là bất lịch sự không? Bà chủ của tôi vừa ngủ dậy,

phải ăn sáng nữa chứ.

Ông Hồi trợn mắt. Ông mặt trời lên cao đến cả sào, vậy mà bà ta mới ngủ dậy, còn ăn sáng. Đồ trưởng giả học làm sang!

Ông Hồi cố dần cơn nóng giận kéo Yến Linh đi vào. Yến Linh van lơn, cô biết tính cha xưa nay luôn nóng như lửa:

– Ba ơi! Ba đừng giận, đừng la hét ghen ba, tất cả là do lỗi của con.

Ông Hồi im lặng lôi Yến Linh đi.

Bà Trung Tín đang ngồi chễm chệ trên ghế xa lông, một con người hoàn toàn khác với lúc còn ở cù lao. Căn phòng khách rực rỡ sang trọng. Yến Linh chùn chân lại, mặc cảm tự ti dấy lên trong lòng cô.

Không mời cả hai ngồi, bà Trung Tín hách dịch.

– Này ông! Con trai tôi đã đi Anh học, ông muốn gì mà dẫn con gái ông lên tận đây la hét um sùm. Nếu không nghĩ tình là đồng hương, tôi gọi điện thoại cho công an đến bắt ông. Nào, ông muốn gì?

Cái giọng trịch thượng của người giàu có, ông Hồi muốn nổi điên lên. Đúng là Trung Hiếu hiền lành đáng yêu bao nhiêu thì cha mẹ nó lại giống như là ác quỷ vậy. Nếu không vì con gái ông lỗ dại, không bao giờ ông muối mặt đến đây, để nghe họ hỏi ông muốn gì.

Cố nuốt cơn giận xuống, ông ngồi xuống ghế xa lông, bất chấp vẻ khó chịu của chủ nhà:

– Dĩ nhiên là có mục đích, tôi mới đến đây. Không phải tôi muốn mà là bắt buộc bà. Tôi muốn gặp Trung Hiếu.

Bà Trung Tín lạnh lùng:

– Tôi không vừa nói với ông là con trai tôi đã đi du học bên Anh rồi sao?

Bà đứng lên quát chị giúp việc:

– Mở cửa đưa khách ra đường!

Chưa hết, bà còn khinh bỉ:

– Một lát, nhớ lau bộ xa lông cho tao!

Cơn thịnh nộ trong ông Hồi tới óc, ông gằn giọng:

– Tôi chưa nói hết! Hẳn bà biết con trai bà và con gái tôi đã có tình cảm với nhau?

– Rồi sao? Chúng nó có tình cảm thì sao? Ông nên nhớ, con gái ông không nằm trong danh sách chọn dâu của tôi đâu. Hãy nhìn vào địa vị trong xã hội của chồng tôi và ông. Đồ đũa mà muốn đeo chân hạc. Chị Hai, tiền khách!

Bà ta ngoe nguẩy đi lên lầu. Ông Hồi hét lên:

– Bà đừng có khinh người quá đáng. Con gái tôi đã có mang, ít ra bà phải có trách nhiệm chứ?

Đứng lại giữa cầu thang, bà ta cười nhạt khinh miệt:

– Tôi chẳng có trách nhiệm gì cả. Hãy mang con gái ông về nhà dạy dỗ lại.

Đừng có thấy người sang muốn bắt quàng làm họ. Tôi không phải loại người cho ông bắt nạt đâu.

Quét ánh mắt lạnh lùng vào Yến Linh đang đứng khóc, bà Trung Tín xẵng giọng:

Liệu cái thai đó có phải của Trung Hiếu? Làm thân con gái, sao không biết phải giữ gìn, cô ăn ở với ai rồi đổ vạ cho con trai tôi sao?

– Trời ơi ...

Yến Linh bùng mặt đau đớn, cô nhục nhã thì ít mà thương cho cha thì nhiều, cô nghẹn ngào:

– Mình về đi ba ơi.

– Không, ba bắt họ phải lo cho con.

Ông Hồi xông lên cầu thang, bắt kịp bà Trung Tín, ông nắm vai bà giữ lại.

– Bà không thể ăn nói khốn nạn như vậy. Lương tâm làm người của bà ở đâu hả?

– Có buông tôi ra không? Chị Hai! Gọi điện báo công an cho tôi!

– Đồ khốn kiếp!

Ông Hồi dặc mạnh vai bà ta một cái, cả hai cùng lao đảo, ông Hồi chụp tay vào cầu thang, còn bà Trung Tín, tấm thân đồ sộ sang trọng đang lảo đảo trên những bậc cầu thang.

Xuống đến đến bậc cuối cùng toàn thân nẩy lên rồi nằm im, máu tuồn đỏ thẫm.

Yến Linh kinh hoàng:

– Ba ...

Cô giúp việc lao lại gào lên:

– Bà chủ! Bà chủ chết rồi. Đồ giết người ... đồ ăn cướp ...

Không thể nào ... Ông Hồi đứng chết trân rồi nhào xuống, đưa tay lên mũi bà Trung Tín:

– Bà dậy đi ... dậy đi ...

Yến Linh khụy xuống, cô ngất đi ...

Trước khi bị còng tay áp giải lên xe, ông Hồi còn cố quay lại nhìn Yến Linh vừa tỉnh dậy. Ông nghẹn ngào:

– Linh à! Ba xin lỗi con. Con trở về Kiên Lương đi.

Yến Linh đuổi theo xe, cô khóc ngất. Ba ơi! Con biết làm sao đây? Tại sao lại ra nông nỗi này, tất cả tại con, tại con ...

Võ Nghiêm Phương

Cầu vồng trên biển

Chương 2

Yến Linh quỳ trước linh cửu người đã khuất, lòng cô đau đớn. Một người chết và một người là cha của cô đã sa vào vòng lao lý. Chắc hẳn Trung Hiếu sẽ hận cô. Giữa cô và anh đã có một bức tường ngăn cách rồi.

– Này cô!

Chị giúp việc lay mạnh vai Yến Linh:

– Ông chủ tôi nói không muốn thấy cô, cho nên cô làm ơn đi đi. Cô ở đây cứ quỳ hoài thêm chướng mắt.

Yến Linh ngược lên, mắt cô nhắm lệ rồi từ từ đứng dậy đi lại quỳ trước mặt ông Trung Tín:

– Xin bác đừng đuổi con. Chuyện xảy ra, chính ba cháu cũng không muốn.

Bây giờ ba cháu ở tù, bác hãy cho con được quỳ trước linh cửu bác gái, mọi lỗi lầm, cháu xin nhận hết.

Ông Trung Tín lạnh lùng bỏ đi. Toán người làm của ông áp lại nắm tay Yến Linh thô bạo lôi cô ra cửa, xô ngã sóng soài.

– Đi đi! Người đâu lì lợm, cha con giống như nhau. Bộ cô tưởng quỳ xin lỗi là khỏi tội hả?

Bị xô ngã, Yến Linh hoảng sợ đưa tay ôm bụng, cô cần bảo vệ giọt máu của cô và Hiếu. Không dám xông vào nữa, Yến Linh lặng lẽ quỳ bên ngoài. Thật sự cô chỉ muốn ngã quy, song Yến Linh tự động viên mình, cô không có quyền gục ngã, hãy can đảm đứng dậy!

Người qua lại thương hại nhìn Yến Linh, Yến Linh vẫn cứ quỳ, mặc cho hai đầu gối của cô ê ẩm.

– Cô nghĩ là cô quỳ như thế này, người ta sẽ cảm động nhận cô hay là bãi nại cho ba cô về sao?

Bình ngời thục xuống trước mặt Yến Linh, anh nghiêm mặt nhìn cô, cái nhìn vừa đau xót vừa thương hại. Yến Linh cúi gầm mặt ghen ngào:

– Tại sao anh có mặt ở đây vậy?

– Bác trai và cô đi lâu quá, tôi nghi ngờ có chuyện, quả thật là như vậy.

Yến Linh nước mắt:

– Anh Bình ơi! Tôi đã hại ba tôi. Tại sao anh biết ba tôi đi mà không ngăn ông lại? Còn tôi, tôi lại chính là đứa con đã hại cha mình.

Bình thở dài:

– Chuyện xảy ra rồi, cô có tự trách mình cũng vậy thôi. Bây giờ là lo cho bác trai đang khổ sở trong tù kia. Lỡ tay xô người ngã lầu chết, chỉ là ngộ sát thôi, nhưng vì họ muốn bỏ tù ba cô, cho nên bác trai sẽ không tránh khỏi tội. Cho nên cô thôi đừng có quỳ, họ sẽ không động lòng đâu.

– Không, tôi muốn quỳ, cho dù ba anh Hiếu có động lòng hay không, tôi có tội, cũng cần trừng phạt tôi.

– Cô đừng có khờ nữa.

Ào ...

Một thau nước dơ đổ ập vào người Yến Linh và Bình. Chị giúp việc hung dữ:

– Nếu còn không chịu đi, sẽ như vậy đó. Sao, cố đi không?

Bình đứng dậy tức giận:

– Cô để cho người ta đối xử với cô như vậy đó sao?

Yến Linh vẫn cứ quỳ, nỗi đau tê điếng đi mọi cảm giác. Bình đau lòng lôi cô đi.

– Cô đừng có khờ nữa.

Yến Linh khóc nước mắt.

– Anh hãy cứ mặc kệ tôi!

– Mặc kệ cô. Vậy cô có nghĩ đến ba cô trong tù không? Cô cần có sức khỏe lo cho ông ấy và còn đứa bé nữa, nó có đủ sức để phát triển thành người khi mà cô tự hành hạ bản thân mình?

Yến Linh đau đớn gục vào vai Bình. Lúc này đây anh như cái phao vững chắc cho cô nương

tựa vào.

Bình đỡ người Yến Linh, anh đau lòng vì một Yến Linh bây giờ xơ xác như chiếc lá héo.

– Ba!

– Trung Hiếu lạnh người nhìn lên bàn thờ nhang khói đang nghi ngút. Chính giữa là bức di ảnh của mẹ, anh ôm lấy bàn thờ bật khóc:

– Mẹ ơi ...

– Con có biết tại sao mẹ của con chết đau đớn bức bối như thế này không?

Trung Hiếu từ từ quay lại. Lúc được điện của cha, anh không dám nghĩ là mẹ không còn nữa.

"Con hãy lập tức trở về. Mẹ của con chết rồi Hiếu ơi".

Trung Hiếu kêu lên thất thanh:

– Ba! Không có lý nào ... Hôm con đi mẹ còn rất khỏe.

Trung Hiếu tức tốc đáp máy bay trở về. Ma chay đã xong, căn nhà chìm trong tang tóc,

Trung Hiếu tức tưởi:

– Tại sao mẹ con chết? Ba nói đi!

– Con hãy thề trước vong linh của mẹ con là không bao giờ con đi tìm con bé Yến Linh, hay có bất kỳ mối quan hệ nào với nó. Hãy thề đi!

Trung Hiếu bàng hoàng:

– Cái chết của mẹ thì có liên quan gì đến Yến Linh hả ba?

Ông Trung Tín nghiến răng giận dữ:

– Chính ba của nó đến nhà mình, thằng cha già hồ đồ đó lôi mẹ con và xô mẹ mẹ ngã lầu chết.

– Trời ơi ...

Trung Hiếu đứng chết sững, có một sự thật như vậy sao?

Trung Hiếu kêu lên:

– Ba ơi! Con không tin có một sự thật như thế?

Ông Trung Tín giận dữ:

– Con không tin? Vậy tại sao mẹ con chết? Xưa nay, đâu phải con không biết lão già đó hồ đồ, cư xử như phường thất phu vô học. Nếu ông ta không xô mẹ con chết, công an đâu có bắt ông ta nhốt vào tù.

Trung Hiếu chết lặng, những điều cha vừa nói, anh không muốn tin chút nào.

Ông Tín nắm hai vai Trung Hiếu, lắc mạnh:

– Con hãy thề trước bản thờ của mẹ con đi. Con thề là không bao giờ đi tìm con bé Yến Linh. Hãy thề đi! Hay là con xem con bé đó hơn mẹ con?

Trung Hiếu nức nở:

– Ba ơi! Làm sao con xem Yến Linh hơn mẹ con, song con yêu Yến Linh, Yến Linh đã thuộc về con trong buổi chiều trời mưa, ở gần hang Phụ Tử.

Hai mắt ông Trung Tín vẫn lên giận dữ:

– Có nghĩa là con nặng tình với nó, dù ba nó là người hại chết mẹ con?

– Con không dám.

– Vậy thì hãy thề đi, không bao giờ tìm gặp nó. Lạy mẹ con xong, con hãy ra phi trường về lại Anh đi. Thề đi!

– Con xin thề, cả đời này con sẽ không tìm gặp Yến Linh ... - Trung Hiếu nức nở.

Nét mặt ông Trung Tín dịu xuống:

– Con nên suy nghĩ. Nó chỉ là con bé nhà quê, còn tương lai con sẽ là thuyền trưởng tàu hàng hải. Ba chỉ có mình con, hãy sống cho xứng đáng với sự lo lắng, thương yêu của ba. Làm con trai phải biết cứng rắn, không bi lụy làm hỏng tương lai của mình vì một con bé nhà quê ngu dốt, con hiểu chưa?

Tim gan Trung Hiếu như quặn thắt lại đau đớn. Tại sao lại ra nông nỗi này hả Linh? Đúng là anh có lỗi. Trong một phút bồng bột và quá yêu em, anh đã biến em thành của riêng anh, chúng mình giao ước là sẽ chờ nhau, tại sao bây giờ lại ra nông nỗi này?

– Anh Hiếu!

Yến Linh hốt hải hét to lúc Trung Hiếu vừa khuất sau cánh cửa phòng cách ly. Cô khóc òa lên khi trông thấy Trung Hiếu cứ đi.

– Anh oán trách ba em cho nên không muốn gặp em. Em mong gặp anh biết bao, nhưng tại sao về mà anh không tìm em? Tại sao?

Yến Linh đứng chết lặng, cô không dám nghĩ từ Anh về nước, Trung Hiếu vội vã đi mà không tìm cô, và nếu như Bình không nói, cô mãi mãi không biết Trung Hiếu trở về và vội vã ra đi đến thế.

Những ngày biến động, từ lúc chia tay với Trung Hiếu nước mắt Yến Linh cứ tuôn chảy, cuộc tình của anh và cô sao quá gian nan cách trở đến như thế.

Bây giờ có lẽ anh đang rất ghét cô.

– Đứng lên đi!

Giọng nói quen thuộc, Yến Linh ngẩng phắt đầu lên, cô vui đến không nói ra lời.

– Anh ... Hiếu ...

Yến Linh đứng lên, cô toan lao lại gần Hiếu, song Trung Hiếu lùi lại:

– Anh xin lỗi em. Nhưng tại sao em lại đưa ba em về Sài Gòn gặp mẹ anh hả Linh? Anh đau lòng quá, anh biết làm gì đây?

– Anh Hiếu ...

Một bóng người lao tới, ông Trung Tín giận dữ:

– Con đã thề với ba là cả đời không gặp nó kia mà. Hãy vào lo thủ tục ngay, ba sẽ không tha thứ cho bất kỳ hành động lưu luyến bịn rịn nào của con.

Một tay ông ta đẩy Trung Hiếu vào bên trong, một tay lôi Yến Linh đi ra ngoài:

– Cô còn muốn hại con trai tôi nữa sao. Làm ơn đi, đừng có làm quỷ ám con tôi nữa.

Yến Linh quay nhìn Trung Hiếu tuyệt vọng. Cô muốn nói với anh buổi chiều mưa hôm ấy, giữa anh và cô đã có một mầm sống thành hình, nhưng Trung Hiếu đã đi nhanh vào bên trong, anh đã thề cả đời sẽ không gặp cô và sẽ như thế.

– Ông hãy buông cô ấy ra!

Bỉnh xen vào, anh xô ông Trung Tín:

– Nếu Yến Linh có chuyện gì, tôi không để yên cho ông. Ông nhẫn tâm như vậy, ngày sau ông sẽ bị quả báo đó.

Bỉnh ôm qua vai Yến Linh, anh dìu cô đi. Yến Linh cố nhìn lại. Cô biết rằng mình đã vĩnh viễn mất Trung Hiếu.

“Yến Linh! Ba không thể lo cho con được nữa. Từ nay, con hãy tự lo cho con. Trở về Kiên Lương đi, đừng lo cho ba. Đó là điều ba mong muốn, cũng như ba muốn con hãy ưng Bỉnh. Nó yêu con, ba biết như vậy. Con hãy hứa với ba, cả đời này con quên Trung Hiếu, nhân duyên của con và nó không có kết quả tốt đâu. Hãy nghe lời ba!

Ba của con”.

Yến Linh ghen ngào xếp lá thư của cha lại. Sao tất cả mọi người đều muốn chia lìa cô và Trung Hiếu? Tình yêu của cô và anh đã xảy ra quá nhiều điều nghiệt ngã. Cô sẽ quay trở về Kiên Lương, nhưng muốn quên Trung Hiếu, thật không dễ dàng.

Bỉnh đẩy cửa phòng trọ bước vào:

– Cô lại khóc nữa rồi, khóc như vậy không tốt cho đứa bé trong bụng cô đâu.

Yến Linh cúi đầu, cô biết là khóc không giải quyết được gì hết, song lòng cô yếu đuối quá, không có cái dũng cảm như ba cô mong muốn. Bỉnh ngồi xuống ghế:

– Chúng ta về Kiên Lương nhé. Có ở đây thì cũng chẳng giải quyết được gì.

Tháng sau luật sư nói nội vụ mới đưa ra tòa.

Yến Linh ngẩng lên nhìn Bỉnh:

– Anh Bỉnh! Cảm ơn anh. Nếu không có anh, tôi không hiểu tôi như thế nào nữa.

– Trong lúc này, cô cần dũng cảm lên, hiểu không. Dũng cảm đối phó với phó với sự thật. Tôi không cần cô phải nghe lời bác trai lấy tôi, nhưng tôi sẵn sàng ở bên cô lo lắng cho cô.

Yến Linh ghen ngào, cô mang ơn Bỉnh, anh là người tốt, tiếc rằng trái tim cô lại chỉ trao trọn cho Trung Hiếu, nay anh đã xa cô vời vợi và mãi mãi không biết giữa anh và cô sắp có một

đưa con. Tình yêu giữa cô và anh chỉ có như thế, như thế mà thôi.

Đám đông bao quanh trước cửa quán cà phê của Yến Linh. Họ la hét ầm ĩ:

– Hãy trục xuất cô ta ra khỏi cù lao này đi. Ở nơi này không có thứ con gái chưa chồng mà chữa.

Có người còn phấn khích hơn, ném đồ vào quán. Họ làm cho Yến Linh hoảng loạn sợ hãi. Giá như có cha, ông sẽ bảo vệ cho cô, có ông, không ai dám ăn hiếp cô.

Phía trước ầm ĩ, sợ quá, Yến Linh trốn vào một góc.

Bỉnh tới, anh giận dữ chen vào giữa mọi người:

– Máy người làm cái gì vậy hả? Một đám đông ăn hiếp một cô gái tay yếu chân mềm trong lúc chú Hồi không có ở nhà, như vậy mà coi được à?

Người trưởng thôn xô vai Bỉnh:

– Tôi hỏi cậu, xưa nay ở cù lao này có ai hư hỏng, không chồng mà có mang không? Cô ta làm xấu lây con gái cù lao này, cần phải đuổi cô đi.

Bỉnh tức giận, anh đưa tay vỗ ngực:

– Đứa con ấy là của tôi đó. Chú Hồi bận đi làm ăn xa, chú ấy mà về tới, thử xem các người có dám ăn hiếp con người ta nữa không?

Đám đông ồ lên nghi ngờ:

– Có đúng là của mày không Bỉnh? Coi chừng người ta ăn ốc rồi bay đi mất, bắt mày đổ vỏ đó, đừng có ngu!

Bỉnh hét lên:

– Tôi sẽ cười cô ấy, mấy người nghe chưa? Ai nói nữa, tôi sẽ đâm vào mồm.

Bỉnh xô cửa bước vào, anh nắm tay lôi Yến Linh lúc cô ngồi co mình sau gầm tủ. Anh ôm qua vai Yến Linh:

– Yến Linh sẽ là vợ tôi, tôi là chồng cô ấy, còn ai nói nữa?

Đám đông dạt ra, họ là dân cù lao còn lạc hậu, không chứa chấp con gái không chồng mà có

mang. Bây giờ Bình đứng ra vỗ ngực nói cười, không ai còn dám làm hùng làm hổ nữa, nên cùng kéo nhau đi hết.

Bình dìu Yến Linh vào nhà:

– Cô đừng sợ gì cả!

Yến Linh nghẹn ngào:

– Nhưng họ sẽ không cho tôi ở lại cù lao này, mà đi, tôi biết đi đâu bây giờ.

Tôi cần ở đây chờ ngày ba tôi mãn án trở về.

Bình ngập ngừng trái với thái độ hùng hổ lúc nãy:

– Tôi biết là cô không thương tôi, nhưng mà để được ở lại, cô hãy chịu làm đám cưới đi. Còn nếu cô quyết định bỏ cù lao này, cô sẽ ở đâu? Ai lo cho cô lúc cô bụng mang dạ chửa. Người ta mà biết cô bỏ đi, họ sẽ đến chiếm nhà, tôi có muốn giữ lại, đợi ba cô mãn án về chưa chắc đã được.

Yến Linh ngồi yên, cô biết sẽ xảy ra những điều như thế. Nơi lạc hậu này người ta sẽ sẵn sàng đối xử với cô như thế. Nếu đi, cô sẽ đi đâu, ai chưa chấp một người có mang như cô, còn Trung Hiếu, cô không còn trông mong điều gì ở anh, sao còn muốn chờ đợi.

Thật lâu, Yến Linh mới nhìn lên:

– Anh không ngại ... tôi đang mang thai sao?

– Tôi muốn giúp cô thôi, tôi cũng đâu có đòi hỏi cô phải làm vợ tôi.

Yến Linh xúc động ôm mặt khóc. Cô không còn sự lựa chọn nào khác hơn.

Bây giờ Bình mới chính là cái phao cứu tử cho cô. Xin giã biệt tình yêu đầu đời, giã biệt thời con gái với bao kỷ niệm ngọt ngào. Bình biết là Yến Linh đã bằng lòng. Anh tự bảo mình hãy dùng tình cảm của mình để cảm hóa cô.

– Yến Linh à! Ba không có bên con để lo lắng và chống lại những kẻ muốn ăn hiếp con. Bây giờ thân ba tội tù rồi, không lo cho con, ba giao con cho Bình, hãy thương yêu nó, quên con người xấu xa kia đi con ạ. Hãy luôn nhớ, chính vì họ mà cha con mình xa nhau, cha cam chịu năm năm trong tù. Hãy căm thù người đó và yêu thương chồng con.

Quay sang Bình, ông Hồi nắm tay Yến Linh đặt vào bàn tay Bình.

– Hãy thay bác chăm sóc giùm Yến Linh.

Bình ngượng ngập cúi đầu:

– Bác hãy tin vào con. Con nhất định lo lắng cho Yến Linh.

Ông Hồi mỉm cười:

– Sắp là rể của bác còn chưa chịu gọi bác là ba nữa sao?

Gương mặt đen đúa của Bình sáng hừng lên, anh ấp úng:

– Ba ...

Buổi viếng thăm chấm dứt, Bình cùng Yến Linh quay về cù lao chuẩn bị cưới. Một mâm cơm, vài hũ rượu nếp và mời mọi người đến chứng kiến. Từ nay, Bình là chồng Yến Linh, anh thay cô tiếp tục làm công việc của ông Hồi, buôn bán cà phê.

– Tôi tạm nghỉ đánh cá vài tháng, cho đến khi nào cô sinh cứng cáp và tự lo được, tôi sẽ trở lại nghề biển.

Đêm tân hôn, Bình ở ngoài biển, nửa đêm mới về. Anh đẩy cửa nhà bước nhè nhẹ vào. Trong phòng.

Yến Linh nằm yên thìn thít, cô sợ anh biết cô còn thức, song Bình sang phòng ông Hồi, ngủ ở đó.

Anh yêu Yến Linh, yêu hơn bản thân của anh, song anh không cho phép mình cái quyền chạm vào Yến Linh. Dù ít học và nghèo đi chăng nữa, nhưng tâm hồn chân chất của anh cùng thấu đáo một điều. Anh sẽ đợi ngày trái tim của Yến Linh hướng về anh.

Gió nhiều quá, trời tối sầm. Yến Linh đi ra đóng cửa nhà lại sau khi cẩn thận đắp chăn lại cho con. Thằng bé ngủ thật đáng ghét, hai gò má phúng phính, nước da trắng ngần. Chính Bình cũng rất yêu thằng bé, đi ra biển, anh luôn cố gắng tranh thủ về nhà trong ngày.

Một cơn gió quật mạnh cánh cửa khi Yến Linh định đóng cửa lại. Cô nhăn mày bước hẳn ra ngoài kéo cánh cửa. Từ trưa giờ, Yến Linh thấy lo, vì đài thông báo có bão, cơn bão sắp đổ bộ vào Kiên Lương với sức gió mạnh cấp 7 và trên cấp 7, vậy mà đã sáu giờ chiều vẫn chưa thấy thuyền của Bình quay về.

Giá như biết có bão, sáng nay Yến Linh không cho Bình đi. Từ lúc sinh bé Kha, Yến Linh đã xem Bình như là người thân duy nhất của cô. Chưa bao giờ anh đòi hỏi cô bốn phận làm vợ, còn Yến Linh vì mặc cảm, khiến cô càng thu mình lại.

Trời bắt đầu đổ mưa, sấm chớp ầm ầm, những tia sáng xanh lè xuyên qua cửa. Yến Linh sợ hãi người, cô nhào vào phòng ôm con chặt vào mình, người run rẩy. Yến Linh áp mặt vào mái tóc mềm của con. Đừng! Đừng mưa nữa, đừng sấm sét nữa ... Bình ơi! Anh đang ở đâu, về mau đi!

Mưa rơi ào ạt, từng cơn gió mạnh đập lên mái tôn thành những tiếng kin kít ghê rợn. Cơn mưa cho Yến Linh nhớ buổi chiều nào trong hang đá, buổi chiều định mệnh đó vô vàn Hiếu đi vượt vòng lễ giáo để xảy ra bi kịch.

Sao lúc này mình lại nghĩ đến Hiếu, một kẻ đã tàn nhẫn quên mình? Anh bỏ mặc cô đối phó với cuộc đời đầy bất trắc. Hãy quên, hãy quên đi ...

– Linh ơi! Mở cửa ...

Tiếng của Bình. Anh đã trở về, Yến Linh bật dậy, cô lao ra cửa run rẩy rút chốt cửa và ôm choàng lấy Bình, dụi mặt vào ngực anh như trốn tránh và xin được che chở.

Bình xúc động ôm ghì lấy Yến Linh:

– Đừng sợ! Anh biết là em sợ nên cố chạy về. Đừng sợ nữa?

Bình gần như bế Yến Linh vào, cô run rẩy không chịu buông anh ra.

– Người anh ướt làm ướt cả em hết rồi. Mưa bão sẽ tạnh mà, đừng sợ.

Giọng Yến Linh đầy nước mắt:

– Sao anh về tối quá vậy?

– Gió mạnh quá, tàu chạy chậm. Tưởng bị gió quật đổ tàu rồi, may là tàu đã chạy về gần nhà. Anh biết em sợ sét nên anh bỏ hết chạy về đây. Mưa bão không làm hại được chúng ta đâu.

Sấm sét bên ngoài bắt đầu dịu dần, lúc này Yến Linh mới hổ thẹn buông Bình ra:

– Anh đi tắm thay quần áo đi, chắc là anh lạnh lắm phải không?

Bỉnh cười ngượng ngập, anh tiếc thềm giây phút được ôm Yến Linh vào lòng, mà chỉ có trong cơn mơ anh thấy mình được cận kề cô.

– Em cũng đi thay quần áo đi, người em bị anh làm ướt hết rồi. À! Con ngủ có giật mình không vậy?

Bỉnh tiến lại giường ngắm thẳng bé đang ngủ, nó xinh như thiên thần. Anh muốn hôn nó sợ nhớ người mình đang bận và ướt. Bỉnh quay lưng đi về phòng mình. Yến Linh gọi giật:

– Anh Bỉnh ... em dọn cơm cho anh nhen?

– Thôi, anh tắm xong tự xúc cơm ăn cũng được. Em thay quần áo và đi ngủ đi, cũng khuya rồi.

Yến Linh vẫn đứng yên:

– Anh Bỉnh! Có phải anh ... không còn thích em nữa?

Không hiểu câu hỏi của Yến Linh, Bỉnh nhíu mày, ấp úng:

– Anh ...

Yến Linh ngược lên nhìn Bỉnh:

– Anh cưới em vì muốn giúp em, chứ làm sao yêu một cô gái hư hỏng như em phải không anh? Hại cha mình ở tù, còn bản thân của mình ... cho nên chưa bao giờ anh đòi hỏi ở em nghĩa vụ làm vợ. Em biết là em hư hỏng, em ...

Yến Linh nức nở:

– Thôi, anh đi tắm đi!

Bỉnh tiến lại, rồi bất chợt kéo mạnh Yến Linh vào mình, anh hôn cô. Nụ hôn đầu tiên từ hơn một năm hai người chung sống trong một nhà. Anh chăm sóc lo lắng cho Yến Linh như là vợ của anh. Rồi môi cô, anh thì thầm:

– Làm sao anh hết yêu em cho được, có điều anh tự dặn mình phải biết chờ đợi cho em quên quá khứ, trong tâm hồn em có anh. Cả đời này, anh chưa yêu ai chỉ yêu có em, và mãi mãi một lòng yêu em.

Nước mắt nhạt nhòa, Yến Linh chủ động hôn lại Bỉnh.

– Em yêu anh. Em muốn là người vợ đúng nghĩa vợ của anh.

Bính run lên trong cảm xúc dạt dào, anh siết chặt Yến Linh hơn vào mình, đôi môi lại tìm đôi môi đắm đuối ...

– Không ... không ... không ...

Bính cõng bé Kha trên vai, anh làm ngựa không không vác nó chạy tới chạy lui trên biển. Biển về chiều tuyệt đẹp, hòn Phụ Tử cao sừng sững uy nghi, hòn núi cha và con nằm cạnh nhau.

Thằng Kha cười khắc khắc trên lưng Bính, hai cha con đùa với nhau không biết chán.

Yến Linh quay lại mỉm cười:

– Anh không biết mệt à? Kha à! Con cứ bắt ba không con hoài vậy? Đưa con cho em.

Bính lắc đầu đùa:

– Đùa với con làm sao mệt được, anh còn có thể cõng cả em nữa kìa.

Yến Linh lườm Bính:

– Anh đó, quá cưng bé Kha, nên bây giờ ngày nào anh đi biển không về nhà buổi tối là nó quậy em không chịu ngủ, cứ đòi ba.

Bính cười vang, tiếng cười hạnh phúc, anh đưa tay ôm quàng sang người Yến Linh:

– Anh rất hạnh phúc, Linh ạ. Ba biết chúng mình hạnh phúc, ba vui lắm.

Yến Linh nép vào vòng tay Bính:

– Anh này! Chúng mình sẽ mãi bên nhau như hòn Phụ Tử bền vững mãi, anh nhé!

Bính nhìn trời:

– Trời cuối Thu rồi, những cơn bão thường đến, anh sẽ ở nhà thường với em và con.

– Mỗi lần anh đi biển, em lại cứ lo.

– Chúng ta sống nhờ biển, anh phải đi biển chứ làm sao. Có điều đi gần không bắt được nhiều cá, đi xa mới nhiều cá, có tiền cho em và con chớ.

– Em không cần. - Yến Linh nũng nịu - Em chịu sống đạm bạc, chúng mình hạnh phúc như

vầy em mãi nguyện lắm rồi.

Chưa bao giờ Bình thấy hạnh phúc như thế, anh choáng ngợp trong hạnh phúc mình có. Dĩ vãng đã rời xa Yến Linh, bây giờ cô trọn vẹn là của anh, mỗi chiều đi đánh bắt cá về, có Yến Linh bế con ra biển đón anh, và cũng trở về trong căn nhà hạnh phúc ấm áp.

Anh say đắm nhìn vào mắt vợ anh, ánh mắt luôn làm anh say đắm rạo rức.

Bé Kha giẫy nẩy trên vai Bình, anh mỉm cười:

– Tối rồi, mình về con ạ.

– Anh Bình này! Khi nào bé Kha hai tuổi, em sẽ sinh cho anh một đứa con nhé?

– Anh thích lắm! - Bình nhăn mặt - Nhưng mà lần ấy đưa em đi sinh, thấy em đau quá, anh chịu không nổi. Lúc đó anh cứ bảo mình, đau đón đó hãy để anh chịu cho em.

Yến Linh bật cười:

– Làm sao anh chịu cho em được. Ngày này qua ngày nọ, anh phải kiếm tiền nuôi em và con, đã quá vất vả rồi.

Bình hít nhẹ mùi hương tóc vợ nồng nàn:

– Làm chồng phải nuôi vợ con chứ em. Anh phải cảm ơn ba và cả ông trời đã ban em cho anh.

Yến Linh ngược nhìn Bình. Anh đâu có xấu, trong mắt cô anh đẹp hơn bao giờ hết, gió biển làm cho nước da anh đen giòn, cuộc mưu sinh vất vả khiến anh già trước tuổi. Điều ấy có quan trọng gì đâu khi anh quan trọng với cô như cá cần nước mới sống được vậy.

Yến Linh kéo lại cổ áo ấm. Trời khá lạnh cuối tháng tám mùa thu. Mùa thu từng đau buồn và bây giờ là mùa thu hạnh phúc. Yến Linh không mong gì hơn là sống hạnh phúc bên Bình và con trai của mình.

Mãi nghĩ ngợi, Yến Linh không hay tàu cặp bến. Chừng mọi người lục tục kéo lên bờ, cô mới giật mình bế con, tay xách giỏ đi theo mọi người. Lâu lắm, Yến Linh mới đi thăm cha. Cô sẽ kể cho ông nghe cuộc sống của cô, để ông không phải lo lắng.

Trời mùa thu không có cái nắng gay gắt, hôm nay trời dịu mát, chút nắng hanh vàng, làm màu trời trở nên tuyệt đẹp.

Đi bên cạnh cô, bé Kha nhảy nhót như con chim sẻ.

– Mẹ ơi! Ông ngoại có râu không mẹ? Râu ông ngoại có dài như ông tiên không hả mẹ?

Yến Linh phì cười:

– Ông ngoại không có để râu. Kha này! Khi nào gặp ông ngoại, con hôn ông ngoại và nói con rất nhớ ông ngoại nghen con?

– Dạ. Mẹ ơi! Sao Sài Gòn nhiều xe quá hả mẹ?

– Ừ. Nói đến Sài Gòn là người ta sẽ bảo ở đó có rất nhiều xe.

Yến Linh vẫy chiếc xe ôm, nói nơi mình đến rồi mới bế con ngồi lên.

Trại giam Chí Hòa đang đầu tháng nên khá đông người đi thăm nuôi. Yến Linh chờ có nửa giờ, ông Hồi mới đi ra. Yến Linh xúc động:

– Ba ...

– Ông ngoại ...

Ông Hồi tròn mắt:

– Thằng Kha phải không? Lớn gần này rồi sao cháu?

Yến Linh đưa tay chùi nước mắt:

– Nó đó ba.

– Đúng là ...

Ông Hồi kịp dừng lại, suýt chút nữa là ông mắng nó giống cái thằng khốn, thằng khốn nạn làm con gái ông đau khổ, còn ông vì đi đòi sự công bằng cho con gái mình mà phải vào tù hơn hai năm nay. Nhưng mà trẻ con có lỗi làm gì đâu, tất cả là do người lớn.

Ông Hồi ôm nó vào lòng hôn. Bất ngờ thằng bé hôn lại ông, thỏ thẻ:

– Ông ngoại à! Con nhớ ông ngoại.

Ông Hồi phì cười:

– Mẹ con dạy con nói như thế, phải không?

- Dạ. Vậy ông ngoại có nhớ con không?
- Có, ông ngoại nhớ hết cả hai mẹ con.
- Nhớ thì mình để trên đầu hủ ngoại?
- Ừ.

Ghét thằng cha với ông nội của nó, song ông Hồi không thể nào ghét cháu ngoại của mình, ông hôn tro trất vào má nó.

Yến Linh xúc động:

- Ba ở trong này có khỏe không ba?
- Có. Suốt ngày, ba già rồi, họ phân công ba nấu cơm, phát cơm, có chuyện làm nên cũng không buồn mấy, chứ nếu ngồi không ba lại phát bệnh vì nhớ nhà.

Yến Linh ứa nước mắt:

- Tất cả là tại con ...
- Chuyện qua rồi con dần vật làm gì, chính ba cũng có lỗi vì quá nóng nảy.

À! Thằng Bình mạnh không?

- Bữa nay anh không được khỏe, nên con mới dắt thằng Kha đi thăm ba mà không có anh đi theo.
- Nó là người tốt, con nên ăn ở cho có tình nghĩa nhen con.
- Dạ, con biết rồi ba. Anh ấy rất yêu thương thằng Kha, còn thằng Kha cũng vậy, đêm nào anh đi biển không về, nó đâu có chịu ngủ.
- Nghề đi biển nguy hiểm lắm. Con nói nó ở nhà, kiếm việc trên bờ mà làm.
- Con nói hoài mà anh không chịu nghe, bảo khi nào có khá tiền, sẽ ở trên bờ.
- Con nói là ba khuyên nó.
- Dạ.

Yến Linh ngậm ngùi nhìn mái tóc của cha, ngày nào nay bạc trắng, ông đã già mà còn chịu

sống ngày lao tù gian khó. Trái tim Yến Linh buốt đau vì thương cha.

Rời trại giam, Yến Linh đưa con đi ăn và tranh thủ mua mấy món đồ cho Bình. Cô chọn mua cho Bình mấy bộ quần áo, những bộ quần áo đi biển của Bình bắt đầu cũ lên màu bạc trắng.

– Mẹ ơi! Con muốn ăn cơm.

– Đợi mẹ một lát. Con không được chạy lung tung, lạc mất mẹ hiểu chưa?

– Dạ.

Mới bảo dạ, tính hiếu động thẳng Kha lại chạy lăng quăng, nó đi tông vào người khách đi tới.

– Á ...

Thằng Kha vấp chân người khách té sóng soài. Đau quá, nó lồm cồm ngồi dậy, miệng méo xệch.

– Mẹ ơi! Con té rồi.

Yến Linh hoảng hết buông bộ quần áo vừa chọn chạy tới:

– Mẹ bảo con rồi, không được chạy lung tung rồi kia mà.

Yến Linh khom người đỡ thằng Kha lên cũng vừa lúc người khách đỡ thằng Kha đứng lên.

– Tôi ...

Người khách im bật, còn Yến Linh ... cô lùi lại như ... thấy ma, rồi vội vàng xông tới nắm tay thằng Kha lôi đi.

– Yến Linh!

Trung Hiếu chặn Yến Linh lại:

– Không ngờ là còn gặp em.

Yến Linh mím chặt môi. Nếu Trung Hiếu không nói gì hết, cô không giận, đằng này anh dám nói là không ngờ còn gặp, đôi mắt Yến Linh quắc lên.

Gần ba năm không gặp, Trung Hiếu có vẻ chững chạc trưởng thành, không còn là cậu thư sinh như ngày nào, vụng về trong hang đá và tàn nhẫn lạnh lùng khi quay lưng đi ở sân bay.

Yến Linh cười nhạt:

– Anh đã có lời thề, và tốt nhất đừng bao giờ gặp tôi. Làm ơn tránh ra cho tôi đi. Đi bé Kha!

Yến Linh lôi thẳng Kha đi nhanh, nó còn quay lại nhìn Trung Hiếu. Trung Hiếu bàng hoàng, anh vừa nhận ra nét quen thuộc của thẳng bé.

Yến Linh đi như chạy trốn, hai chân cô cứ va vào nhau loạng choạng. Tại sao còn cho tôi gặp một người tôi không còn muốn gặp. Tôi căm ghét anh, tôi thù hằn anh, vì anh mà cha tôi phải sống đời lao tù nhọc nhằn.

– Mẹ ơi! Đi chậm thôi, té con! Chân con chảy máu nè.

Thằng Kha rút tay ra khỏi tay Yến Linh, nó ngồi bệt luôn trên đường đi, máu ở đầu gối nó rịn chảy, miệng nó hít hà.

– Đau quá mẹ ơi!

Yến Linh rớt nước mắt. Sao gặp lại Trung Hiếu, lòng cô không còn bình tĩnh nữa mà bắn loạn đau đớn. Cái cảm giác đau khổ như của năm nào mùa thu của ba năm về trước, cô chờ đợi Trung Hiếu trong đau đớn xót xa. Cô ôm lấy thằng Kha bật khóc.

Thằng bé giương cặp mắt tròn xoe ngạc nhiên:

– Bộ mẹ cũng té đau chân như con hả?

– Ừ - Yến Linh nghẹn ngào - Mẹ đau như con vậy. Mình đi về thôi con ạ, không nên ở lại Sài Gòn.

– Bộ ba đang chờ mẹ con mình về hả mẹ?

– Ờ, ba đang chờ mẹ con mình về.

Yến Linh quên mất mấy bộ đồ cô chọn mua cho Bình, lòng cô bắn loạn trên đường về. Hãy quên đi, hãy quên đi ...

Chương 3

Đôi mắt tròn xoe quen thuộc ấy, đôi mắt của ngày xưa Yến Linh hay nhìn Trung Hiếu, còn gương mặt trẻ con ngây thơ ấy là của anh. Trung Hiếu cố nhắm mắt lại ngủ để đừng suy nghĩ nữa, nhưng sao gương mặt trẻ con đẹp như thiên thần cứ ám ảnh anh và cả hình ảnh Yến Linh nhìn anh cắn uất giận dữ, cô dắt con trai mình đi như chạy trốn.

Ba năm, đã ba năm, quá khứ tưởng chừng như rất xa ấy vụt hiện về đau đáu.

Anh nhớ đôi mắt đắm lệ của cô khi cô hốt hoảng chạy tìm anh ở sân bay. Lúc ấy, anh bị kéo vào bên trong và phải lên máy bay ngay.

Ba năm sau, anh quay trở về, thành phố có nhiều thay đổi đến không ngờ.

Cũng có một đôi lúc Trung Hiếu muốn quay về Kiên Lương, anh nhớ những buổi chiều êm ả khi đi trên biển và cùng Yến Linh ngắm hòn Phụ Tử. Những kỷ niệm đó đã rất xa ...

Cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa. Trung Hiếu uể oải đứng dậy đi ra mở cửa.

– Có chuyện gì vậy ba?

– Ba muốn nói chuyện với con một chút.

Ông Trung Tín đi vào ngồi xuống ghế:

– Con đã xin được chỗ làm nào chưa? Ba định đưa con vào công ty đóng tàu Bạch Đằng. Bác Đằng nghe nói con tốt nghiệp ở Anh về chịu lắm, còn có ý gả con gái cho con nữa, con nghĩ sao?

Trung Hiếu lúng túng:

– Con mới về, thư thả đã ba. Con cũng xin một chỗ rồi.

– Thư thả gì con. Năm nay con hai mươi bốn, từ ngày mẹ con mất, nhà cửa hiu quạnh, ba mong con học hành mau thành tài trở về cưới vợ sinh con cho ba có cháu nội.

– Chưa có sự nghiệp, con chưa muốn cưới vợ đâu ba. Một năm nữa, con mới nghĩ đến chuyện cưới vợ.

– Hay là con còn nghĩ đến con bé hư hỏng đó? Đừng nghe con! Mà nghe đâu nó đã lấy chồng rồi, cái ngữ hư hỏng đó thì đâu có chung thủy được.

– Ba ...

Trung Hiếu nhăn mày:

– Cho đến giờ này, con không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện ghê gớm như vậy, tại sao chú Hồi xô mẹ con ngã lầu dẫn đến tử vong.

Ông Trung Tín tức giận:

– Con còn hỏi tại sao nữa à? Năm đó con mới hai mươi còn khờ khạo làm gì biết chuyện trai gái, thế mà từ Kiên Lương, ông ta dẫn con gái mình vào Sài Gòn bắt đền, nói con gái ông ta mang thai, buộc mẹ con nhận nhìn. Thứ đồ khố rách áo ôm, thấy nhà mình giàu có quyền thế nên muốn vào. Mẹ con đâu có nhận, đuổi về. Vừa đi lên lầu, ông ta đuổi theo làm dữ, kéo mẹ con lại. Đồ thất phu vô học, cho nên đừng bao giờ con tơ tưởng tới nó. Ba cho phép con làm con trai có quyền trắng gió, còn loại con gái dễ dãi, không ngã vào con nó cũng ngã vào lòng thằng đàn ông khác.

Trung Hiếu sững sờ:

– Ba nói Yến Linh mang thai?

– Không phải của con. Nó nói với ba nó sau này cũng không biết đứa con trong bụng nó là ai, dù sao thì con không cần phải lo gì cả, nó ưng một thằng đánh cá mấy năm nay rồi.

Ánh mắt Trung Hiếu tối sầm lại, hai bàn tay anh nắm lại. Bây giờ anh hiểu tại sao cô nhìn anh đau đớn và căm giận, vì sao cô dắt con đi chạy trốn. Nếu đứa con là của anh, cả đời này anh có lỗi với Yến Linh.

Ông Trung Tín nghiêm mặt:

– Phàm là đàn ông, không nên để đàn bà ảnh hưởng đến đường công danh sự nghiệp của mình. Chiều nay, ba có hẹn với bác Bạch Đằng ăn cơm tối, để bác Đằng đưa con vào công ty đóng tàu. Bây giờ là năm giờ rồi, hãy chuẩn bị đi là vừa.

Tâm hồn Trung Hiếu ngổn ngang. Anh nhất định phải về Kiên Lương tìm Yến Linh để hỏi cho ra lẽ.

Bạch Hoàn gõ cửa phòng ông Bạch Đằng, xong cô đẩy cửa luôn vào:

– Ba gọi con!

– Ừ.

Ông Bạch Đằng buông xấp hồ sơ đang xem ngẩng đầu lên nhìn con gái:

– Con chuẩn bị đi, chiều nay ba có hẹn ăn cơm tối với bác Trung Tín đó.

Bạch Hoàn sầm mặt:

– Sao ba cứ bắt con lấy chồng vậy? Con chưa muốn lấy chồng.

– Con không có sự lựa chọn. Ba cấm con đi gặp cô Thư Anh gì đó, không được mang cô gái bệnh hoạn đó về nhà. Đừng có tưởng ba không biết con sống như thế nào. Con cãi lời ba, ba sẽ bán hết công ty. Tiền bán công ty, ba sẽ cho hết cơ quan từ thiện.

Bạch Hoàn giận dữ:

– Tại sao ba cứ ép con làm cái điều mà con không thích vậy?

– Nếu con sống đàng hoàng, ba sẽ không ép con. Bản thân con là người có học, tại sao con lại có mối yêu thương quan hệ như vậy? Yêu một người cùng phái với mình một cách bệnh hoạn như vậy sao? Ba muốn tốt cho con, nếu con không chịu sửa đổi thì đừng có trách ba.

Bạch Hoàn nghiêng răng. Cô thấy căm ghét cha. Tại sao ông cứ muốn cô lấy chồng và luôn dọa sẽ hiến hết tài sản ông có cho cơ quan từ thiện.

Bạch Hoàn chợt thấy căm ghét cái gã đàn ông nào đó muốn cưới cô. Cô và anh ta không quen biết nhau, anh ta có cưới cô cũng vì tiền của ba cô. Được, xem như cô thuê anh ta làm chồng của cô, như cô thuê một gã người làm xách dép cho cô. Cái gã bù nhìn ấy sẽ là tấm bình phong che chắn cho cô.

Đi ra ngoài, Bạch Hoàn lái xe tìm Thư Anh. Cô ngồi vào lòng Thư Anh:

– "Anh cho em lấy chồng không?"

Thư Anh phì cười:

– Chán anh" rồi à?

– Không phải chán, mà ông già bắt lấy chồng, nếu không ổng bán công ty rồi hiến hết cho từ thiện.

Thư Anh kêu lên:

– Ông già làm áp lực ghê như vậy ả? Cũng được thôi, cung đi lấy chồng, "anh" không ghen đâu.

Bạch Hoàn phụng phịu:

– Vậy mà nói yêu người ta.

– Yêu là biết hy sinh cho người mình yêu chứ. Em cứ ưng hấn, dùng hấn làm tấm bình phong, "anh" không ngại chuyện đó đâu, hơn là cung bị đẩy đi Mỹ.

Thư Anh hôn vào má Bạch Hoàn một cái thật kêu. Nụ hôn đủ xua tan những buồn bực khó chịu trong lòng Bạch Hoàn.

Tên Trung Hiếu đó, hấn là con người như thế nào nhỉ? Là ai mặc xác hấn, miễn là Thư Anh không bỏ cô và ông Bạch Đằng không ngăn sông cấm chợ" là được.

Ông Trung Tín đứng lên vui vẻ:

Họ đến rồi kìa! Con phải biết tận dụng cơ hội nghe chưa. Không phải ai cũng vào được công ty Bạch Đằng đâu.

Trung Hiếu thở hắt ra không vui. Anh hiểu ngay ngụ ý của cha khi nhìn thấy cha con ông Bạch Đằng đi vào. Tuy nhiên anh không thể làm gì khác hơn là vui vẻ đón khách.

Ông Bạch Đằng bắt tay ông Trung Tín:

– Phải Trung Hiếu đây không?

Ông Trung Tín cười lớn:

– Nó đó. Mong anh chiếu cố và giúp đỡ.

Ông Bạch Đằng vỗ vai Trung Hiếu.

– Bây giờ lớn xem vẻ đẹp trai à nha. Bác sẵn sàng nhận cháu vào công ty.

Bác rất thích những thanh niên năng động đi du học nước ngoài về. À! Để bác giới thiệu. Đây

là Bạch Hoàn, con gái bác, hai đứa làm quen với nhau đi!

Trung Hiếu lịch sự chào Bạch Hoàn. Thôi thì dù sao vào công ty Bạch Đằng vẫn hay hơn. Tất cả cùng ngồi xuống. Trung Hiếu đón chai rượu từ tay người phục vụ, rót vào bốn cái ly.

Anh nâng ly lên:

– Mời bác, mời ba, mời Bạch Hoàn!

Nãy giờ thầm quan sát Trung Hiếu, Bạch Hoàn hoàn toàn hài lòng. Đẹp trai, lịch sự, tốt nghiệp đại học ở Anh, xứng đáng cho cô chọn lựa.

Ông Trung Tín nâng ly rượu lên cùng vào ly ông Bạch Đằng:

– Chuyện tối hôm nọ, anh nghĩ như thế nào?

Ông Đằng vui vẻ:

– Tôi chấm con trai ông mười điểm. Còn Bạch Hoàn và Trung Hiếu, cần phải hỏi ý chúng nó đã chứ. Thời nay tại nó đâu có như tại mình ngày xưa, cha mẹ đặt đâu con phải ngồi đó. Thế nào Bạch Hoàn?

Bạch Hoàn cúi đầu vờ then thùng, ông Bạch Đằng cười hớn hở:

– Không có câu trả lời mà cúi đầu, vậy là con bằng lòng phải không? Anh Trung Tín! Chúng ta mau xúc tiến việc hôn nhân cho chúng nó đi.

Trung Hiếu định nói, nhưng bắt gặp cái trừng mắt của cha, anh đành im. Anh sẽ nói chuyện sau với Bạch Hoàn vậy. Anh đã có người yêu, và có những chuyện phải giải quyết rạch ròi thì anh mới có thể lấy vợ được.

Buổi ăn được hai người già tạo cho không khí sôi động. Trung Hiếu ngồi lặng lẽ một đôi lúc mới góp lời vào.

Bạch Hoàn thầm quan sát Trung Hiếu, anh cũng đẹp trai và có học, nhưng điều cô cần không hẳn vì Trung Hiếu đẹp trai, không hẳn cô cần có một tấm chồng như ba cô từng mong muốn, để cô chấm dứt cuộc tình bệnh hoạn với Thư Anh.

Trung Hiếu đi qua đi lại trước căn nhà của Yến Linh có cả chục lần. Cửa rào khóa, cửa bên trong vẫn mở. Anh muốn xông vào bên trong đó để gặp Yến Linh, song anh kịp dừng lại, bởi vì anh không thể ngang nhiên vào đó. Yến Linh đã là người phụ nữ đã có chồng, dù cho đó là gã

nhà quê mồ côi nghèo khổ, anh ta không hề xứng với Yến Linh.

Tiếng hát ngô nghê chợt vọng ra, và cái dáng bé loắt choắt của thằng Kha.

Trung Hiếu hồi hộp giấu mình sau cây hoàng điệp. Đúng là thằng Kha, nó cầm cây súng nước, chạy theo con chó, mồm bắn súng inh ỏi:

– Cành ... cành ... cành ...

Thằng Kha giậm chân bắn con chó nghịch ngợm cố chạy đi tránh tia nước xịt bắn vào người nó.

– Phèn! Tao bảo mày đứng lại nghe chưa. Cành ... cành ...

Trung Hiếu phì cười vì thằng bé chạy theo con chó, người ngợm con chó ướt mẹp, nhưng hình như nó thú vị với trò chơi. Đang chạy, nó vụt phóng nhào lại hàng rào B.40 sửa âm ỉ.

– Phèn! Mày sửa ai vậy?

Trung Hiếu nhô người ra từ thân cây hoàng điệp, anh cười với nó:

– Chào bé!

Thằng Kha nghếch mặt ra, nó sực nhớ chính người này hôm đó đỡ nó, mẹ nó lại cứ kéo nó chạy đi.

– Con nhớ chú không?

Thằng Kha gật đầu:

– Chú đi đâu vậy?

– Chú có quà cho cháu đó. Cháu đang ở nhà với ai vậy?

Thằng bé lùi ra sau mấy bước, nó ngó hộp quà trên tay Trung Hiếu.

– Ơ! Tại sao chú lại cho cháu? Cháu không lấy đâu, mẹ dặn không được nhận quà của người lạ.

Chú đâu phải là người lạ, chú là bạn của mẹ cháu mà.

– Thật không?

– Dĩ nhiên là thật.

Trung Hiếu xúc động ngấm con. Bây giờ anh mới nhận ra nó giống anh. Ôi!

Cha và con gặp nhau mà không thể nhận nhìn, tất cả tại anh mà ra.

Trung Hiếu mở hộp giấy, anh lôi người siêu nhân ra lòn qua khe hở bên trên.

– Chú tặng cháu đó.

Người siêu nhân. Thích quá, thằng Kha nhẩy căng lên:

– Chú cho cháu thật?

– Ừ. Con vặn nút này, sau đó để lên mặt đất, người siêu nhân sẽ biết đi. Nào, cháu cầm xem!

Thằng bé rụt rè nhón người lên cầm lấy món quà, nó để lên mặt đất, đúng là người siêu nhân biết đi, nó đi những bước chân hùng dũng.

Thằng Kha vỗ tay reo hò:

– Một, hai, ba ... Cùng bước!

– Cháu này! Cháu tên gì vậy?

– Dạ, tên Kha, tuổi con trâu.

– Vậy ba đâu?

– Ba đi biển câu mực rồi. Mẹ nói ngày mai ba mới về.

– Vậy còn mẹ?

– Mẹ ra quán cà phê bán cà phê.

Không nói chuyện với Trung Hiếu, thằng bé ngồi trên nền gạch xi măng, hí hửng chiêm ngưỡng siêu nhân.

Trung Hiếu cứ ngồi ngấm nó, những cảm xúc mỗi lúc trào lên dào dạt. Anh quyết định ở lại và phải gặp Yến Linh cho bằng được ...

– A, mẹ về!

Thằng Kha lao ra cửa, nó khoe ngay với Yến Linh:

– Mẹ! Con có người siêu nhân biết đi, biết đếm nữa nè.

Yến Linh cau mày:

– Ở đâu mà con có? Ba mua cho con phải không?

– Dạ hồng phải.

Sực nhớ mẹ dặn không được nhận quà tặng của người lạ, thằng bé giấu biến ngay người siêu nhân ra sau lưng.

Yến Linh nghiêm mặt:

– Vậy ai cho con? Mẹ biết ai cho con, mẹ sẽ cho con nhận, bằng không phải mang đi trả lại, con biết chưa?

– Mẹ à! Mẹ đừng có trả, cái này của chú ...

– Chú nào?

Yến Linh biến sắc, cô nghĩ ngay đến Trung Hiếu, nên giận dữ chồm tới giật người siêu nhân.

– Mẹ

Miệng thằng Kha mếu xệch:

– Mẹ đừng đập bể của con. Cái này bán tận Sài Gòn lận.

– Tại sao con biết ở Sài Gòn mới có bán?

– Dạ thì của cái chú hôm ở Sài Gòn, con vấp chân chú té, chú nói mua quà xem như xin lỗi con.

– Không được nhận!

Yến Linh quật mạnh người siêu nhân xuống nền xi măng cho vỡ tan tành giữa tiếng thét của thằng bé:

– Mẹ! Con giận mẹ rồi ...

Nó sụp xuống nhặt người siêu nhân lên, lúc này vỡ tan tành, một cái chân bị gãy lìa, nó khóc

òa lên.

– Không được khóc!

Yến Linh phát một cái mạnh vào hông con. Bị đánh đau, thằng bé bụm miệng lại không dám khóc. Nó nói qua tiếng nấc nghẹn:

– Chừng nào ba về, con méc ba, mẹ ăn hiếp con.

– Không được méc, cũng không được khóc!

Yến Linh tát vào mặt con, lần đầu tiên cô đánh con:

– Mẹ dạy con làm sao, không được nhận quà của người lạ.

Gương mặt thằng bé đỏ lên vì cái tát giận dữ của Yến Linh. Nó gập người tay cứ bụm miệng lại, không dám khóc to. Nhìn con rồi nhìn bàn tay mình đau rát, yến Linh bật khóc. Sao cô có thể cư xử và đánh con tàn nhẫn như vậy, nó có lỗi gì đâu.

Ôm con vào lòng, Yến Linh xoa vào chỗ đau của nó.

– Mẹ xin lỗi ...

Được xin lỗi, thằng bé khóc òa lên. Yến Linh vội bế nó vào nhà, cô vội vàng đóng chặt cửa lại, cài cả chốt trên lẫn chốt dưới, toàn thân Yến Linh run rẩy.

Xin làm ơn đi khỏi giùm tôi, cả đời này, tôi không muốn gặp anh. Hãy để cho tôi yên ...

Một buổi tối đi ra đi vào như người điên trong nhà mình, cô vừa mong Bình trở về vừa mong anh đừng về, khi mà lòng cô rối ren.

Cả tuần nay rồi, Yến Linh nói cười như cái máy việc gặp lại Trung Hiếu xáo trộn tâm hồn và cả cuộc sống của cô. Bình vẫn vô tâm và ham kiếm tiền bằng nghề câu mực của anh, những chuyến đi của anh dài ngày hơn, khi trở về là những xấp tiền dày.

Anh vui vẻ:

– Anh đã kiếm được nhiều tiền nhờ đi trúng luồng mực. Em tin đi, anh đi vài chuyến, vợ chồng mình sẽ giàu, khi ấy anh ở nhà phụ em bán quán cà phê.

Đứng lại Yến Linh lặng ngắm con trong giấc ngủ thiên thần, tay còn ôm người siêu nhân, chị giúp việc cố chấp vá lại.

Quỳ xuống bên cạnh giường con, Yến Linh hôn lên đôi má phình phính.

– Mẹ xin lỗi con, Kha ơi. Mẹ không còn là mẹ nữa khi gặp lại người xưa.

Bây giờ mẹ không có quyền nhớ đến người đó, đó là người mang đến buồn đau và bất hạnh cho ông ngoại.

Nếu như không có ba con, cuộc đời mẹ con mình phiêu bạt lang thang. Mẹ phải quên, phải quên ...

Đêm dài quá, bên ngoài biển dậy sóng rì rào, ánh sáng mờ mờ của con trăng già soi yếu ớt, Yến Linh ngủ gục bên cạnh con trai.

Không thể đóng cửa quán cà phê, Yến Linh dặn dò kỹ cô giúp việc, đóng cửa phía trước, không cho thằng Kha ra gần hàng rào. Đội nón sùm sụp lên đầu, Yến Linh mở cửa đi ra ngoài.

Cô thở nhẹ vì con đường sáng sớm vắng tanh. Đoàn người đi biển phải hai ngày nữa mới về. Vắng họ, cả cù lao còn lại đàn bà, trẻ con và người già, khi tàu cá về, cù lao như có hội vậy.

Yến Linh mong Bình về cho tâm hồn cô đừng dậy sóng.

Đang lầm lũi đi, Yến Linh giật bắn người vì một bóng người cao to đứng áng trước mặt cô Trung Hiếu.

Yến Linh lùi lại mấy bước, cô giận dữ:

– Anh muốn gì? Ngày hôm qua tại sao mua quà cho con tôi? Anh tưởng là như vậy tôi sẽ không thù ghét anh à? Tôi vất nó ra đường rồi, từ nay tôi cấm anh mua quà cho con tôi rõ chưa?

Trung Hiếu đứng lặng im nhìn Yến Linh. Lần đầu tiên anh thấy cô giận dữ và hung hăng. Chưa bao giờ Yến Linh như thế này cả.

Không thấy Trung Hiếu trả lời, Yến Linh lách người qua để đi. Trung Hiếu chụp cánh tay Yến Linh giữ lại:

– Anh muốn nói chuyện với em.

Yến Linh giật mạnh tay ra, cô càng tỏ vẻ giận dữ hơn đến nét mặt tái xanh, hai tay run rẩy:

– Giữa anh và tôi không có chuyện gì để nói cả. Ngày nay, tôi đã có chồng.

Tôi cũng sẽ mãi mãi không tha thứ cho anh. Ngày nào ba tôi còn ở tù, tôi còn căm thù anh. Tránh ra!

– Anh muốn, nói chuyện với em. Anh biết bé Kha là con anh, anh sẽ đợi em ngoài hang đá Phụ Tử. Anh sẽ không về nếu không gặp được em.

Trung Hiếu buông tay Yến Linh ra đi thẳng, Yến Linh sững sờ nhìn theo.

Lời nói của Trung Hiếu rạch ròi, anh biết thằng bé Kha là con của anh, không thể nào cô cho anh cái quyền chạm đến thằng bé. Nó là của cô và Bình, cô sẽ như con điều hâu hung dữ, sẵn sàng mổ cắn Trung Hiếu, nếu anh đụng đến thằng bé.

Anh không có quyền, không có quyền, anh có tư cách gì nói nó là con anh, mẹ anh từ chối, ba anh bắt anh thề là không gặp tôi.

Yến Linh nghiêng răng giận dữ, cô thấy căm ghét Hiếu tàn tệ. Sao anh cứ như bóng ma ám ảnh cuộc đời cô, không lúc nào để cho cô yên ổn ...

Trung Hiếu lặng người trước khung cảnh ngày xưa. Sóng biển đánh và hang đá hoang sơ, hơn ba năm vẫn không có một thay đổi, ba năm đã đi qua thế mà anh có cảm giác như mới hôm nào, trong hang đá kia, Yến Linh hoảng sợ vì cơn thịnh nộ của đất trời, cô ôm chặt lấy anh và rồi ...

Tiếng động khẽ sau lưng, Trung Hiếu quay lại, anh mừng rỡ:

– Anh biết là em sẽ đến.

Yến Linh lạnh lùng:

– Anh muốn gặp tôi làm gì? Lúc tôi cần gặp anh thì anh tránh tôi như con chuột nhủi, bây giờ anh muốn gì nữa?

Hiếu đứng nhìn Yến Linh. Ba năm đi qua, cô có vẻ chững chạc rắn rỏi, nhưng vẫn đẹp, nét đẹp náo lòng anh. Chiếc áo bà ba đen mộc mạc ôm sát thân hình cô.

Yến Linh quát khẽ:

– Tại sao anh không nói? Anh nói là nếu không gặp được tôi, anh sẽ không về. Tôi không có thời gian để cho anh đứng im lặng như vậy đâu, tôi còn con, còn chồng của tôi nữa.

Trung Hiếu sụp xuống chân Yến Linh.

– Em oán hận anh, căm thù anh lắm phải không?

Bất ngờ vì hành động của Trung Hiếu, Yến Linh lùi lại. Cô trấn áp cơn sóng của lòng mình xuống bằng một thái độ giận dữ:

– Tại sao tôi không oán giận anh? Đúng là ba tôi có nóng nảy chạy theo mẹ anh để giữ bà lại, hai người giằng co và mẹ anh ngã té chết, do sự bất cẩn ngoài ý muốn thôi mà, tại sao bỏ tù cha tôi. Ba tôi già rồi, ba năm qua, anh có biết cha con tôi đau khổ như thế nào không?

Nước mắt tủi hờn của Yến Linh trào ra, cô đưa tay gạt mạnh, tự mắng thầm mình tại sao cô lại yếu đuối khóc trước mặt Trung Hiếu, cái kẻ gây đau khổ cho gia đình cô.

Hiếu lết lại, anh ôm chần Yến Linh ngược mắt nhìn cô:

– Thật sự lúc đó anh không biết em mang thai. Nếu biết, anh cũng tìm cách trở về. Đúng là anh quá non trẻ trong tình yêu, suy nghĩ không chín chắn nên để khổ lụy cho em. Anh tìm em vì như thế, anh biết bây giờ anh có nói gì hay làm gì cho em đi nữa, cũng không chuộc lại được lỗi lầm anh vô tình gây ra.

– Anh buông tôi ra!

Yến Linh cố vùng ra, ánh mắt van nài của Trung Hiếu thật sự đánh gục cô.

Cô không thể phủ nhận, cô còn yêu anh, gặp lại anh người cô cứ như con sóng dữ.

Vùng ra khỏi bàn tay Hiếu đang ôm chân mình, Yến Linh khóc òa:

– Hãy buông tôi ra! Đừng làm cho tôi lỗi đạo với chồng tôi. Ba năm qua, nếu không có anh ấy, tôi không biết mình ra sao nữa.

Hai bàn tay Trung Hiếu đang ôm chân Yến Linh từ từ buông ra, nước mắt của anh cũng ràn rụa trên má:

– Anh đáng tội đã làm khổ em. Ngày nay anh đã học xong quay trở về, mẹ không còn, anh còn mất cả em. Đáng tội cho anh, vì ba năm qua anh đã cố quên em dốc lòng vào việc học với lòng căm giận ba em. Bây giờ những căm giận tiêu tan, người lớn họ không giữ được bình tĩnh để xảy ra điều tan tác, đó là định mệnh, anh xem như thế. Nhưng còn con của anh, bé Kha, em không thể tàn nhẫn không cho anh nhìn con.

– Nó không phải con của anh.

– Nó là con của anh.

– Không phải. Anh có tư cách gì để nói nó là con của anh hả? Anh hãy về đi, đừng bao giờ xuất hiện ở cù lao này, đừng cho tôi nhìn thấy anh.

– Em còn oán hận anh đến như vậy sao? Ngày trước, em đâu có dữ dằn quát tháo anh, mỗi lần anh làm em giận, em chỉ biết khóc cho anh năn nỉ dỗ dành.

Em hay làm nũng bảo xin lỗi một trăm lần đi em hết giận, xem như cô giáo bắt chép bài phạt. Xin lỗi, xin lỗi em đừng giận anh. Anh nói những lời xin ấy chưa đến lần thứ mười lăm, em đã bật cười phá lên.

Yến Linh bịt kín hai tai:

– Đừng có nhắc lại ngày xưa. Tại ai mà tôi đổi khác như vậy hả?

– Tại anh ... Tất cả tại anh.

Yến Linh lùi mãi cho đến khi lưng cô chạm vào vách đá, cô khóc nức nở.

– Anh nói là tại anh thì thay đổi được gì?

– Anh vẫn yêu em và em vẫn yêu anh, bé Kha là con của anh và em, hãy trở lại với anh đi.

– Không.

Trung Hiếu từ từ tiến đến, anh ôm choàng lấy Yến Linh gục mặt vào tóc cô:

– Anh đau khổ lắm. Từ lúc gặp lại em và con, không lúc nào lòng anh yên ổn. Anh vẫn còn yêu em, Linh ơi.

Yến Linh yếu đuối lả người trong vòng tay Trung Hiếu. Cô không có can đảm từ chối vòng tay ấm nồng của anh. Hơn ba năm về trước, cũng vào mùa thu, trong hang đá này anh đã ôm cô, cho cô một tình yêu tuyệt diệu.

Cả hai cùng khốc, rồi đôi môi tìm đôi môi trong nụ hôn tái ngộ đắm nước mắt ...

– Buông em ra!

Yến Linh xô mạnh Trung Hiếu, cô chạy báng bổ ra ngoài, đầu tóc xõ tung vẫn cứ chạy.

Chạy thật xa đi rồi, Yến Linh mới lao xuống biển, dầm mình xuống dòng nước mát mạnh, cô bật khóc nức nở. Tại sao anh xuất hiện để làm khổ tôi như thế hả?

– Mẹ ơi! Ba về rồi.

Thằng Kha nháy căng lên khi trông thấy Yến Linh trở về. Yến Linh đứng lại hoảng sợ. Cô không thể gây đau khổ cho Bình, anh yêu cô biết bao nhiêu.

Bình bước ra, anh mặc quần đùi áo thun, người anh càng đen nhem hơn sau bảy ngày đi biển về.

Anh cười tươi:

– Em mới về à? Cha con anh nấu cháo mực ăn còn để cho em một tô đó.

Đang cười, Bình kêu lên:

– Sao người em ướt hết vậy, mau vào thay quần áo, kéo lạnh.

Yến Linh ngã ập vào người Bình, cô ôm choàng lấy anh.

– Em nhớ anh, Bình ạ. Sau này anh đừng đi lâu như vậy ghen.

Hơi bất ngờ vì thái độ nồng nàn của Yến Linh, toàn thân Bình rung động, cuối cùng bây giờ cô trọn vẹn là của anh từ thể xác đến tâm hồn. Anh hôn nhẹ vào má cô:

– Con đang nhìn mình đó. Bé Kha, con đừng có nhìn ba mẹ hôn nhé.

Thằng Kha lém lỉnh:

– Ba hôn mẹ một cái, hôn con một cái ghen ba?

– Ừ.

Yến Linh vụt buông Bình ra:

– Em đi thay quần áo đây.

Bình mỉm cười nhìn theo vợ. Những ngày đi biển, anh rất nhớ Yến Linh và bằng lòng với hạnh phúc mình đang có. Những ngày đi biển vất vả của anh được bù đắp bằng hạnh phúc khi trở về nhà, và những xấp tiền giao cho vợ. Anh muốn tặng cho vợ và con tất cả.

Đứng trong nhà tắm và dội nước ào ào lên người mình, Yến Linh làm như một cái máy, cô

run rẩy xúc động và giận dữ. Cô đã là vợ Bình, anh cư xử với cô như bát nước đầy, cô không có quyền nhớ đến Hiếu. Phải quên, phải quên ...

Yến Linh trở ra, Bình múc cho cô tô cháo mực bốc khói, mùi hành tiêu thơm phức. Anh cười âu yếm:

- Ăn thử xem anh nấu có ngon không?
- Anh đi biển về mệt cứ chơi với con hay nằm nghỉ, không cần phải lo cho em.
- Lo cho em là bốn phận của anh. Em ở nhà cũng đâu có ở không, nào quán cà phê rồi thằng Kha nữa.
- Anh Bình này! Hay ... đừng đi biển nữa ghen anh?

Bình bật cười:

- Lo cho anh à? Không sao đâu, anh thợ lặn, biển không làm gì anh được đâu. Lúc này đang mùa, câu rất nhiều mực, có đến mấy chục tấn, hết mùa, em tha hồ mà đếm tiền.

Yến Linh phụng phịu:

- Nhưng em muốn ... anh ở nhà. Em cần anh chứ không cần tiền.
- Đừng mà em! - Bình dỗ dành – Anh đi hết mùa mực này thôi. Vả lại, nếu anh có làm sao, cũng có tiền bảo hiểm cho em nuôi con.
- Anh Bình ...

Yến Linh ngả vào người Bình oán trách:

- Anh nói như vậy mà nghe được à?
- Anh xin lỗi. Nào, ăn đi cô vợ của anh. Tô cháo này rất đặc biệt. Nhớ hồi em mới sinh thằng Kha, cứ đòi ăn cháo mực, anh đâu có cho. Đàn bà mới sinh non ngày non tháng, không được ăn đồ biển, còn bây giờ em tha hồ.

Nước mắt Yến Linh chảy ra, làm sao nói với Bình cô cần có anh bên cô hơn bao giờ hết. Cô sợ gặp lại Trung Hiếu, tình yêu cũ réo gọi trong trái tim cô.

Bình ngạc nhiên nhìn vợ. Tối nay Yến Linh có vẻ là lạ sao đó. Lúc cô nong nân sôi nổi, lúc lại đầy cảm xúc, có lẽ vì anh đi xa và vì quá lo cho anh mà thôi.

Anh về về:

– Ăn đi em!

Phía trước nhà, thằng Kha ngồi xe tivi một mình. Nó thích xem phim hoạt hình Tom và Jerry, con mèo tinh nghịch và cũng lắm thông minh, chú chuột Mickey lém lỉnh, chú vịt Donan bướng bỉnh. Ngồi xem mà chốc chốc nó cười khăng khặc.

– Ba ơi! Ra xem tivi với con đi!

Hết chương trình phim hoạt hình một lát là thằng bé ngủ khò. Bình đi ra bế nó vào phòng, anh âu yếm hôn lên đôi gò má phúng phính.

Đặt nó lên giường cẩn thận, anh kéo chăn đắp lên ngực nó, rồi mới tắt đèn phòng để đi ra ngoài. Mắt Bình chợt bắt gặp người siêu nhân, anh cầm lên, người siêu nhân còn mới mà lại sút tay gãy chân, anh cầm luôn ra ngoài.

– Em mua cái này cho con à? Sao chưa gì lại gãy bể cả vậy?

Yến Linh giật mình. Cô đã bảo mang đi vứt thế mà thằng Kha còn tiếc rẻ.

Yến Linh chồm tới giật lại:

– Em đã mang đi ném, vậy mà nó còn tiếc giữ lại.

– Không sao, để anh mua keo về dán cho con chơi.

– Em đã bảo bỏ đi rồi mà.

Yến Linh giật mạnh lại đi ra cửa ném ra ngoài đường. Bình lạ lùng trước thái độ của vợ. Hôm nay cô làm sao vậy?

Thấy Bình nhìn mình, Yến Linh chột dạ. Bởi hai tư tưởng ghét hận và thương yêu đang giằng vò cô quay quắt. Cô nhớ vòng tay của Trung Hiếu và nụ hôn của anh, nụ hôn mãnh liệt cho cô rung động, chưa bao giờ cô có cảm giác rung động như thế với Bình, mà hình như cô đến với chồng mình bằng sự hàm ơn. Đó không phải là tình yêu.

– Tại sao anh lại nhìn em?

– Tối nay, em rất lạ.

– Là sao?

– Anh cũng không biết. Em tỏ ra nóng nảy tức giận rồi mềm yếu, nũng nịu.

– Vậy thì anh đừng đi biển nữa.

Bỉnh lảng ra:

– Anh bế em vào phòng nghe.

Không chờ cô đồng ý, anh bế bổng cô lên đôi cánh tay rắn chắc của mình.

Yến Linh nằm gọn trong lòng anh, mắt cô khép lại, cô cố xua đuổi hình ảnh Trung Hiếu xua đuổi đôi mắt ngập sũng nước mắt của anh, khi anh nhìn cô.

Trời ơi! Tôi là loại người gì đây? Nằm trong vòng tay của chồng mình mà nhớ quá khứ, nhớ buổi chiều giông bão vung đại trong hang đá, nhớ người cũ quỳ dưới chân tôi xin lời tha thứ.

Yến Linh nghiến chặt đôi hàm răng để không cất tiếng khóc nghẹn ngào.

Hãy quên quá khứ!

Chương 4

Trung Hiếu lùi lại, đồng thời kéo nhanh chiếc mũ sụp xuống sâu hơn. Lòng anh đau đớn. Con anh đó và người yêu của anh đó, đang đi bên nhau cùng với một người đàn ông khác. Hẳn đen đúa xấu xí, tướng tá cục mịch kệch cỡm lại là chồng của người anh yêu, là cha của con trai anh. Tại sao tôi không có quyền đòi lại những gì vốn là của tôi vậy?

Dù cho Trung Hiếu có lùi vào sau thân cây hoàng điệp, nhưng Yến Linh vẫn nhìn thấy anh, tim cô chùn lại hiu hắt.

Bỉnh vẫn vui vẻ, còn thằng Kha tíu tít bi bô hát:

“Con mèo mà trèo cây cau, hỏi thăm chú chuột đi đâu vắng nhà”.

Quay đầu, Trung Hiếu chạy như điên về hướng biển. Anh té chúi nhủi trên cồn cát trắng. Không ngồi dậy, Trung Hiếu nằm luôn trên cát.

Tại sao tôi không có quyền nhìn nhận con mình vậy?

Biển đang dậy sóng như lòng tôi dậy sóng. Tôi muốn trở về thành phố quên hết những gì ở đây, như ba năm qua tôi từng quên vùi đầu vào việc học. Nhưng tâm hồn tôi bây giờ không còn bình yên nữa, mà loạn cuồng thét gào. Anh cần em, Linh ơi.

Trung Hiếu chạy đi rồi, Yến Linh mới thẩn thờ. Anh hãy về thành phố của anh đi Hiếu, nơi này không phải của anh nữa, và em cũng vậy. Em là của người đàn ông đang đi bên cạnh em, anh ấy là người ơ, dù em biết mãi mãi trái tim em không bao giờ quên anh.

Thằng Kha nhảy nhót những bước chân sáo hồn nhiên, nó chạy vọt lên trước rồi quay lại đi từng bước giật lùi.

– Con đồ ba ghen, tại sao nước biển mặn?

Bỉnh cười:

– Con hỏi cái này, ba thua. Phải chi con hỏi mực đi luồng nào, ba sẽ nói con nghe.

Thằng Kha phụng phịu:

– Ba chẳng biết gì cả. Nước biển mặn là tại ... ngày xưa thật là xưa ... có anh chàng mồ côi

thật là nghèo được ông tiên cho cái cối xay cho ra muối, bị ông nhà giàu chiếm đoạt, ông nhà giàu tham lam cứ bảo "cối ơi, xay ra muối đi", vậy là muối cứ tuôn ra xối xả đầy thuyền, thuyền nặng quá nên chìm, cái cối vẫn cứ xay ra muối, làm cho nước biển mặn chát luôn.

Bính vỗ tay:

- Con trai ba thông minh quá. Ai kể cho con nghe vậy?
- Mẹ kể đó. Ba ơi! Ngày hôm qua bác Tư ở nhà bên bảo con:

Cha cú mà có con tiên là sao hả ba?

Bính vô tình:

- Là con đẹp mà ba xấu.
- Ờ há! Nước da con trắng, còn ba đen. Mai một con đi biển như ba, chắc cũng đen như ba luôn.

Yến Linh trừng mắt quát khế:

- Con im đi! Sao hôm nay nói nhiều như vậy hả? Ngày mai mẹ cấm con đi chơi ở ngoài.

Bính cười hiền:

- Em sợ gì nào? Ai nói gì mặc họ, anh không tự ái đâu, vì đâu có ai cho mình hạnh phúc, hạnh phúc là do mình tự tạo và gìn giữ lấy. Anh yêu em và con, anh bằng lòng với hạnh phúc mình đang có. Những ngày đi biển vất vả về nhà có em và con, quá đủ cho anh.

Yến Linh cắn nhẹ môi quay đi, cô biết Bính hiền lành, mơ ước đơn sơ, nhưng anh có biết là cô đang cố gắng yêu anh, làm một người vợ yêu chồng.

Xin hãy cho biển lặng sóng êm!

Cả ba quay về, có mấy người đang đợi Bính.

- Ông Bính! Ngoài khơi nhả chúng ta ra. Họ đang trúng mực. Ngày mai đi nghen, đang mùa mực mà ở nhà uống lăm.

Bính hớn hở:

– Ngày mai mấy giờ?

– Năm giờ sáng đi.

Yến Linh giận dỗi đi vào nhà. Về mới một hôm, Bình lại đi nữa rồi. Anh nói anh bằng lòng với hạnh phúc đang có, tại sao anh lại ham tiền hơn là được ở bên cô vậy?

Khách về rồi, Bình vào nhà:

– Em giận anh hả?

Bình cười nhẹ ôm Yến Linh vào lòng:

– Em đừng có trẻ con. Chúng mình còn trẻ, phải biết nương theo cơ hội đến kiếm tiền chứ. Anh muốn em và con được sống đầy đủ no ấm. Em xem cái tivi thằng Kha xem có mới mẻ gì đâu. Nó có hồi ba em còn ở nhà, mấy năm qua lỗi thời, mấy móc cũ, màu cũng nhạt hết. Còn em nữa, làm vợ anh mà chỉ có đôi bông tai để đeo thôi, anh xót xa lắm. Để cho anh đi!

– Nhưng em đâu có cần đeo vàng, còn cái tivi đó xem cũng được, cái em cần là anh ở bên em.

Bình vuốt mũi Yến Linh:

– Anh biết em lo cho anh. Hết mùa mực này, anh ở bên em đến mấy tháng, chịu không?

– Không cần.

– Thôi mà em. Kha ơi! Con năn nỉ mẹ đừng có giận giùm ba đi.

Năn nỉ, năn nỉ ... Yến Linh dụi mặt vào vai Bình. Làm sao cô nói với anh, cô cần anh ở bên cô, cho lòng cô yên bình, cho bóng hình quá khứ không còn ám ảnh cô nữa. Lòng cô mãi ám ảnh với hình ảnh Trung Hiếu ngồi như hóa đá ngoài bến Phụ Tử. Đá núi cha và con còn được ở bên nhau, làm con người sao cha và con lại cách xa. Nhưng làm sao nói ra được điều thầm kín này, khi biển đang quyến rũ Bình, đúng hơn là anh đi vì cô, vì bé Kha, trong cái ý nghĩ đơn giản là đem lại vật chất đầy đủ cho vợ con mình.

Cô hôn lên ngực anh, lên vùng ngực rắn chắc, lên đôi gò má sạm nắng giờ, lên đôi bàn tay sần sùi của một người ngư dân biển cả ... Cô muốn cho anh tình cảm của một người vợ, nhưng hình như cô đang dối gạt anh và dối gạt chính mình.

Yến Linh lạ quá! Bình siết chặt thân hình mảnh dẻ của cô trong vòng tay anh. Anh thấy yêu cô quá, và lòng cũng tràn ngập hạnh phúc.

Khoác ba lô lên vai, Bình quay lại vẫy tay với Yến Linh:

– Vào nhà đi em! Kha ơi! Ở nhà phải cho thật ngoan nghen con.

Thằng Kha nhảy căng lên:

– Mau về nghen ba.

– Ừ.

Bình chạy đi vì có xe đến đón anh xuống tàu. Trời hôm nay tốt, với cái lành lạnh này, anh tưởng tượng ra một vùng biển đầy mực.

Buổi sáng như thế này chiều là ra đến nơi, ăn uống nghỉ ngơi đến mười giờ đêm là xuất hành đi câu mực. Hết mùa mực, anh có quyền mơ đến việc mua cái tivi mới cho bé Kha và tặng cho Yến Linh chiếc nhẫn, sợi dây chuyền có hình trái tim.

Xe Bình vừa chạy khuất, Yến Linh dắt thằng Kha vào nhà. Thằng bé lại nhảy căng lên lần nữa, nó vui vẻ hét to:

– Chú ơi ...

Trung Hiếu đi tới, anh cười với thằng Kha?

– Rô-bốt của con có đi được không? Nếu đi chậm hay không đi là hết pin rồi, chú có mua pin cho con nè.

Trung Hiếu đưa cho nó, song thằng Kha lắc đầu:

– Dạ thôi, con không lấy đầu. Mẹ nói không nhận quà của người lạ, nên mẹ ném ra đường rồi.

Trung Hiếu lặng người. Lúc Yến Linh cố kéo ghệt thằng bé đi, nó còn cố quay lại xua xua tay như xin lỗi Trung Hiếu.

Trung Hiếu buồn bực, đúng là Yến Linh có quyền cư xử với anh như thế, cô không muốn nhìn thấy anh. Nhưng nếu anh không biết thì thôi, đằng này anh đã biết làm sao anh có thể để con mình sống một đời đậm bạc và nhận người khác là cha.

Vào đến nhà rồi, Yến Linh đóng chặt cửa lại, luôn cả cửa sổ, cô sợ nhìn thấy Trung Hiếu, nhìn thấy đôi mắt buồn vời vợi và cái dáng đi lủi thủi đau buồn của anh, định mệnh đã chia xa cô và anh mãi mãi rồi.

Biển im sóng quá, Trung Hiếu đi xuống biển. Ba năm anh quay lại với cù lao, vẫn cảnh quen thuộc, vẫn những con người ngày xưa hay bỏ đờ cha của anh, họ vẫn ân cần vui vẻ với anh, chỉ có một người, người anh yêu nhất đời thù ghét anh. Anh không phải là người mất mát ư? Mất mẹ và không có quyền nhìn con.

Ngồi dựa lưng vào vách đá, Trung Hiếu ngửa cổ uống bia. Hết lon bia, anh giận dữ bóp méo, ném tung vào vách đá. Anh cần em, anh yêu em, Linh ạ. Anh không biết mình làm gì để có em nữa ...

Ném vèo lon bia nữa ra cửa, Trung Hiếu vụt đứng dậy ...

Yến Linh, cô đang đứng ngay cửa hang đau xót:

– Anh hãy đi về đi anh Hiếu, em van anh ...

Trung Hiếu buông lỏng tay:

– Tại sao em phải van xin anh? Em nói là em không muốn nhìn thấy anh nữa, hãy để yên em với cuộc đời của em, anh chỉ dám lặng lẽ sau lưng em, nhìn em và con của mình, anh có dám đi tìm em nữa đâu.

Yến Linh ứa nước mắt:

– Nhưng anh không chịu về Sài Gòn, ngày nào cũng ra hang này uống rượu, anh làm như vậy có ích lợi gì?

– Anh uống rượu vì anh buồn. Anh cũng quyết định rồi, anh trở ra cù lao này làm việc. Anh sẽ ở lại để mỗi ngày nhìn thấy con trai của anh.

– Anh điên rồi! Cù lao này có gì để anh lưu luyến mà muốn ở lại?

– Có, em thừa biết mà.

Trung Hiếu tiến tới, bước chân xiêu vẹo của người say, anh ngã chúi rồi lại đứng lên, đứng lên rồi ngã chúi.

Yến Linh tức giận:

– Tại sao anh lại ra nông nổi này hả?

– Em không cần quan tâm đến anh, anh không chết dễ dàng đâu.

Lần này Trung Hiếu ngã bật ngựa, anh nằm luôn trên mặt hang ẩm ướt. Yến Linh đau lòng bước tới.

– Anh biết là mình không thể nào đến với nhau mà.

– Anh biết, chính vì vậy mà anh mới tuyệt vọng. Song em cứ yên tâm, một tháng không quên thì một năm, hai năm ... có điều là em đừng tàn nhẫn không cho anh gần con, anh xin em.

Trung Hiếu run rẩy đưa tay lau nước mắt trên má Yến Linh.

– Anh lại làm khổ em nữa rồi. Anh không hề muốn thế, anh xin lỗi em, vì chính anh cũng đang rất đau khổ.

Hết còn dần lòng được, Yến Linh ôm lấy bàn tay Trung Hiếu khóc nức lên.

Trung Hiếu ôm choàng lấy Yến Linh. Hôm nay cô không vùng vẫy chống cự, không giận dữ, dần dần với anh, mà cô khóc nức nở, tiếng khóc tủi hờn buốt giá trái tim Trung Hiếu.

Anh tìm nơi cô nụ hôn mặn cả nưóc mắt ...

– Yến Linh! Hãy trở về với anh đi!

Yến Linh nức nở:

– Không được đâu anh. Em là người thân duy nhất của anh Bình, em đến với anh, nằm trong vòng tay anh như thế này là em có lỗi với anh ấy.

– Vậy còn anh? Anh sẽ sống sao đây khi con anh và người anh yêu là của người khác?

Hai người rơi vào bế tắc. Tình yêu ngăn cách, trái tim thổn thức và càng thấy mình yêu nhau hơn. Định mệnh nào sao quá cay nghiệt.

Ầm ...

Cánh cửa bị gió thổi đánh mạnh vào tường, đánh thức Yến Linh. Cơn mưa ào ạt như trút nước xuống, Yến Linh vội vàng ngồi dậy. Lại mưa và gió.

Gió âm âm, từng cơn chớp tia lửa xanh lè ma quái. Yến Linh cố dằn cơn sợ hãi, cô chạy qua phòng con. Gió giật cánh cửa sổ không đóng, Yến Linh vội chạy lại đóng. Cô sững sờ nhìn ra màn mưa bên ngoài.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn đường trên cao, Trung Hiếu vẫn đứng, mắt hướng vào nhà. Sao Trung Hiếu có thể điên như vậy.

Mặc áo mưa vào, Yến Linh xách cây dù mở cửa chạy ra. Cô đưa cây dù cho Trung Hiếu:

- Anh điên rồi hả? Mưa như thế này vẫn không về.
- Anh đã định về - Trung Hiếu nói to, anh cười và đưa tay vuốt nước mưa trên mặt mình - sức nhớ là em sợ trời gầm, nên anh ở lại.

Yến Linh xúc động:

- Bây giờ em bớt sợ trời gầm rồi, vì nó đâu có ảnh hưởng gì đến em.
- Em đã trưởng thành và anh cũng vậy.
- Cầm dù này đi về đi anh Hiếu. Anh dầm mưa như thế này sẽ bị cảm.

Trung Hiếu mỉm cười vì được Yến Linh lo lắng cho.

- Ừ, anh sẽ về. Anh vui lắm vì em không còn sợ mưa sợ sấm nữa, em vào nhà đi rồi anh về. À! Anh có cái này cho bé Kha, em mang vào đi. Ngày hôm qua anh về Sài Gòn và mua cho nó. Đừng từ chối! Không gặp con và nhìn con, thì cho anh được có một chút gì đó lo cho con.

Yến Linh xúc động nhìn Trung Hiếu, cô đau lòng vì anh, tại sao anh phải hành hạ mình như thế.

Trung Hiếu đặt món quà vào tay Yến Linh, anh đã gói nó cẩn thận.

- Em mang vào cho con đi. À! Ngày hôm qua anh về Sài Gòn có đi thăm ba em. Anh nói anh có lỗi và xin lỗi ông, cũng như ông không hề giận anh, lúc đó em và anh còn quá non trẻ. Bây giờ em sống hạnh phúc bên anh Bình, ông mừng lắm. Thôi, em vào nhà đi.

Không còn ghìem lòng được nữa, Yến Linh ôm choàng lấy Trung Hiếu:

- Anh nghĩ là em hạnh phúc sao?

Hiếu lặng người xúc động:

– Vậy em muốn anh làm sao?

– Em không biết ...

Yến Linh buông Trung Hiếu ra, cô chạy vụt vào nhà, bỏ rơi món quà của bé Kha. Trung Hiếu cúi nhặt lên, anh do dự rồi bước theo Yến Linh. Cô đang khóc sau cánh cửa khép hờ. Trung Hiếu ôm chặt lấy Yến Linh, mặc cho quần áo hai người ướt đẫm những nước mưa, môi anh tìm môi cô, trong nụ hôn dữ dội nhất.

Dữ dội của một tình yêu nghịch cảnh và sự khao khát có nhau ...

– Anh về đi anh Hiếu.

Yến Linh choàng tỉnh, cô đẩy mạnh Trung Hiếu ra, đóng chặt cửa lại.

– Em van anh, anh về đi!

Trung Hiếu đau khổ đứng yên. Anh và Yến Linh đang đứng cạnh bờ vực thẳm, song anh không muốn dừng lại, tại sao anh không có quyền đòi lại cái mình có?

Đã ba ngày Trung Hiếu không đến, Yến Linh ngơ ngác như người mất hồn. Có lẽ Trung Hiếu về Sài Gòn rồi cũng nên. Anh đi để trả lại cho cô cuộc sống bình yên, anh nào có biết sự xa cách càng khiến cô dần vật thương nhớ anh, tình yêu càng cách trở thì người ta càng nhớ đến nhau.

Biển vẫn êm sóng, Yến Linh thầm gọi Bình:

Anh hãy về đi, về đi cho em đừng nhớ quá khứ nữa". Mỗi chiều, bến tàu vẫn lặng yên, không có hời tàu rúc dài báo hiệu tàu cá về Xóm cù lao vẫn yên tĩnh, nhiều đàn bà trẻ con, ông già.

Yến Linh quay quắt ngơ ngác. Về đi Bình ơi ...

Cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa Yến Linh lao lại cửa. Cô thất vọng nhìn người thanh niên trẻ, anh ta mặc bộ quần áo công nhân xưởng tàu. Yến Linh hồi hộp.

Có lẽ là người của Trung Hiếu, anh nhờ báo tin với cô là anh trở về đất liền và không bao giờ trở về xóm cù lao này nữa.

– Chị là Yến Linh?

– Vâng!

– Anh Trung Hiếu bảo tôi đưa cái này cho chị.

Yến Linh cầm lấy phong thư, cô quên cả việc hỏi hay cảm ơn người thanh niên, run rẩy mở ra xem.

“Yến Linh! Anh đã về Sài Gòn, đúng là anh chạy trốn em, Linh ạ. Mọi sức lực của anh cạn kiệt vì nhớ em nhớ con, anh cố mạnh dạn và tự xỉ vả mình, song sao anh cứ nhu nhược như loài rong rêu. Anh bệnh rồi sau cái đêm dầm mưa ấy, anh cũng không biết bỏ cây dù của em ở đâu nữa, trong cơn mê, anh cứ thấy em và con tươi cười vui vẻ với anh.

Hãy đến với anh một lần đi Yến Linh! Anh van em, cho anh được ôm em và con vào mình. Anh không thể nào sống thiếu em được nữa rồi.

Hôn em”.

Trong thư là vé tàu và địa chỉ của Hiếu. Yến Linh vò lá thư và cả vé tàu. Cô không có quyền đến với Hiếu, tội lỗi lắm, cô là người phụ nữ đã có chồng.

Ngồi xuống ghế, Yến Linh mở mắt trừng trừng nhìn lá thư bị mình vò nát.

Hiếu đang bệnh, liệu có nặng lắm không?

– Dzô ... dzô ... mẹ ơi.

Thằng Kha cầm máy bay điện tử nó vừa chạy vừa hét Yến Linh bảo tránh vô, mồm cười toe toét:

– Mẹ ơi! Khi nào chú Hiếu mua sách tô màu cho con vậy? Lâu ghê, chú hổng có cho quà mà cũng chẳng đến cho con dẫn chú mua sách tô màu cho con.

Yến Linh nhìn con dăm dăm:

– Con thích chú Hiếu lắm hả?

– Dạ.

– Vậy con có thương ba không?

– Có chứ. Ba đi biển cực khổ phải thương ba. Sau này con lớn lên, con học giỏi để không đi biển cực khổ như ba.

Tim Yến Linh quặn lại. Nếu cô còn sống với Bình, cuộc đời của cô sẽ mãi là vợ một anh ngư dân, chồng sống trên biển nhiều hơn là sống với cô. Có bao nhiêu người vợ trẻ lấy chồng nghề biển, rồi người chồng mãi ra khơi, vợ con ở nhà ...

Không, cô không thể nào tiếp nối cuộc sống này. Yến Linh bật dậy, hấp tấp nhặt tờ thư và vé tàu vượt phăng lại.

– Bé Kha! Mẹ và con đi Sài Gòn.

Cánh cửa nhà mở rộng trong lúc Yến Linh bỡ ngỡ nắm tay thằng Kha. Bà giúp việc niềm nở.

– Cô vào đi ạ!

Hiếu mặc pyjama xanh, anh hiện ra nơi ngưỡng cửa buồng, hai tay dang rộng ra rồi lao đến ôm thằng Kha, bế nó lên cao hôn tới tấp lên mặt nó:

– Ba nhớ con quá.

Thằng Kha lạ lùng đẩy mặt Trung Hiếu ra:

– Chú là ba của con?

– Ờ. Con của chú cũng lớn bằng con vầy nè.

– Nó đâu hả chú?

– Đi theo mẹ nó rồi. Chú ở có một mình. Con làm con chú nghen?

– Không được đâu. Con là con của ba con. Ba Bình đi biển vất vả, tội nghiệp lắm.

Cả Trung Hiếu và Yến Linh lặng người trước câu nói ngây thơ. Nó từ chối Trung Hiếu, bởi trong tâm hồn non nớt của nó chỉ có mỗi Bình.

Tụt xuống khỏi lòng Trung Hiếu, thằng Kha trầm trồ:

– Nhà chú đẹp quá, nhà con xấu òm hủ.

Trung Hiếu cười gượng:

– Nếu con muốn thì nhà này là của con.

– Con đâu có ở đây được, nếu mẹ và ba ở thì con sẽ ở.

Trung Hiếu nhìn Yến Linh, cái nhìn đầy ý nghĩa. Yến Linh quay đi. Trung Hiếu gọi người làm dẫn thằng Kha ra sau tắm rửa và cho ăn uống, anh kéo Yến Linh vào phòng mình.

– Em nghĩ như thế nào Linh? Con nói là tùy em mà. Anh nghĩ rằng em chịu đi gặp anh là em đã chọn lựa.

Yến Linh bối rối sụp mắt xuống van lơn:

– Anh đừng bắt em có sự chọn lựa.

– Vậy thì em đi thăm anh làm gì? Anh bị bệnh rồi hết, anh có thể quên em, quên em một cách đau khổ, nhưng anh không cho phép em giữ con của anh lại cù lao nghèo nàn đó. Nó sẽ không được học hành bao nhiêu, nó sẽ sống nghề biển. Anh không cho phép như vậy.

Trung Hiếu nâng cằm Yến Linh lên, bắt cô nhìn sâu vào mắt anh:

– Hãy nhìn anh đi! Tại sao chúng mình yêu nhau mà không được chung sống với nhau?

Nước mắt Yến Linh trào ra:

– Em không thể ... không thể với anh, cho dù em rất yêu anh. Em thật sự bị giằng co giữa ơn nghĩa và tình yêu.

– Tình yêu là sự rung cảm giữa hai trái tim, còn ơn nghĩa là điều nhìn thấy và có thể đáp trả. Em chung sống với anh ta bao nhiêu năm, như thế đủ rồi, bây giờ em là của anh, của anh.

Trung Hiếu ghì chặt Yến Linh vào anh, anh hôn cô, những nụ hôn của anh bao giờ cũng dữ dội như muốn nghiền nát lấy Yến Linh, cho cô một cảm xúc mê mê cháy bỏng, cô buông tay để mình chìm theo cảm xúc của tình yêu ...

Ngồi trên chiếc xe nhà sang trọng của Trung Hiếu, thằng Kha không ngớt bi bô:

– Đền nhiều quá mẹ ời, mà xe cũng đông nữa.

Trung Hiếu âu yếm:

– Bé Kha! Con thích Sài Gòn chứ?

– Dạ thích.

– Vậy ở Sài Gòn luôn nghen?

– Dạ thôi. Con đếm rồi, còn tám ngày nữa, ba về. Mẹ ơi! Ngày đó mình về nhà đón ba nghe mẹ.

Yến Linh cúi đầu không dám nhìn Trung Hiếu. Cô sợ anh đau khổ khi hình bóng Bình in sâu vào tâm hồn nó, nó phân biệt rạch ròi. Trung Hiếu là chú và Bình là cha.

Bàn tay Trung Hiếu âm thầm tìm bàn tay Yến Linh siết lại:

– Anh không buồn đâu. Anh chịu được mà. Em cũng đừng nói gì cả. Anh muốn tâm hồn ngây thơ của con cứ mãi hồn nhiên như thế. Chúng ta có lỗi với anh Bình, nhưng không nên để con cũng có lỗi như chúng ta.

Yến Linh ứa nước mắt, hạnh phúc nào sao luôn không trọn vẹn.

Con tàu rúc một hồi còi dài từ xa xa, tiếng còi báo hiệu mười lăm ngày đi biển kết thúc, Bình trở về. Anh sung sướng dang rộng hai tay. Từ nay, anh không đi biển nữa mà sẽ ở nhà với vợ con. Yến Linh sẽ thôi bớt sợ những cơn mưa giông sấm sét ầm ỹ.

Xốc ba lô, Bình nhảy xuống tàu ngay đầu trên khi con tàu cập bến. Đám trẻ con và phụ nữ túa ra đón chồng và cha của họ trở về. Chưa khi nào Yến Linh đi đón Bình, anh không quan trọng lắm điều ấy.

Bình chạy vội về nhà, những bước chân reo vui của anh rải dài trên cát biển rồi con đường nhựa.

Tiếng trêu ghẹo đuổi theo Bình:

– Về mau đi Bình đen ơi, cô vợ đẹp của anh đang chờ anh ở nhà.

Bình cười tươi đưa tay vẫy lại, bước chân của anh nhanh hơn nữa.

– Ba về, ba về!

Thằng Kha nhảy căng lên, nó ào ra cổng ôm chân Bình và khoe ngay món đồ chơi của nó:

– Ba! Con có chiếc xe hơi này đẹp không ba? Con bóp còi cho ba nghe nghe.

Thằng Kha tinh nghịch ấn nút cho còi kêu lên te te. Bình nghe mệt mỏi tiêu tan, anh định bế thằng Kha lên, sức nhớ người mình đang mất, anh chỉ hôn vào má nó:

– Ai mua cho con xe vậy? Mẹ hả?

– Dạ. Í, mà hồng phải, của chú gì đó, mẹ dặn đừng nói cho ba biết.

Bính cau mày, nhưng rồi anh không mấy quan tâm. Tàu về, nguyên cả cù lao như nhón nhịp hẳn lên. Một lát nữa anh tắm rửa xong sẽ cùng với thằng Kha ra quán tìm Yến Linh.

Tội nghiệp những người phụ nữ có chồng đi biển làm ngư dân, những ngày chồng vợ bên nhau không được bao nhiêu. Lần này kiếm được khá tiền, Bính quyết định bỏ nghề, ở trên bờ với vợ con.

Thằng Kha bữa nay không mấy đeo theo Bính, nó mải mê với những trò chơi điện tử đang có. Chiếc tivi cũng được thay cái mới. Bính lạ lùng nhìn quanh, hình như có cái gì đó đổi khác. Có khác gì đâu ngoài cái tivi mới.

– Kha này! Con với ba ra quán tìm mẹ ghen?

Nếu như mọi khi, thằng bé sẽ vút hết những đồ chơi chạy theo Bính, nhưng bữa nay nó lắc đầu:

– Thôi, ba đi một mình đi.

– Con không còn thích ba nữa à?

– Đâu có. Tại con thích chơi cái này hơn.

Nó cầm cây súng nước chĩa vào Bính:

– Ba giờ tay lên, không thôi con bắn ba đó!

Nó xịt ngay nước vào người Bính rồi đứng nhe răng ra cười.

Bính nài nỉ:

– Đi với ba đi mà. Ba đi cả nửa tháng nay, con không nhớ ba sao?

– Con ở nhà vui lắm, chơi với mấy món đồ chơi này nè, con được đi Sài Gòn thăm ông ngoại, đi mua đủ thứ đồ, ăn những món ngon lắm, ba ăn kem dâu chưa?

Bính mỉm cười:

– Chưa. Những món ăn kem là dành cho trẻ em, làm người lớn ba không ăn kem.

– Đâu có, chú ấy cũng ăn kem, chú là người lớn như ba vậy.

Một lần nữa Bình nhú mày:

– Chú ấy? Chú ấy là ai? Tên gì vậy?

– Chú ấy tên Hiếu, chú Trung Hiếu.

Bình đứng chết lặng, hai tai anh ù ù, anh không muốn tin đây là sự thật. Yến Linh không bao giờ nhắc tên Hiếu, nhưng anh biết cô căm hận Hiếu. Tại sao bây giờ lại như vậy?

Yến Linh về đến, cô vui vẻ:

– Anh về này giờ, em biết ngay, nhưng phải thu xếp ngoài quán mới về được.

Đóng cửa quán cà phê lúc tàu cặp bến uống lắm, em định lát nữa ra mở quán bán tiếp.

Bình nhìn vợ, cô không ôm ahh hay ngả vào lòng anh bày tỏ thương nhớ, gương mặt cô hôm nay cũng khởi sắc tươi tắn. Có phải vì vợ anh đã gặp lại người xưa? Tim Bình thắt lại, song anh cười gượng, lấy trong túi ra xấp tiền đưa cho Yến Linh:

– Em giữ lấy, muốn mua gì thì mua. Em đổi tivi từ khi nào vậy?

Yến Linh nói mà không dám nhìn Bình:

– Hôm trước, em về Sài Gòn thăm ba và quyết định mua cái mới. Anh không hài lòng à?

– Đâu có. Anh làm ra tiền là cho em và con, sao không hài lòng. Ba có khỏe không?

– Ba khỏe. Ba nói có thể Tết này ba được trả tự do.

Bình làm vẻ vui mừng:

– Vậy à! À anh có mang về con cá hú, em muốn nấu gì nấu đi.

– Dạ.

– Anh đi ra quán uống cà phê chút ghen.

Bình đi luôn ra đường, một thái độ mà từ lúc chung sống với nhau chưa bao giờ có. Yến Linh lo lắng nhìn theo. Có phải anh đã biết những điều gian dối của cô?

Thằng Kha đưa chiếc xe tăng lên:

– Mẹ! Sao con ấn nút nó không chịu chạy vậy?

Yến Linh cầm chiếc xe điện tử, cô nghiêm mặt nhìn con trai:

– Có phải con nói những món đồ này chú Hiếu mua cho con?

– Dạ. - Thằng Kha ngây thơ - Thì mẹ dạy con, con nít nói dối xấu lắm, người lớn biết được không thương.

Yến Linh bỏ chiếc xe xuống. Cô không còn lòng dạ nào ngồi với con hay chuẩn bị buổi cơm chiều, khi Bình đi xa đến nửa tháng mới về. Nửa tháng đó, cô ngụp lặn trong hạnh phúc tình yêu với Trung Hiếu. Cô đã phản bội Bình, phản bội chồng mình, một người hết lòng yêu thương cô, luôn bên cạnh cô đỡ đỡ. Nhưng ân nghĩa có thể nào trả bằng tình yêu bằng cả cuộc đời mình sao?

Những ý nghĩ ấy cứ dần vặt Yến Linh, cho đến khi gặp Trung Hiếu, những ray rút dần vặt ấy tan biến nhường chỗ cho tình yêu và đam mê, cho mối tình đầu không dễ nhạt phai.

Yến Linh bối rối đi vào phòng. Cô chưa biết mình nên có thái độ nào với Bình.

Chương 5

Ngồi trên gộp đá với chai rượu đã cạn, Bình giận dữ ném cả cái chai không cho rơi xuống dòng nước biển. Tiếng rơi của cái chai không đủ lấn át tiếng sóng biển, tiếng lòng cuồng loạn của Bình.

Yến Linh đã tái hợp cùng Trung Hiếu rồi sao? Nửa tháng qua khi anh đi vắng, họ đã hẹn hò gặp gỡ? Đứa con trai mà anh yêu hơn chính bản thân mình sẽ trở về với cha nó và Yến Linh cũng vậy, có đúng như vậy không? Không được, vợ con là của tôi, không ai có quyền cướp.

Bình gào lên điên loạn giữa thình không. Trời đất bao la, sóng biển ì ầm, xa xa hòn Phụ Tử sừng sững thi gan cùng tuế nguyệt. Mình phải về nhà đối mặt với cô ấy, phải cho cô ấy biết, cô ấy không có quyền quay trở lại.

Đứng dậy, Bình bật chạy như điên về nhà. Căn nhà yêu dấu anh đã hơn ba năm qua, anh cố công vun đắp như là của mình, ở đó, anh có những ngày tháng hạnh phúc, sao chân Bình chùn lại, không còn hăm hở. Nếu như cô ấy nói cô ấy muốn quay lại, vì thằng Kha là con của Trung Hiếu, anh ta muốn nhận nhìn con thì sao?

Mình có thể mất cô ấy và thằng Kha, mà vẫn có thể đi biển không? Chắc chắn là không. Anh sẽ chết vì khô héo, như con cá sống mà không có nước.

Thật lâu, Bình mới chậm chạp mở cổng rào đi vào nhà. Thằng Kha đang xem hoạt hình vội chạy ào ra, ôm chân Bình.

– Ba đi đâu mà lâu dữ vậy?

Nó nhăn mặt vì mặt Bình đỏ lừ và đầy mùi rượu.

– Ba uống rượu hả? Hôi quá!

Bình cúi xuống bế nó lại ghế ngồi:

– Đã đến lúc con chê ba rồi phải không?

– Ba đừng có uống rượu ghen. Uống rượu xỉn, đi quơ tay quơ chân, té lăn cù, xấu lắm.

Bình nói với nó mà như nói với chính mình:

Nếu không uống rượu, ba biết làm gì bây giờ?

– Thì ba xem phim hoạt hình với con. Ờ há, mà ba là người lớn đâu có thích xem phim hoạt hình hay chơi rô-bốt, là người lớn thì thích nói chuyện với nhau.

– Tại sao con biết người lớn chỉ thích nói chuyện với nhau?

– Chú Hiếu chơi với con, xem phim hoạt hình với con, nhưng lại thích nói chuyện với mẹ, chú cứ cười hoài.

Tim Bình đau thắt, anh buông thẳng Kha ra:

– Ba buồn ngủ quá. Con cũng nên đi ngủ đi, đừng có xem phim hoạt hình hoài.

– Dạ.

Bình chệnh choạng đi vào, anh làm vẻ mình thật say. Yến Linh đang nằm, cô ngồi dậy. Những gì cô có muốn giấu cũng không được nữa rồi, thẳng Kha đã khai ra hết. Trẻ con cứ hồn nhiên ngây thơ, còn Yến Linh, cô không thể nào gian dối với Bình được nữa.

Bình cởi áo máng lên móc rồi nằm ngay xuống giường:

Xin lỗi em ghen, gặp mấy ... thẳng bạn, nó rủ nhậu nên anh uống hơi nhiều.

Nửa tháng sống trên biển, đâu có rượu uống, về đất liền uống thả dãn luôn.

Yến Linh rụt rè:

– Anh không nên uống nhiều như vậy. Hay là em pha cho anh một ly trà đường ghen?

Bình xua tay:

– Không cần đâu. Anh đi ngủ trước, em ra ngoài đóng cửa lại cẩn thận.

– Dạ.

Yến Linh do dự rồi bước ra ngoài. Cô không thể từ chối việc nằm bên Bình khi cô là vợ của anh. Một lúc chung sống với hai người đàn ông ư? Yến Linh thấy mình dơ bẩn quá. Cô xó rớ bên ngoài một lúc. Thẳng Kha tắt tivi.

– Mẹ ơi! Con buồn ngủ quá.

Giá như mọi hôm, Yến Linh bảo nó đi ngủ đi, hôm nay cô vội vàng bảo.

– Mẹ ngủ chung với con ghen?

Thằng Kha lạ lùng nhìn Yến Linh.

– Bộ ba uống rượu hơi lắm nên mẹ không thích hả?

Yến Linh lúng túng ừ đại, thằng Kha cười toe toét:

Thằng cu Bo bên nhà bác Tư nó nói ... hí hí ... - Thằng Kha che miệng nói nhỏ xíu như sợ có ai nghe - Ba nó uống rượu vào tối ngủ là đái dầm, bị mẹ nó chửi um sùm luôn.

Yến Linh nghiêm mặt:

– Con không được nói điều này với ai nghe chưa, bác Tư sẽ giận con.

– Dạ.

Nằm bên cạnh thằng Kha, Yến Linh cứ mở to mắt ra. Nó đã ngủ, hai tay ôm cái gối ôm, gương mặt hồn nhiên ngây thơ. Yến Linh ước gì mình được như nó ...

Bên phòng, Bình chưa xót. Sao bây giờ trở lại như thuở ngày nào anh và Yến Linh chung sống trong một căn nhà, mà mỗi người một phòng vậy? Bình trỗi dậy, anh là chồng, anh có quyền với vợ của mình. Tại sao anh đi uống rượu và làm vẻ say cho cô xa lánh anh, dù có thể nào đi nữa, thì cô vẫn phải là của anh.

Bình bước vào phòng thằng Kha, anh lay vai Yến Linh:

– Em qua bên kia cho anh bảo. Thằng Kha ngủ rồi, không có em, anh không ngủ được.

Yến Linh bối rối ngồi dậy đi theo Bình. Cô không nằm mà ngồi trên ghế.

– Anh Bình ...

Bình ngắt ngang:

– Khuya lắm rồi, sao còn ngồi đây?

Anh ôm cô hôn vào má:

– Em giận anh đi biển những nửa tháng mới về à? Đừng có trẻ con! Anh đi kiếm tiền, chiều nay em có nhiều tiền rồi đó, em muốn xài gì xài đi.

– Em không có giận anh.

Yến Linh trân người chịu đựng nợ hôn của Bình. Nợ hôn của người chồng cho vợ và đòi hỏi bốn phận làm vợ của cô. Những cảm xúc khi cô đến với anh không còn tồn tại, mà là một sự đau khổ.

Yến Linh đẩy mạnh Bình ra:

– Em ... xin lỗi.

Bình nghiêng đôi hàm răng mình lại, đau đớn và giận dữ, anh cố cất giọng dịu dàng:

– Em không khỏe à?

– Không ... anh biết tại sao mà.

– Em đã gặp lại Trung Hiếu phải không?

– Bình cười đau đớn - Anh còn biết bây giờ Hiếu làm kỹ sư cho công ty đóng tàu Bạch Đằng, làm việc ở cù lao này và em đang muốn trở lại với anh ta, có phải như vậy không?

Yến Linh ghen ngào:

– Anh Bình! Em xin lỗi. Thật tình với anh, em đã cố gắng yêu anh, em nghĩ là em yêu anh trong những ngày tháng mình chung sống với nhau. Nhưng khi gặp anh Hiếu, em mới biết là em chỉ mang ơn anh, một sự mang ơn sâu sắc.

Bình nghe toàn thân mình dại đi, trong cái cảm giác tê điếng vì đau. Cô ấy đã nói sự thật rồi đó, cô ấy muốn quay trở lại với người xưa, bất chấp giữa họ từng xảy ra nhiều bi kịch, một người mẹ ngã chết và một người cha trong tù chưa thấy được ánh sáng của tự do.

Bình nói mà không hiểu mình nói gì:

– Vậy em muốn sao, bỏ anh và trở về với Trung Hiếu?

– Em ... không biết.

– Tại sao không biết, và như vậy em sẽ nói như thế nào với thằng Kha? Ai là cha của nó? Anh không muốn có bất kỳ sự thay đổi nào, hay là em đi hỏi cha đi.

Nếu cha cho em trở lại với Trung Hiếu, anh sẽ sẵn sàng ra đi.

Yến Linh bật khóc:

– Anh biết là ba không bao giờ cho phép mà.

– Hãy nghe cho rõ, dù em có yêu anh hay không, em vẫn phải là vợ anh. Anh chưa bao giờ cư xử tệ bạc với em, những gì em nói tối nay, xem như anh chưa từng nghe. Chúng ta vẫn là vợ chồng, thằng Kha là máu thịt của anh, anh cũng không đi biến bỏ em một mình ở nhà nữa.

Yến Linh đau đón ngồi im lặng, cô có nên đầu hàng hoàn cảnh?

Bỉnh bỏ ra ngoài phòng khách nằm, căn phòng mịt mù trong khói thuốc.

– Bỉnh!

Ông Hồi vui mừng ôm vai Bỉnh.

– Con đi có một mình à?

– Dạ, thằng Kha đi học ba ạ, còn Yến Linh bận bán quán cà phê.

Bỉnh chỉ vào giỏ quả:

– Con mang cá khô và cả khô mực, khô ruốc cho ba nữa, có mấy bánh thuốc rê ngon lắm đó ba.

Ông Hồi cảm động:

– Con thăm ba là quý rồi, còn mang quà cáp chi cho mệt. Nghe nói trong đợt thả này có tên ba được đề cử. Ba sẽ được trả tự do, ba mừng lắm.

– Vậy con mừng cho ba, để về nhà con báo tin cho Yến Linh hay.

– Ừ.

Nhắc đến Yến Linh mà tim Bỉnh quặn đau. Nửa tháng nay rồi, cô và anh chung sống nhau trong cùng một căn nhà mà lại như hai người xa lạ vậy. Những ngày hạnh phúc đi qua mất rồi, còn lại là hờ hững, lạnh lùng. Bây giờ thằng Kha là nhịp cầu nối.

Bỉnh ngập ngừng:

– Ba à! Con định đi biến lại.

Ông Hồi cau mày:

- Sao con nói là sẽ bỏ nghề biển? Đừng đi nữa, ở nhà bán quán cà phê.
- Con là đàn ông, bán quán cà phê không hợp đâu ba. Cuộc đời con gắn liền với biển, không đi con nhớ biển lắm.
- Nhưng mà mày nên nghĩ đến Yến Linh và thằng Kha. Bộ gia đình có khó khăn lắm sao?
- Dạ, đâu có. Đi biển cũng như cái nghiệp vậy ba, đâu phải muốn bỏ là bỏ.
- Con muốn đi, ba cũng không dám cản. Ba xem con như con Linh vậy, trân trọng và mang ơn con. Mà có phải con Linh làm cái gì cho con buồn không?

Con phải nói để ba la nó.

Bỉnh lắc đầu:

- Không có đâu ba.

Hết giờ thăm nuôi, Bỉnh ra về, lòng anh ngậm ngùi. Tình cảm cha vợ con rể vẫn ngọt ngào, còn Yến Linh, sao cô vội quay lưng với anh.

Buổi chiều, anh hay dắt thằng Kha đi ra biển, nó hay bắt anh nói về tích hòn Phụ Tử, rồi phụng phịu:

- Ba kể không hay như chú Trung Hiếu.

Những khi ấy, lòng Bỉnh cứ đau buốt dù anh biết lời của thằng Kha chỉ là vô tình.

Thật khuya Bỉnh mới quay về nhà mình. Đạo này Yến Linh sang ngủ với thằng Kha, cô hay tránh mặt anh và anh cũng vậy. Đứng nhìn căn phòng đóng kín cửa, Bỉnh đau đớn. Anh sẽ đi biển trở lại và chết sống với biển. Chỉ có như thế anh mới sống nổi, hơn là chung sống trong một mái nhà, mà trở nên xa lạ lạnh lùng.

Yến Linh có nghe tiếng chân Bỉnh trở về nhà, cô nghe cả tiếng chân anh ngập ngừng và cả tiếng thở dài của anh. Cô nằm thật im, ôm thằng Kha vào lòng, dụi mặt vào tóc con như tìm chỗ dựa trước khi quyết định, một quyết định mà cô hiểu là tàn nhẫn.

Trung Hiếu đi qua đi lại, anh không thể nào yên bình khi mà Bỉnh về nhà, anh ta quyết định không đi biển, còn Yến Linh mãi e dè, không dứt khoát chịu về Sài Gòn với anh.

Anh không thể để tình trạng này kéo dài. Bỉnh phải trả lại Yến Linh và thằng Kha cho anh, đó

là điều hợp lẽ nhất. Tại sao hắn cõ quyền ở bên Yến Linh, còn anh thì không?

Đầu óc Trung Hiếu loạn cuồng không thể nào đứng hay ngồi một chỗ. Trái tim anh bảo, anh hãy xông vào căn nhà đó, lôi Yến Linh và con trai anh ra ngoài, họ là của anh. Song bước chân anh chùng lại, anh không có quyền gì hết.

Đã mấy ngày Yến Linh không ra ngoài gặp anh, điều gì đã xảy ra cho Yến Linh và con trai của anh? Không còn chịu đựng hơn nữa, Trung Hiếu lao ra cửa.

Anh kéo mạnh cánh cửa ra để đi ... Nhưng từ lúc nào, Yến Linh đứng nơi cửa.

Trung Hiếu kêu lên, anh ôm choàng lấy Yến Linh, ghì cơ thật chặt vào mình.

– Anh đang định đi tìm em, anh sắp điên lên rồi, em có biết không?

Yến Linh nhăn mặt vì đau:

– Buông em ra anh Hiếu. Chúng ta vào nhà đã!

Trung Hiếu kéo Yến Linh vào, vẫn giữ cô trong vòng tay, anh để lưng cô dựa vào cánh cửa, anh bắt đầu hôn cô. Nước mắt Yến Linh trào ra. Ân nghĩa và tình yêu, cô đang đau khổ với hai điều đó.

Trung Hiếu cau mày:

– Tại sao em khóc, anh ta ngược đãi em à?

– Không có. Em nói với anh Bình là em ... đã phản bội anh ấy.

Trung Hiếu thở phào:

– Nếu em không đi tìm anh, anh cũng sẽ đến nhà em, anh sẽ dàng hoàng nói chuyện với anh ấy. Như vậy phản ứng của anh Bình như thế nào?

– Anh ấy nói anh ấy không muốn nghe gì cả, em là vợ anh ấy thì mãi mãi là vợ anh ấy, bé Kha cũng vậy, nó chưa bao giờ em anh ấy là người ngoài.

Trung Hiếu tức giận:

– Anh ta không nên có cái kiểu đòi trả ơn như vậy, em trả ơn như vậy quá đủ rồi. Chúng mình về Sài Gòn sống đi Linh, mang cả con đi nữa.

Những nụ hôn của Trung Hiếu cuốn hút, Yến Linh yếu đuối buông thả. Cô hiểu rất rõ, trái tim cô chỉ có mỗi Trung Hiếu ...

Bình lặng yên trên ghế, những chai rượu chỉ còn vỏ nằm lăn lóc dưới chân anh. Thăng Kha đi mẫu giáo, Yến Linh cũng bỏ đi đâu từ sáng giờ. Có lẽ cô đến với Trung Hiếu. Cô ấy bỏ quán cà phê dù lúc này tàu về buôn bán tấp nập, tất cả cũng vì Trung Hiếu.

Bình gập người xuống trong cơn đau. Anh phải làm gì đây? Anh có thể giết chết đôi gian phu" ấy dễ dàng, nhưng rồi chính anh cũng tự đào huyệt chôn mình, anh không thể sống nếu như mất Yến Linh và cả thăng Kha. Căn nhà ngày nào hạnh phúc, sao bây giờ nặng nề u ám.

Tiếng xe dừng lại phía trước. Bình nhìn ra, anh hy vọng nhìn thấy Yến Linh trở về, cho dù cô có lạnh nhạt với anh đi nữa, anh vẫn còn thấy được cô. Nhưng Yến Linh không về một mình mà cùng với Trung Hiếu.

Trung Hiếu mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, bộ quần áo ủi thẳng nếp, không như Bình.

Giữa Trung Hiếu và Bình như hai thái cực đen và trắng. Bình ngồi chết lặng, bây giờ họ công khai với nhau rồi đó.

Bình chụp ly rượu ngửa cổ uống cạn, có còn giọt rượu nào đâu, anh giận dữ ném mạnh vào góc tường. Yến Linh sợ hãi núp sau lưng Trung Hiếu. Trung Hiếu ôm cô vào lòng trấn an. Anh nghiêm nghị nhìn Bình:

– Tôi muốn anh trả tự do cho Yến Linh. Tôi sẽ mang cô ấy về Sài Gòn và cả bé Kha nữa. Tôi thật lòng xin lỗi anh và cũng thật lòng mang ơn anh, vì anh đã lo lắng cho Yến Linh mấy năm qua.

Bình nghiêng chặt đôi hàm răng lại, anh không thể gào thét hay phát tiết cơn giận như vừa qua. Nếu anh không trả tự do cho Yến Linh, cuộc sống giữa anh và Yến Linh sẽ giống như địa ngục, cô sẽ hận anh, sẽ căm thù anh như từng căm thù Trung Hiếu vậy.

Bình đứng lên:

– Tôi biết là sẽ có một ngày như thế này. Quạ quạ nuôi con cho tu hú, cuối cùng con tu hú vẫn là con tu hú, không thể nào là con của quạ được. Tôi sẽ đi biển, đi mãi mãi và không bao giờ lên bờ, hai người cứ sống với nhau đi. Có một điều anh phải thề với tôi, anh yêu thương Yến Linh suốt đời, không được phụ bạc cô ấy. Nếu có một lần thứ hai, tôi sẽ giết anh.

Dĩ nhiên là tôi yêu thương Yến Linh, tôi sẽ mang hạnh phúc lại cho cô ấy.

– Như vậy là tôi yên tâm rồi.

Bỉnh chậm chạp đi vào phòng, anh bỏ hết quần áo của mình vào cái túi. Chợt nhìn thấy bức ảnh ngày nào chụp chung ba người hạnh phúc, Bỉnh cất luôn chung với quần áo.

Yến Linh bước vào theo, cô mở tủ lấy tiền đưa cho Bỉnh:

– Anh cầm lấy tiền này tiêu. Anh cũng không cần đi đâu, cứ ở lại đây.

Bỉnh lắc đầu đau đớn:

– Anh không muốn ở lại. Khi nào thằng Kha về, em nói với nó là anh đi biển nữa rồi. Như vậy thôi ... Còn tiền này, em giữ lại đi.

– Không, nó là của anh mà.

– Không cần đâu.

Bỉnh xua tay, anh gài nấp túi xách lại vác lên vai đi ra ngoài. Yến Linh bất nhẫn đuổi theo, cô đã làm một việc không ai tha thứ, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào.

Trung Hiếu nắm tay Yến Linh giữ lại:

– Anh biết như thế này là tàn nhẫn với anh Bỉnh, nhưng nếu cứ sống như trước đây, cả ba chúng ta đều đau khổ. Hãy để cho anh ấy đi?

Yến Linh gục vào lòng Trung Hiếu khóc âm thầm. Cô thật là mâu thuẫn, sợ những giờ phút sống ngọt ngào bên Bình, nhưng khi anh chịu ra đi, lòng cô lại dần vật đau đớn.

Trung Hiếu siết nhẹ Yến Linh vào mình:

– Đây là sự chọn lựa phải như thế. Chiều nay khi bé Kha về, anh sẽ giải thích cho nó hiểu, sau đó chúng ta hãy về Sài Gòn sống ở đây, mọi người sẽ xem chúng ta là những kẻ xấu xa. Anh không muốn em phải sống đau khổ. Chúng ta cần sống hạnh phúc bên nhau.

– Ủa, ba! Sao ba đến rước con sớm dữ vậy?

Thằng Kha ngạc nhiên nhìn túi đồ của Bỉnh, nó tức giận:

– Ba lại đi biển nữa hả? Sao ba nói là ba không đi nữa mà?

Bỉnh cười gượng:

– Ba xin lỗi là phải thất hứa với con. Ba phải đi nữa rồi, nếu không làm việc thì tiền đâu mua gạo, mua áo đẹp cho con?

Thằng Kha phụng phịu:

– Con ghét ba nói dối con. Có phải là mẹ làm cho ba buồn, nên ba lại muốn đi biển?

– Đâu có, ba nói là đi kiếm tiền mà. Cái thằng này, sao hôm nay mày cứ hếch sách ba hoài vậy. Đi với ba ra ngoài, ba đãi con ăn mực nướng nghen. Phải lâu lắm, cha con mình mới "nhậu mực nữa.

– Dạ. Để con vào chào cô nghen ba.

– Ừ.

Thằng Kha chạy ừa vào, xong quay ra với cặp da, đựng khăn và bộ quần áo bên trong.

Bỉnh đưa tay ra:

– Ba cầm cho!

– Thôi đi, cái túi của ba còn nặng hơn con, con phải biết phụ với ba chứ.

Hai cha con nắm tay nhau đi dài theo hàng cây hoàng điệp, loài hoa luôn nở quanh năm, cho một màu vàng kiêu sa.

Bỉnh ngậm ngùi:

– Kha này! Con yêu ba hay là yêu chú Trung Hiếu.

– Con yêu ba. - Thằng bé trả lời như người lớn - Ông ngoại nói ba là người sinh con ra như ông ngoại sinh mẹ vậy, cho nên con yêu ba. Còn chú Hiếu là chú thôi, chú đâu phải là người sinh con ra, con mến chú chứ không yêu.

Bỉnh muốn rơi nước mắt. Một đứa trẻ lên bốn còn biết nói lời tình nghĩa như thế, tại sao cô bao nhiêu năm chung sống mặn nồng ân ái mà Yến Linh có thể bảo rằng cô chỉ mang ơn anh, chứ không yêu anh.

Bỉnh siết nhẹ tay thằng Kha.

– Giả dụ sau này ba không còn sống với con và mẹ, mà mẹ phải dẫn con về Sài Gòn đi học, con có nhớ ba không?

– Tại sao ba không về Sài Gòn với con?

– Ba phải đi bển.

– Con hông chịu đâu.

Thằng Kha ôm chân Bình, nó dụi mặt vào chân anh.

– Ba đi bển rồi ba về Sài Gòn đón con, ba há?

Một giọt nước mắt trào ra lăn nhanh trên đôi gò má sạm nắng. Thằng Kha sững sốt:

– Ba khóc hả?

Bình cười như mếu:

– Đâu có. Gió gì quá trời, nó bay vào mắt ba. Tới quán mực rồi, gọi hai con mực nướng cha con mình "nhậu tới bến luôn, không say không về.

Thằng Kha bật cười:

– Ba mà say, mẹ sẽ mắng ba đó.

Thương nó quá, Bình ôm nó vào lòng nức nở. Con đáng yêu như vậy sao ba không yêu con cho được, đã đến lúc ba phải trả con về với ba ruột của con rồi.

Lòng ba đau đớn lắm, con có biết không?

Thằng Kha không cười nữa, nó lạ lùng nhìn Bình. Chưa bao giờ nó thấy ba nó khóc cả, bất chợt nó khóc theo mà không hiểu tại sao. Bỗng dưng rồi hai cha con cùng khóc.

Bình vụt phì cười và vò đầu thằng Kha:

– Chó con! Sao mày lại khóc?

Thằng Kha phụng phịu:

– Ai bảo ba khóc, con phải khóc theo ba chó.

Bình ôm ghì lấy nó, anh hôn mãi miết vào đôi má phính bầu bĩnh. Lát nữa đây ba xa con rồi,

lòng ba đang đau khổ lắm con biết không?

Đang đi, thằng Kha vụt kêu lên:

– Ba ơi, nhìn kia.

– Gì?

Một vòng bảy sắc hình vòng cung hiện rõ trên bầu trời xanh lơ. Thằng Kha nhảy nhót:

– Đẹp quá! Sao có như thế hả ba?

– Đó là cái "mống", người dân đi biển gọi là cầu vòng bảy sắc, khi nó xuất hiện là trời sẽ rất đẹp, biển lặng sóng êm.

Thằng Kha ngây thơ:

– Ba sẽ câu được nhiều mực hả ba?

– Ừ, thật nhiều.

Giọng Bình chùng xuống, nhưng anh nói để chỉ một mình anh nghe. Bây giờ mực nhiều hay ít không quan trọng nữa, mực có thể đổi thành tiền, những đồng tiền vô nghĩa, vì Yến Linh không cần sự bảo bọc của anh, cô trở lại với người xưa của mình. Nghĩ đến đây lòng Bình đau như muối xát vẩy. Anh mất hết rồi sau ba năm còn lại bàn tay trắng. Sao ông trời nỡ cư xử tàn nhẫn với tôi như thế?

Biển động dữ dội ngăn trở việc lưu thông của tất cả tàu bè. Trung Hiếu và Yến Linh dời lại chuyến đi cho đến khi bão tan. Cơn bão số một, sức gió dữ dội cứ xoáy mạnh, tin phát đi khẩn cấp mỗi giờ.

Yến Linh đóng tất cả các cửa nhà lại, trong lúc Trung Hiếu trở về xưởng đóng tàu thu xếp công việc. Mọi thứ được thu dọn sẵn sàng cho việc ra đi tìm cuộc sống mới. Họ không thể ở lại vùng cù lao này khi có những tiếng xì xầm không hay, những ánh mắt không thiện cảm.

Hôm nay, thằng Kha không chơi những món đồ điện tử Trung Hiếu mua cho nó, nó ngồi chống cằm:

– Mẹ ơi? Con nhớ ba quá. Ba làm người lớn mà nói dối, ba nói không đi biển mà vẫn đi.

Yến Linh quay nhìn con. Trong một thoáng, cô thấy mình vô tình vô nghĩa hơn cả đứa trẻ.

Bỉnh đã trở lại nghề biển, có lẽ anh đã đi được mấy hôm rồi cũng nên.

Chợt Yến Linh lạnh người. Bão ... Bỉnh đã đi đến đâu rồi? Với cơn bão này tàu có đi cũng phải quay về, mong là tàu Bỉnh đi quay trở lại tìm nơi nào đó ẩn nấp.

– Mở cửa Linh ơi ...

Trung Hiếu trở về, anh đập cửa. Yến Linh vội vàng lao ra mở cửa, Trung Hiếu và gió bão ào vào như cơn lốc dữ.

Trung Hiếu nhanh tay đóng cửa lại, người anh ướt nhem. Yến Linh đưa cho anh khăn lông, Trung Hiếu cầm lấy lau, anh ái ngại:

– Bên ngoài vắng hoe, mọi người ở trong nhà hết. Bão, gió dữ dội quá.

– Mau đi tắm thay quần áo đi anh.

Yến Linh lảng xảng lo cho Trung Hiếu, cả hai không thấy ánh mắt thẳng Kha không hài lòng. Tại sao mẹ nó lại thân với chú Trung Hiếu, lo cho chú Trung Hiếu, mẹ đâu có lo cho ba nó như vậy.

Trong đầu óc non nớt của thẳng Kha đã biết phân biệt là mẹ nó sai. Mấy đêm rồi, khi nó giật mình thức giấc, mẹ không nằm bên cạnh nó, mẹ ngủ chung với chú Hiếu, thành ra thay vì vui vẻ với Trung Hiếu như mọi khi, nó bắt đầu nhìn Trung Hiếu với ánh mắt khó chịu, bởi vì mẹ dường như không còn là mẹ của nó.

Tắm xong và mặc quần áo ấm cẩn thận, Trung Hiếu ngồi sà xuống bên thẳng Kha, song nó nhích người ra. Trung Hiếu vô tình quàng tay ôm vai nó:

– Con không lạnh sao Kha?

– Không.

Thằng bé trả lời cộc lốc, gỡ tay Trung Hiếu ra.

– Sao chú ở nhà con hoài vậy mà không ở nhà của chú? Nhà chú đẹp hơn nhà con mà?

Trung Hiếu phì cười:

– Bây giờ chúng ta là người một nhà, cái gì của ba cũng là của con, ba mới là ba của con.

– Không phải.

Thằng Kha sừng cồ lên:

– Chú không phải ba con. Ba con tên Bình, ba đi biển rồi. Mai mốt ba về, cái ghế này của ba ngồi đó.

Nó vùng vằng hét với Yến Linh:

– Con không muốn đi Sài Gòn, con ở nhà đợi ba về.

Yến Linh nghiêm mặt:

– Con có thái độ vô lễ với mẹ như vậy sao? Mẹ nói cho con biết, ba Bình không về nhà này nữa, chú Trung Hiếu mới là ba của con, giống như ông ngoại là ba của mẹ vậy.

Thằng Kha gào lên:

– Không phải, mẹ nói dối. Tại sao ba Bình không về nhà này nữa? Cô phải tại bữa đó mẹ làm ba Bình khóc, nên ba Bình đi biển trở lại? Con ghét mẹ.

Yến Linh sững sờ nhìn con trai. Trung Hiếu xua tay ra hiệu cho Yến Linh đừng căng thẳng với nó. Anh hiểu hơn ai hết, cần có thời gian cho con chấp nhận mình, một người cha đẻ, trong lúc từ nhỏ sống bên Bình, nó luôn xem Bình là thân nhất đời.

– Con đừng hét lên như vậy! Trong nhà có ba người, không có gì phải nổi giận cả, con và ba nói chuyện đàng hoàng nhé.

– Không cần.

Thằng Kha đứng lên chạy ào vào phòng mình đóng cửa lại. Nó nhào lên giường khóc gọi Bình:

– Ba ơi, con nhớ ba.

Trung Hiếu đứng bên ngoài đau xót. Hình ảnh của Bình in sâu vào tâm trí nó, anh muốn nó quên Bình không phải dễ. Còn Yến Linh, cô tức giận đập lên cửa.

– Con ra cho mẹ bảo, bé Kha.

Trung Hiếu kéo Yến Linh đi:

– Em biết trẻ con chịu ngọt, chúng ta cần phải từ từ giải thích cho nó hiểu.

Yến Linh bực mình:

– Em không ngờ nó bướng đến như vậy.

Cả hai nhìn nhau thở dài, hạnh phúc nào tìm thấy, chưa hẳn đã trọn vẹn.

Chương 6

Gió mạnh quá, mọi người trên tàu lo lắng nhìn nhau. Con tàu quay đầu trở lại để trở về, dù họ đi hơn nửa đoạn đường, bây giờ quay đầu chạy về không phải chuyện đơn giản. Gió ngược.

Con tàu đã thả nhiều neo, nhưng gió nhiều làm từng chiếc neo đứt dần, đứt dần. Tất cả chống chọi với bão tuyết vọng, quên cả cái đói.

Bính cũng vậy. Ông trời chừng như muốn vùi dập, gió gào thét, biển gào thét. Trong cơn khốn cùng, sao trái tim Bính vẫn nghĩ về Yến Linh và thằng Kha. Cả hai còn ở cù lao hay đã đi theo Trung Hiếu? Có lẽ đã đi rồi cũng nên, thằng Kha sẽ nhanh chóng quên anh, kẻ đã bỗng ảm móm sữa khi nó vừa lọt lòng mẹ.

Buổi chiều cuối cùng hai cha con lang thang trên biển, ngắm cầu vồng. Bính nhớ anh còn nói với thằng Kha:

"Có cầu vồng là biển sẽ lặng, sóng sẽ êm". Vậy mà giờ đây đất trời đang nổi cơn thịnh nộ dập vùi anh xuống tận cùng của đau khổ.

Trời tối sẫm, những hạt mưa ào ạt như trút nước, những cơn sóng to như trái núi ập lên con tàu. Chợt một cơn sóng mạnh cột nước tung cao, con tàu chòng chành dữ dội, nghiêng hẳn, nghiêng hẳn và đổ nhào. Mọi người nhốn nháo la hét.

Bính nghe tiếng mình gọi tên Kha , Kha ơi. Kha ơi ..." Nước chảy cuồn cuộn, Bính cố ngoi đầu lên, anh chới với giữa mặt biển đen ngòm không còn nhận đâu là đầu, người trên tàu đâu cả rồi. Bính hét to lên trong cơn gió loạn điên cuồng của biển cả và trời đất. Nước biển vào miệng Bính mặn chát. Anh không dám hét nữa, mà bản năng sinh tồn buộc anh phải tự bảo vệ mình. Một chùm can nhựa trôi bấp bênh, Bính cố nhào tới chụp lấy, anh bám riết vào chùm can nhựa ấy thở mệt.

Một lát sau, Bính mở mắt ra, anh không thấy gì ngoài bản thân mình và chùm can nhựa, thân thể anh như nát như đói và khát. Mình sẽ chết và thân xác mình chìm sâu xuống đáy biển, sau đó nó sẽ nổi lên và tấp vào đâu đó, mặc cho bầy cá làm mồi.

Thằng Kha vẫn đợi anh về, nó sẽ nói dối:

"Sao mà ba lấu về như thế hả?".

Còn Yến Linh, bây giờ cô đâu có nhớ anh nữa, nhớ những gì anh đã làm cho cô, trở lại với tình yêu đầu đời, hẳn cô rất hạnh phúc. Em hãy sống hạnh phúc, hạnh phúc mãi nghe em, còn bé Kha, con hãy quên ba. Con hạnh phúc, có hai người cha yêu con, trong lúc ba không hề biết ba mẹ mình là ai.

Kha ơi! Ba sắp kiệt sức rồi, hai tay ba mỏi nhừ, cố giữ chặt chùm can nhựa, không biết khi nào ba không còn nắm chặt chùm can nhựa được nữa. Ba đang lạnh quá, nửa thân thể trên chùm can nhựa, một nửa thân thể dưới nước biển ...

Miên man trong ý nghĩ đón đau ấy, Bình ngất đi ...

Bão tan, ông Hồi là người từ đất liền về cù lao đầu tiên, trong cái hăm hở của người tù được trả tự do trước thời hạn. Ông nhảy lên bờ và tưởng tượng đến vẻ vui mừng của thằng Kha, rồi Bình ...

Tối nay cha vợ và chàng rể sẽ nhậu một bữa. May là cơn bão thổi ra biển, căn nhà quen thuộc của ông vẫn bình chân như vại.

Lên bờ rồi, ông Hồi chạy riết, chạy rút. Gần năm năm trong tù, chưa khi nào ông được chạy, hôm nay đôi chân như phấn chấn lên. Ông xúc động đến ngây người ra khi nhìn thấy căn nhà quen thuộc của mình.

Ông hét to lên:

– Yến Linh ơi! Ba về rồi nè. Kha ơi! Ra đón ông ngoại!

Thằng Kha lao ra trước tiên, nó hét tướng lên:

– Ông ngoại ...

Ông Hồi bế nó lên sung sướng:

– Ông ngoại được tự do rồi con ạ.

Yến Linh cùng với Trung Hiếu chạy ra. Cơn bão bắt họ ở lại, và vì những điều tang tóc đang bao trùm lên cù lao, những ngư dân ra khơi trước hôm có bão đều không một ai sống sót trở về, họ vĩnh viễn đi vào lòng đại dương, mọi người đang tìm thi thể của họ.

Bình đang nằm trong danh sách đó. Lẽ ra anh không đi biển nữa, anh từ bỏ nghề ngư dân, nhưng rồi chính Yến Linh đẩy anh về lại với biển. Yến Linh mong Bình trở về cho lòng cô đỡ

day dứt.

– Ba ...

Ông Hồi đặt thẳng Kha xuống đất, ông quay lại ngõ ngang nhìn Trung Hiếu.

Sao là Trung Hiếu chứ không là Bình? Tại sao Trung Hiếu có mặt ở đây?

Ông xông vào nhà:

– Mà y đâu rồi Bình? Bình ...

Ông quay trở ra quắc mắt nhìn Yến Linh:

– Thằng Bình đâu?

Yến Linh cúi gằm mặt, cô không dám nhìn cha. Cô định khi về Sài Gòn sẽ vào trại giam giải thích cho cha hiểu, van xin cha một sự cảm thông, nhưng những điều chưa kịp làm ấy, đã đến lúc phải đối mặt rồi đây.

– Tại sao không nói, Yến Linh?

Thằng Kha vụt khóc òa lên:

– Ông ngoại ơi! Ba Bình đi biển, tại mẹ mà ba Bình trở lại biển. Người ta nói ba Bình bị bão vùi chết rồi, có phải không ông ngoại?

Ông Hồi đứng chết sững. Yến Linh nghẹn ngào:

– Con và anh Bình ... không còn sống với nhau. Con định về Sài Gòn sống để có thể thường xuyên đi thăm ba.

Ông Hồi nghiêng răng:

– Có nghĩa là mày bỏ chồng, phụ bỏ nghĩa tào khang, một người đã yêu thương và lo lắng hết lòng cho mày? Có phải như vậy không?

Trung Hiếu mạnh dạn lên tiếng:

– Con biết là việc làm của chúng con khó được chấp nhận. Nhưng thằng Kha là máu thịt của con, Yến Linh yêu con chứ không yêu anh Bình, việc chúng con chung sống với nhau là hợp lẽ. Con xin ba hãy thông cảm, con thề sẽ mang lại hạnh phúc cho em Yến Linh.

Ông Hồi đau đớn:

– Lẽ ra cậu nên làm cái việc này từ bốn năm trước, chứ không phải đợi thằng Kha ra đời và lớn lên. Trong những ngày tháng cậu đi du học, ai lo cho mẹ con nó khi tôi đi tù, vì những nông nổi của con gái tôi, tôi phải trả giá đắt. Tại sao hai người lại muốn quây cho bão dậy vậy?

Trung Hiếu kéo Yến Linh quỳ xuống chân xin ông Hồi:

– Con xin ba tha lỗi và chấp nhận cho chúng con.

Ông Hồi đứng dạt ra:

– Hai người hãy về Sài Gòn đi. Tôi có chấp nhận hay không chấp nhận thì có thay đổi gì đâu. Tôi phải đi tìm thằng Bình, nó chết tôi chết, nó sống tôi sống.

Ông Hồi chạy ra biển. Thằng Kha gọi theo thất thanh:

– Cho con đi với, ông ngoại ơi!

Nó chạy ù theo ông Hồi. Ngoài bến bãi người đông nghịt, họ chờ những chiếc tàu cứu nạn quay về với hy vọng người thân còn sống sót.

Tàu cập bến, mang hai thi thể vào bờ, gói kín trong bao ni-lông, da thịt trắng bột, thi thể biến dạng không còn nhận dạng được nữa.

Không có xác của Bình. Có lẽ đã chết cũng nên. Ông Hồi quỳ xuống trên bờ cát.

– Bình ơi! Mà ở đâu? Mà ở đâu hãy về đi. Ba được tự do rồi, cho dù Yến Linh có bạc bẽo, ba vẫn là cha của mà. Về đi con!

Biển hôm nay không còn giận dữ nữa, hiền hòa với những đợt sóng lăn tăn, nhưng Bình thì mãi mãi không về.

Ông Hồi trân trọng đặt tấm di ảnh Bình, tấm ảnh duy nhất Bình chụp hôm đầu thằng Kha đi Sở Thú, lúc ấy thằng Kha mới hai tuổi.

Ông đốt ba nén nhang cắm vào bát nhang, một chén cơm với con cá khô, đôi dưa gác lên chén.

– Mà ăn đi Bình! Nếu ba về sớm hơn, ba không cho mà đi biển. Nhưng dù mà có chết,

ba vẫn xem mày hiện diện bên ba.

Nước mắt ông Hồi nhạt nhòa. Mời Bình ăn cơm và uống rượu, ông cũng ăn một và cơm, hạt cơm vào miệng sao đắng vì thương nhớ Bình.

Ông Hồi khóc nức lên, nước mắt chan cả vào cơm.

Yến Linh đau đớn nghẹn ngào:

– Ba! Con xin ba đừng quá đau đớn.

Ông Hồi gạt nước mắt:

– Ba không thể lạnh lùng hay tàn nhẫn như mày được. Người ta nói làm cha con dẫu một ngày cũng là cha con. Mất một đứa con, lòng người cha phải đau đớn. Mày xem nhẹ tình nghĩa, nhưng ba mày không thể là kẻ xem nhẹ tình nghĩa.

Yến Linh bật khóc:

– Con không bao giờ muốn là một con người như ba khinh ghét, nhưng mà con yêu anh Hiếu, con không có quyền ngăn cấm anh Hiếu lo cho thằng Kha.

Ông Hồi xua tay:

– Vậy thì con hãy đi làm theo cái mà con nghĩ đúng. Hãy đi đi! Ba khóc hay ba cút thằng Bình là quyền của ba. Đi đi!

Yến Linh đứng tần ngần, cô không biết mình nên quyết định như thế nào, theo Trung Hiếu về Sài Gòn bỏ cha già ư? Còn ở lại đây đối diện với lương tâm với dư luận khắc nghiệt ở đây, cô không sống nổi. Người đời thật tàn nhẫn, cô có lỗi làm gì khi sống cho tình yêu của mình.

Ông Hồi lạnh lùng:

– Con không cần phân vân là phải bỏ ba ở đây một mình không ai lo. Cuộc sống của người tù dạy ba rồi, phải biết tự chăm sóc cho bản thân mình. Hơn nữa, nếu con ở đây, thằng Hiếu lui tới, mà ... ba thì nhục lắm, vì nuôi con mà không dạy được con. Con hãy đi đi!

Yến Linh bừng mặt chạy vào buồng, cô biết đó là sự thật, định kiến khắt khe của người dân cù lao nghèo này không ai đồng tình với việc làm của cô, phụ bạc người chồng từng giúp đỡ mình trong hoạn nạn, cái chết của Bình càng khiến mọi người khinh ghét cô hơn. Cô cần phải đi ...

Buổi sáng, Trung Hiếu đến sớm anh đã sẵn sàng cho chuyến đi, mắt thẳng Kha đỏ hoe:

– Mẹ ơi! Con muốn ở lại với ông ngoại.

Ông Hồi xoa tay đuối:

– Hãy đi hết đi!

Thằng Kha khóc òa lên:

– Con hồng muốn đi. Con ở lại với ông ngoại, chờ ba Bình về. Ba Bình hồng có chết.

Yến Linh khổ tâm dỗ dành:

– Con phải đi với mẹ. Con ở đây bận bịu ông ngoại, ông ngoại già rồi, đâu có lo cho con được.

Trung Hiếu phải bế nó lên xe đi ra bến tàu. Vừa bước xuống xe, bất chợt một bịch rác ném vào người Yến Linh, cùng tiếng nguyên rủa:

– Con đàn bà thối tha kia! Mày đi luôn đi đừng có về nữa. Bao nhiêu năm qua ai lo cho mẹ con mày mà bây giờ mày vong ân bội nghĩa.

Yến Linh đứng lặng điếng người, tất cả người trên tàu nhìn cô khinh miệt, họ yêu thương Bình và ghét cô. Chưa biết Bình sống hay đã chết, cô vội đi với người đàn ông khác.

Thằng Kha khóc thốt lên:

– Mẹ ơi! Con sợ lắm ...

Trung Hiếu vội kéo Yến Linh sang tàu khác, anh lấy khăn lau cho cô.

– Họ không hiểu chúng mình thôi. Em cần gì về đảo này nữa, ra đi là đúng.

Yến Linh buồn bực nhìn lại sau lưng. Con tàu tách bến sang bờ, nước biển dậy sóng. Lòng cô day dứt vì mặc cảm có lỗi với Bình. Hãy tha thứ cho em, anh Bình ơi, khi em đã chọn tình yêu phụ nghĩa.

Yến Linh rụt rè nép phía sau lưng Trung Hiếu. Anh ôm qua vai cô kéo lên, như tiếp cho cô sức mạnh. Yến Linh nắm tay thằng Kha, cô đang theo Trung Hiếu về nhà anh ra mắt ba của anh. Căn nhà này bốn năm về trước, khi cô đến đây cũng rụt rè như thế, và nó xảy ra điều đau lòng. Mong rằng tất cả mọi sóng gió đi qua.

Trung Hiếu khe khẽ:

- Em đừng sợ gì cả. Kha này! Một lát con chào ông nội nhé.
- Ông nội? - Thằng Kha nhìn Trung Hiếu, tuy nhiên nó gật đầu - Dạ.

Trung Hiếu mạnh dạn bước vào nhà.

– Ba!

Ông Trung Tín bỏ tờ báo xuống cau mày làm như không thấy cái chào của Yến Linh.

- Con mới về à?
- Dạ. Ba! Con đưa Yến Linh và con trai của con về chào ba. Bé Kha, chào ông nội đi con.

Ông Trung Tín xua tay:

- Ba biết hết những việc làm của con ở Kiên Lương. Ba không ngờ là con ngu ngốc đến như vậy. Kỹ sư của xưởng tàu Bạch Đằng mà lại đi nhận vợ của thằng chài lưới làm vợ mình. Người dân ở đó không chấp nhận con đàn bà xấu xa này, nên con mang về Sài Gòn, phải không?

Trung Hiếu nhăn mặt:

- Sao ba có thể nói như vậy được? Yến Linh là vợ con, còn bé Kha là con của con. Con bắt chấp những lời gièm siểm, con yêu Yến Linh và con trai của con.
- Nếu như vậy những việc làm của con, ba không cần biết đến. Con có thể quên hận thù, quên chuyện ba của nó xô mẹ con ngã xuống lầu mà chết, chứ còn ba, ba nhớ đời đời kiếp kiếp. Bốn năm nay, nhà cửa quạnh hiu vì ai hử?
- Chuyện qua rồi, ba của Yến Linh cũng đâu có cố tình, ông phải chịu bốn năm dài trong tù khi đang tuổi già. Con mang vợ con về đây chào ba, xin ba hãy bỏ qua những chuyện của quá khứ, nhận dâu và cháu nội ghen ba?

Ông Trung Tín lạnh lùng:

- Ba không bao giờ nhìn nhận loại đàn bà hư hỏng này. Ba cảnh cáo con, danh dự của con sẽ tiêu tan. Và còn nữa, lần gặp mặt bác Bạch Đằng ăn cơm tối xem như là đính ước, bác Bạch Đằng chịu gả Bạch Hoàn cho con, con đừng có lộn xộn khi ba đang chuẩn bị sính lễ

cưới vợ cho con.

Quắc mắt nhìn Yến Linh, ông khinh bỉ:

– Chồng chết mồ chưa xanh cỏ, cô đã cuốn gói theo con trai tôi. Tại sao giấy rách mà cô không giữ lấy lẽ vậy? Con trai tôi đã đi hỏi vợ, vợ nó là người có học thức, giàu có, con nhà gia giáo không có cái ngữ bỏ chồng hay chưa cưới đã mang thai. Muốn tôi nhận cô? Trừ phi vợ tôi sống lại kìa. Hãy ra khỏi nhà tôi ngay!

Yến Linh lùi lại, những lời nói tàn nhẫn cứ như ngọn roi quất vào mặt cô đau đớn, nhục nhã. Ông ta nói đúng. Cô là một con đàn bà hư hỏng không ra gì.

Nắm tay thẳng Kha, Yến Linh lôi đi:

– Mình đi con ơi!

Trung Hiếu ôm Yến Linh và thẳng Kha lại. Anh nhìn ông Tín, đau đớn:

– Sao ba có thể buông ra những lời nói cay nghiệt như vậy hả ba? Yến Linh là vợ con và đây là con trai của con. Trong cái chết của mẹ cũng có lỗi cho sự nông nổi đại khờ của con ngày trẻ tuổi. Bây giờ con đã lớn, con phải cùng gánh trách nhiệm việc con làm. Con không cưới Bạch Hoàn. Nếu ba cứ tiến tới, đó không phải phần lỗi của con. Chúng ta đi Yến Linh!

Trung Hiếu dắt Yến Linh và con trai mình đi giữa đôi mắt giận dữ của ông Tín. Ông tức giận quật cái ghế ngã chổng gọng:

– Đồ ngu, rồi mày sẽ đi ăn mày?

Trung Hiếu hài lòng nhìn mọi thứ đều ngăn nắp trong căn nhà mới, nó là mái ấm của anh và Yến Linh, anh cùng cô vượt qua tất cả để có nhau.

Quay nhìn thẳng Kha đang nằm ngủ trên ghế, Trung Hiếu xúc động. Mấy ngày nay anh để nó vất vả theo anh và Yến Linh, Trung Hiếu khẽ bảo Yến Linh:

– Em vào trong lấy chăn ra đắp cho con.

– Dạ.

Yến Linh lấy chăn đắp lên người con, cô hôn nhẹ lên má nó. Mẹ xin lỗi con khi để con vất vả theo.

Trung Hiếu ngấm căn phòng lần nữa, anh xoa hai tay vào nhau:

– Chúng ta đã có một mái ấm. Nếu công ty Bạch Đằng không nhận anh nữa, anh sẽ đi xin việc nơi khác. Em cứ ở nhà lo cho con, không nên nghĩ ngợi gì cả, chúng ta phải vượt qua tất cả để có nhau. Từ nay, anh hứa không để em phải khổ nữa.

Yến Linh cảm động nhìn Trung Hiếu. Bây giờ đúng là anh đã chứng chạc ra, rất đàn ông và cả quyết. Trung Hiếu bước lại, anh dịu dàng kéo Yến Linh vào mình:

– Anh biết là em đang lo lắng cho ba ở cù lao, nhưng chúng ta còn làm gì khác hơn khi ai cũng muốn phân ly chúng ta. Chúng ta hãy là một tinh thể không thể nào tách rời ra nghe em.

Yến Linh nép đầu vào vai Trung Hiếu lặng im nghe con tim của mình và anh thổn thức. Đây là mái ấm cô từng mơ ước, cô và anh sẽ vun bồi cho hạnh phúc mỗi ngày mỗi đầy hơn.

Ở đây, người ta không khe khắt hay có định kiến với cô. Cuộc sống giữa cô và anh không bị những lời gièm siểm khinh bỉ làm áng mây mù che lấp hạnh phúc nữa.

Trung Hiếu cọ nhẹ mũi mình vào má Yến Linh, âu yếm:

– Ở đây không có biển mà là đất liền, song anh chẳng bao giờ quên được nét e thẹn của em khi em là của anh. Anh yêu mãi nét thẹn thùng nữ tính của em, của cô con gái vùng cù lao nghèo. Anh yêu em mãi mãi ...

Yến Linh ngây ngất nhắm mắt lại, cô nghe hơi thở ấm nồng của anh phả trên da thịt cô. Toàn thân cô được nhắc lên trên đôi cánh tay tình yêu của anh và đi về căn phòng của họ.

Buổi cơm đầu tiên trong căn nhà mới, tuy thẳng Kha thỉnh thoảng có nhắc đến Bình, nhưng rồi nó cũng thích ứng ngay với hoàn cảnh mới, để hiểu chính Trung Hiếu mới là người sinh ra nó.

Nó đưa muỗng ra để múc lấy miếng thịt. Trung Hiếu bảo:

– Để ba gấp cho!

– Ba ơi! Như vậy là con có hai ba hủ ba?

– Ừ. Ba nào, con cũng thương hết.

– Nhưng mà con tội nghiệp ông ngoại quá hà.

Trung Hiếu đỡ dành:

– Khi nào ông ngoại hết giận ba mẹ, chúng ta sẽ về Kiên Lương rước ông ngoại lên nhà mình ở. Con chịu không?

– Dạ chịu.

Yến Linh mỉm cười nhìn con, hai cha con rõ ràng là giống nhau như hai giọt nước, sao ông Trung Tín không nhận ra điều đó để cảm thông cho cô và Trung Hiếu?

Trung Hiếu ngược lên bắt gặp Yến Linh nhìn mình, anh trêu cô:

– Có phải em ngấm xem cha con anh ai đẹp trai hơn chứ gì? Xem xem đó em ơi, hổ phụ sinh ra hổ tử.

Thằng Kha chu môi ra hỏi gặng lại:

– Hổ phụ sinh hổ tử là gì vậy ba?

– Là hổ cha thì sinh ra hổ con.

– Vậy mẹ là hổ mẹ?

– Ừ. Chúng ta là gia đình hổ. Con hổ cha oai phong, hổ con xinh xắn và hổ mẹ duyên dáng.

Khoái quá trước những lời ví von của cha, thằng Kha bật cười khanh khách:

– Vậy ông ngoại là hổ gì hả ba?

– Ông ngoại hả ... gọi là lão hổ đi.

– Ha ... ha ...

Những tiếng cười giòn tan vang lên trong nhà mới ấm áp. Lúc này hình bóng Bình hoàn toàn tan đi.

Hàng trăm lần Bình mê đi rồi tỉnh lại trên chòm can nhựa. Biển đã êm sóng, không còn thét gào giận dữ, nhưng khi tỉnh dậy, Bình tự hỏi mình, lẽ nào anh chết như thế này ư?

Mười ba ngày ... Bình nhớ như in, anh sống sót nhờ những chai nước ngọt trong cái can nhựa. Nhưng nước chỉ có thể giúp Bình qua cơn đói khát, chứ không thể nào thay cơm.

Mười ba ngày rồi Bình trôi trên mặt biển, cái sống và cái chết đang xen lẫn nhau từng phút

từng giờ, thân thể anh bắt đầu là loét vì ngâm dưới nước quá lâu.

Nhưng những điều này vẫn không làm anh vui đi nổi nhớ Yến Linh và thằng Kha.

Kha ơi! Ba sức cùng lực kiệt rồi con ạ. Buổi chiều ba và con ngắm cầu vồng trên biển, cô lẽ là buổi chiều cuối cùng của cha con mình. Ba sắp chết, cứ tiếp đi là ba thấy con.

Xịch ... xịch ...

Tiếng máy tàu nổ xa xa. Bình mở choàng mắt ra, anh hồi hộp mở căng mắt nhìn về hướng có tiếng máy nổ ấy và điều huyền diệu làm anh hét to lên sung sướng. Có tàu xuất hiện. Kha ơi! Ba sắp được cứu!

Đó là chiếc tàu câu cá xuất khẩu. Tàu chạy chậm lại khi phát hiện có chum can nhựa trên đường đi. Bó thuyền câu nhỏ xuống, họ vớt Bình lên, sưng sờ nhìn Bình, gầy rộc còn xương với da, tiếng nói thều thào, người lở loét. Và chính Bình cũng không ngờ là anh còn sống. Chỉ có đôi mắt sâu hoắm của anh mới sáng long lanh lên niềm hoan hỉ:

tôi còn sống.

– Thằng Bình về, thằng Bình về ... Nó ghê quá, mình mấy lở loét.

Đang pha ly cà phê cho khách, ông Hồi vất hết chạy đi. Ông tóm lấy một người đang đi trên đường.

– Họ nói thằng Bình về có đúng không?

– Đúng. Nó được đưa vào bệnh viện huyện, khoa hồi sức rồi.

Ông Hồi phóng chạy như điên, đôi chân không mang dép, đầu không đội nón, ông chạy đến bệnh viện, vào phòng hồi sức.

– Bình!

– Ba!

Hai người đàn ông, một già một trẻ ôm nhau khóc nức nở:

– Tao tưởng mày chết rồi, nên lập bàn thờ, ngày nào tao cũng cúng cơm với cà phê cho mày, bữa nào sang một chút, tao cúng rượu.

Ông Hồi xót xa nhìn thân thể của Bình:

– Thôi, sống sót trở về là may mắn lắm rồi con ạ. Sau này đừng đi biển nữa, cha con mình sống với nhau có mắm ăn mắm, có muối ăn muối.

Bỉnh xúc động, anh muốn hỏi ông hồ về thằng Kha và Yến Linh, mong rằng cô ở lại, không đi theo Trung Hiếu về Sài Gòn. Tuy nhiên anh lại hỏi:

– Ba về khi nào vậy?

– Mà đi mấy ngày thì ba được trả tự do. Sao không ở nhà đợi ba vậy?

Bỉnh cúi đầu không biết nói sào. Ông Hồ chua chát.

– Ba biết hỏi mà cũng thừa? Mà trở lại nghề biển vì con Linh làm cho mà đau lòng. Tao cũng đang sống mà như chết, nó đi theo thằng kia rồi, dẫn cả thằng Kha đi. Thôi thì cầu mong cho cái bến nó đỗ là bến trong đi.

Bỉnh nằm chết lặng. Dù anh biết việc Yến Linh dắt thằng Kha đi với Trung Hiếu là điều hẳn nhiên, nhưng sao lòng anh vẫn cứ xót đau. Em đã trọn tình cùng người mình yêu, nhưng với cha, em là đứa con bất hiếu, Linh ạ. Dù sao anh cũng vẫn cầu mong cho em được hạnh phúc.

Ông Hồ vỗ đầu Bỉnh trầu mếu:

– Ráng lành bệnh đi con, về nhà sống với ba. Ba mất đứa con gái, có đứa con trai, ba càng vui hơn.

Bỉnh trào nước mắt:

– Cám ơn ba.

Trung Hiếu thu dọn hồ sơ giấy tờ của mình vào thùng. Anh đã gửi đơn xin nghỉ việc. Đó là điều tốt nhất thay cho câu trả lời tại sao anh không thể cưới Bạch Hoàn.

Đã xong hết, Trung Hiếu toan ôm thùng giấy đi.

Cộc ... cộc ...

Bạch Hoàn gõ tay lên cửa cô tiên luôn vào, tay cầm tờ đơn xin nghỉ của Trung Hiếu, đưa trả lại cho anh.

Trung Hiếu nhìn cô:

– Tại sao cô trả lại cho tôi?

– Vì em không chấp nhận cho anh nghỉ việc.

Bạch Hoàn xé đôi tờ đơn:

– Anh không muốn cưới em cho nên xin nghỉ việc phải không?

Trung Hiếu lúng túng:

– Tôi ...

– Em đã biết anh không cô tình cảm với em. Sau buổi cơm gặp mặt tối hôm đó, có khi nào anh chủ động đi tìm em đâu, mà chỉ có em đi tìm anh. Nhưng đâu phải vì vậy mà anh không còn muốn làm việc cho ba em.

Trung Hiếu nhìn vào mắt Bạch Hoàn, anh ngẫm cảm phục cô:

– Xin lỗi Bạch Hoàn, thật sự tôi đã có vợ và có con, con trai tôi gần bốn tuổi.

– Em biết. Người đó bỏ chồng để trở lại với anh. Về mặt đạo lý, xã hội không chấp nhận hành động của anh và cô ấy.

Trung Hiếu nghiêm giọng:

– Tôi yêu Yến Linh và con trai của tôi, nên tôi vượt qua tất cả.

– Em biết. Với một kỹ sư ngành hàng hải tốt nghiệp ở Anh, anh không khó mấy khi đi tìm việc làm. Nhưng em không chấp thuận cho anh nghỉ việc, vì em phân biệt công tư rõ ràng. Công ty của em cần kỹ sư kỹ thuật đóng tàu. Còn chuyện anh không cưới em, đó là phần bạc của em, không có duyên vợ chồng với anh. Anh hãy ở lại!

Trung Hiếu thở nhẹ:

– Cảm ơn Bạch Hoàn.

Mắt Bạch Hoàn đỏ lên như muốn khóc, thế mà cô vẫn cười:

– Không cần cảm ơn em. Anh làm việc cho em, em và anh cùng có lợi, có điều xin anh hãy xem em như bạn, em thích như vậy.

Bạch Hoàn đưa tay ra:

– Chúng ta bắt tay cho một tình bạn khởi đầu, được không anh?

Trung Hiếu vui vẻ đưa tay ra:

– Anh rất hân hạnh khi được Bạch Hoàn xem như bạn.

Bàn tay mềm mại của Bạch Hoàn đưa ra nằm gọn trong bàn tay Trung Hiếu, cô mỉm cười:

– Hôm nào, nếu có thể, anh cho em làm quen với chị ấy.

– Vâng!

– À! Hay là tối nay có buổi tiệc chiêu đãi ký hợp đồng đóng tàu cho một công ty hàng hải, anh đến dự, mang theo chị ấy nữa nhen. Bảy giờ rưỡi tối em cho xe đến đón.

– Tôi không biết Yến Linh có đi được không vì còn có cháu bé.

– Anh cứ dẫn cháu đi luôn. Chiều anh chuẩn bị sẵn đi nhen.

Bạch Hoàn đi ra cửa. Trung Hiếu cảm kích nhìn theo. Anh mến phục Bạch Hoàn, có không hề kiêu ngạo, được làm việc với cô là điều anh rất thích, bao giờ cô cũng ưu đãi anh. Tiếc là anh gặp cô quá muộn.

Trung Hiếu phấn khởi ra về, mặt anh tươi hớn hở, anh đi ngay vào bếp. Yến Linh đang nấu thức ăn, anh ôm qua cô, ghé hôn vào má cô, Yến Linh mỉm cười:

– Anh có chuyện vui hả?

– Ừ. Như anh nói với em đó, anh định xin nghỉ ở Bạch Đằng, bỏ Kiên Lương về Sài Gòn, công ty cũng phân bổ chỗ tốt cho anh, nghỉ làm việc ở công ty, anh tiếc lắm, nhưng mà phải đối diện với Bạch Hoàn, anh thấy sao sao ấy, nên xin nghỉ việc. Không ngờ Bạch Hoàn nói cứ không để công và tư lẫn lộn, anh không cưới cố, vì hai người không có tình cảm với nhau là điều dễ hiểu. Cố bảo anh không được nghỉ, hãy ở lại và cố xé đơn xin nghỉ việc của anh.

Yến Linh cười nhẹ:

– Hèn nào trông anh vui quá.

Trung Hiếu nhón một miếng thịt trong chảo thức ăn đưa vào miệng, nhai ngồm ngoàm:

– Ngon quá! À, anh còn một tin nữa báo cho em biết là Bạch Hoàn có nhã ý mời em và cả bé Kha dự tiệc chiêu đãi tối nay. Tiệc chiêu đãi này mừng hợp đồng được ký, anh giới

tiếng Anh nền cần có mặt, em đi ghen.

Trung Hiếu hân hoan:

– Anh thích dự tiệc chiêu đãi như thế này, tiệc xã giao với công ty đối tác, sẽ có nhiều người quan trọng dự.

Yến Linh do dự:

– Phải em và bé Kha đi nữa sao? Em có mặt không tiện lắm. Xưa nay, em chưa đi dự dạ tiệc bao giờ, quê mùa, em sợ

Trung Hiếu gạt ngang:

– Em sợ gì nào? Chính Bạch Hoàn mời em và bé Kha. Cổ nói là muốn làm quen với em. Người ta muốn kết thân với mình hạ mình nhún nhường, em đừng từ chối, kỳ lắm. Về phần quần áo, lát nữa anh chở em đi mua. Về Sài Gòn ở rồi, em cũng nên học cách xã giao, ăn mặc để không lạc hậu. Chứ em đẹp hay xấu, quê mùa hay thời đại, thì anh chỉ yêu có một mình em.

Yến Linh cảm động gạt đầu. Thật lòng cô không thích đi đến những chỗ sang trọng trượng giả cho lắm. Có những thói quen bình dân mà Trung Hiếu đang muốn cô thay đổi, khi mà cái quê nghèo chân chất của vùng quê đã ăn sâu vào máu thịt của cô.

Ăn cơm xong, Trung Hiếu đưa Yến Linh đi chọn mua quần áo. Thăng Kha cứ lạ lùng nhìn mọi thứ. Thế giới nó đang xâm nhập đầy màu sắc không đơn giản như ở nhà ông ngoại, chiều ra biển ngắm hòn Phụ Tử, hay chạy dài trên cát hét to cho gió biển quạt vào mặt rát rạt.

Trung Hiếu chọn cho Yến Linh chiếc áo dạ hội màu xanh. Anh trầm trồ:

– Như thế này, anh còn phải mua cho em một xâu chuỗi ngọc nữa.

Yến Linh thẹn thùng ngắm mình trong chiếc gương to. Năm nay cô mới hai mươi ba tuổi của một đời người khởi đầu. Dường như trong gương không phải là cô, là một nàng công chúa cô từng xem trong các phim thiếu nhi thần thoại.

Trung Hiếu thì thầm vào tai Yến Linh:

– Chưa bao giờ em đẹp như hôm nay. Anh mê em hơn nữa!

Yến Linh phì cười lườm Trung Hiếu. Cô sung sướng vì mình đẹp hơn lên.

Thằng Kha cũng được mua cho con gấu bông trắng như tuyết. Nó hớn hở nhìn đường phố rực rỡ, hình bóng Bình thoáng về rồi tan ngay, nó hát nghêu ngao bài hát thuộc trẻ con.

"Ba thương con vì con giống mẹ.

Mẹ thương con vì con giống ba.

Cả nhà ta cùng thương yêu nhau ..." Trung Hiếu cười đưa tay tìm bàn tay Yến Linh siết nhẹ. Anh thì thầm vào tai cô:

– Anh muốn hôn em.

Yến Linh xô Trung Hiếu ra, cô kín đáo đưa ngón tay lên suýt khe:

– Không sợ con cười cho.

Trung Hiếu cười lớn hỏi con trai:

– Bé Kha! Con có thích em bé không?

– Em bé đâu hả ba?

– Hỏi mẹ con xem, em bé ở đâu?

Yến Linh ngáy Trung Hiếu một cái:

– Hỏi thì phải trả lời con, sao lại bán cái cho em.

Trung Hiếu nheo mắt tỉnh bơ:

– Mẹ sắp cho con em bé, con sẽ lên chức anh hai.

Thằng Kha nhảy cẫng lên:

– Vậy con sẽ cho em bé cùng chơi đồ chơi với con.

Xe về nhà, thằng Kha chạy ngay vào phòng. Cô vừa cởi áo ra Trung Hiếu bước vào, đôi mắt anh như có lửa rạo rạo khi nhìn đôi vai thon thả bờ ngực tròn đầy, nó là của anh, anh ôm choàng lấy cô.

– Đã đến lúc cho thằng Kha một đứa em gái rồi đổi cô vợ yêu của anh.

Chương 7

Bạch Hoàn đích thân lái xe đến đón Trung Hiếu và Yến Linh. Mới nhìn thấy Yến Linh, cô hiểu ngay vì sao Trung Hiếu si mê Yến Linh đến bất chấp tất cả.

Đó là một người phụ nữ đẹp, nét đẹp hoang dã như loài hoa dã quỳ buổi sáng. Trông cô ta mảnh mai thanh tú. Mái tóc đen dài, nước da trắng hồng tươi mát, đôi mắt to đen. Nhìn cô ta, người ta biết ngay xuất thân của cô cho dù tối nay cô ta mặc áo dạ hội sang trọng.

Bạch Hoàn cười nhạt trong ý nghĩ xem thường. Con quạ đen dù có khoác bộ cánh phượng hoàng thì nó vẫn là quạ đen. Cô ta thật không xứng khi đi với Trung Hiếu chút nào. Vậy mà Trung Hiếu đã vì cô ta mà muốn từ bỏ đi mọi thứ.

Đã đến lúc cô cần cho Trung Hiếu nhìn thấy sự lựa chọn sai lầm của anh.

Bạch Hoàn vờ xỏ lời:

– Anh Hiếu và chị ngồi phía sau đi, để bé Kha ngồi phía trước với em.

Trung Hiếu bế con lên băng ghế trước dặn dò:

– Con phải ngoan ngoãn, không được quấy cô lúc cô đang lái xe rõ chưa?

– Dạ, con rõ rồi ạ.

Ngồi phía sau, Yến Linh ngằm quan sát Bạch Hoàn. Đây là người phụ nữ của thế giới thượng lưu. Từ người cô toát ra vẻ trí thức sang trọng. Nếu Trung Hiếu không yêu cô, anh đã cưới cô gái này. Một chút ghen tỵ nhuộm lên trong lòng Yến Linh.

Xe đến nhà hàng, có trên hai trăm thực khách ở đó. Bạch Hoàn vừa dừng xe, nhóm nhân viên phục vụ trình trọng đến mở cửa và rạp người kính cẩn mời cô vào.

Bạch Hoàn lập tức bị cuốn hút ngay vào rừng người bao vây cô. Cô là nữ chủ nhân của buổi tiệc chiêu đãi tối hôm nay. Không hề bối rối, Bạch Hoàn trở nên năng động bản lĩnh, chứng tỏ ngay vị thế chủ nhân của mình. Trong lúc Yến Linh rụt rè đi bên cạnh Trung Hiếu, cô thấy mình như người "miền thượng" lạc vào kinh thành rục rờ vậy.

Có ai đó nói to lên.

– Vợ kỹ sư Trung Hiếu? Ồi! Một người từng sống ở Anh ba năm lại chọn một cô vợ quê mùa như vậy sao? Xem kìa, cái áo cô ta mặc có đẹp để gì đâu, áo ra áo người ra người.

Yến Linh muốn ra về ngay, ở đây không phải thế giới của cô, đến dự tiệc cũng không ai mang theo trẻ con. Trung Hiếu bị một vị trưởng phòng lôi lên bàn chủ tọa. Anh ngồi cạnh Bạch Hoàn đối diện công ty đối tác. Ba năm du học cho anh một trình độ nói tiếng Anh khá chuẩn.

Công việc xong, đến phần ăn uống và khiêu vũ. Bạch Hoàn nhảy với Trung Hiếu đầu tiên:

– Anh đừng ngại! Em đã đặc phái cho người lo cho chị Linh và bé Kha chu đáo rồi.

Trung Hiếu mỉm cười:

– Cô thật bản lĩnh và chu đáo!

Bạch Hoàn cười nửa thật nửa đùa:

– Vậy mà có một người chê em, không muốn cưới em làm vợ.

Bạch Hoàn dừng nói như vậy mà!

– Em nói đùa, không nói thật đâu, anh đừng có để bụng.

Bạch Hoàn thân mật ngả đầu lên vai Trung Hiếu:

– Được làm bạn với anh, em cũng vui rồi. Em cũng biết là tình yêu giữa anh và Linh đã phải vượt qua quá nhiều sóng gió. Em khâm phục tình yêu anh dành cho chị ấy.

Yến Linh ngồi bên trong với bé Kha, cô hoàn toàn cô đơn, không ai bắt chuyện với cô, họ phận biệt rạch ròi giữa cô và họ.

– Bé Kha! Con lại chẳng đó nói với ba, mẹ và con muốn về nhà.

– Dạ.

Bé Kha tụt xuống ghế, nó lạ lùng nhìn những cặp kéo nhau ra sàn nhảy. Nó đến bên Trung Hiếu, kéo áo:

– Ba! Mẹ nói là mẹ muốn về nhà.

Bạch Hoàn cau mày:

– Sao lại về, anh Hiếu? Bên đối tác đang vui với chúng ta, em cần anh cùng vốn Anh ngữ

của anh trò chuyện với họ. Hay là em cho xe đưa chị Yến Linh về nhà. Đúng ra em cũng biết chỗ này không hợp với chị.

– Để tôi lại đó.

Vừa trông thấy Trung Hiếu, Yến Linh đứng ngay dậy:

– Em muốn đi về.

– Anh còn bận. Khách mời dự đông đủ mới vào tiệc anh bỏ về kỳ lắm. Hay là anh cho xe đưa em về nhen.

Bạch Hoàn xen vào:

– Phải đó, ở đây còn cần anh Hiếu cho công việc, tôi sẽ cho tài xế đưa chị về tận nhà.

Yến Linh không vui. Cô nhận ra Bạch Hoàn cố tình thân mật với Trung Hiếu và để cô ngồi một mình, cho cô cảm giác mình như con Mán lạc vào giữa thế giới những người văn minh, tuy nhiên cô không thể nói ý nghĩa của mình với Trung Hiếu trong lúc này.

Cô lặng lẽ nắm tay con rời khán phòng, lúc Trung Hiếu lại cùng Bạch Hoàn hòa nhập vào cuộc vui.

Bạch Hoàn rót đầy hai ly rượu, cô nâng ly lên:

– Anh Hiếu, mời!

Trung Hiếu nâng ly uống cạn. Bạch Hoàn nhìn anh tha thiết.

– Anh cần phải hòa nhập những buổi tiệc chiêu đãi như thế này. Mọi người biết đến anh, ở một địa vị cao anh rất có lợi thế, có như vậy sự nghiệp của anh mới tiến bộ hơn là về nhà với vợ, sự nghiệp của anh giậm chân tại chỗ. Là bạn của anh, em thật tình có lời khuyên anh.

Trung Hiếu gật đầu:

– Cảm ơn Bạch Hoàn.

Cuối buổi tiệc, Bạch Hoàn còn cho đốt pháo bông gần một giờ đồng hồ, mọi người đều ra ngoài xem. Những hoa pháo bông tung lên cao thành những cánh hoa tuyệt đẹp. Pháo bông nở thành hoa, thành cầu vồng, thành tuyết rơi ... chói lòa cả một góc trời rồi rơi trên mặt nước

sông.

Bạch Hoàn vỗ tay hát:

“Tôi yêu anh vì anh là người bạn tốt vui về của tôi.

Tôi yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, tôi biết anh sẽ là của tôi ...”.

Trung Hiếu ngây ngất. Tối nay anh say rượu và say cả ánh mắt giai nhân và vì những ưu ái cô dành cho anh. Anh là người đàn ông số một của buổi dạ tiệc hôm nay.

Lái xe về đến nhà mình, Bạch Hoàn bước xuống. Cô ngập ngừng ở ngưỡng cửa:

– Anh có thể lấy xe em về nhà, ngày mai đến công ty trả cho em cũng được.

Anh có lái xe về nhà được không?

– Xem vẻ cô còn say hơn tôi nữa kìa.

– Vậy à!

Bạch Hoàn chồm người tới, bất thành lỉnh cô hôn vào má Trung Hiếu một cái, nụ hôn cố tình lần xuống vai áo:

– Hãy ngủ ngon với giấc mơ đẹp có hình bóng và nụ hôn của em.

Cô buông Trung Hiếu, mở cửa xuống xe đi nhanh vào nhà mình. Trung Hiếu đưa tay xoa má, nơi Bạch Hoàn vừa hôn anh, anh lắc nhẹ đầu, rồi nổ máy xe cho xe lướt tới ...

Yến Linh vẫn còn thức, cô không sao ngủ được khi Trung Hiếu chưa về hãy còn ở bên Bạch Hoàn. Linh tính của người phụ nữ cho cô linh cảm, không hẳn người phụ nữ đó muốn làm thân với cô. Ngày hôm nay dù đến tận nhà đón cô, nhưng Bạch Hoàn chưa có lời nói thâm tình nào với cô. Cô ta còn cố ý cho Trung Hiếu nhận rõ ra, cô rất xem trọng Trung Hiếu.

Yến Linh không muốn nghĩ quấy cho Trung Hiếu, bởi vì cả cô lẫn anh đều vượt qua mọi thử thách để đến với nhau.

Lòng Yến Linh thầm buồn, nếu như Bạch Hoàn muốn giành lấy Trung Hiếu, cô sẽ thua, trừ khi trái tim Trung Hiếu vững như bàn thạch, không để địa vị và tiền bạc lung lay mình.

Mười hai giờ kém mười, mới có tiếng xe dừng trước ngõ. Trung Hiếu về, anh mỉm cười ôm choàng qua người Yến Linh, người anh nồng mùi rượu:

– Anh hơi say một chút. Em đóng cửa nhà lại giúp anh. Linh này! Sau này em cần học cách giao tế trong xã hội, vì sẽ có nhiều cuộc chiêu đãi như vậy. Em là vợ anh, em cần có mặt bên anh.

Yến Linh cười gượng, đỡ Trung Hiếu vào phòng:

– Anh say rồi, để em giúp anh cởi áo rồi mới ngủ được.

Mùi nước hoa lạ trên ve cổ áo Trung Hiếu, mùi nước hoa chiều nay Bạch Hoàn dùng, mùi nước hoa quý phái. Yến Linh lặng người đi trong khoảnh khắc.

Một vết son mờ mờ, yến Linh cẩn nhẹ môi quay đi, trong một thoáng, cô nghe tim mình đau nhói.

Trở ra ngoài đóng cửa lại xong, Yến Linh đứng lặng yên trong bóng tối. Cô tự nhủ mình phải tin vào Trung Hiếu, song cái vết son mờ ấy khiến cô thấy mình đau khổ kỳ lạ. Làm sao cô có thể không đau lòng bây giờ.

Trung Hiếu ngủ say trong giấc ngủ mê mết, đường công danh của anh mở rộng, người vợ yêu anh hết lòng và đứa con xinh xắn thông minh. Trong giấc ngủ, anh trở mình tìm Yến Linh, ôm cô vào lòng. Yến Linh cứ mở to mắt trong đêm. Đêm sao dài quá ...

Yến Linh còn loay hoay không biết chiều nay Trung Hiếu có đi đón bé Kha ở trường mẫu giáo hay không thì điện thoại reo. Là điện thoại Trung Hiếu gọi về:

– Em đi đón con giúp anh. Chiều nay anh phải đi lên Đồng Nai, xem xưởng đóng tàu trên đống, có lẽ đến chín, mười giờ đêm anh mới về. Em ở nhà ăn cơm với con trước, đừng chờ anh.

Trung Hiếu ngập ngừng rồi cười:

– Hôn con giúp anh nhen!

Anh tắt máy, không kịp ehò Yến Linh nói lời nào. Yến Linh thở dài gác máy. Trung Hiếu hẳn phải đi Đồng Nai với Bạch Hoàn. Cuộc sống của anh bận rộn, còn cô sáng lo cho hai cha con ăn sáng, xong dọn dẹp giặt quần áo, đi chợ, cho đến bốn giờ rưỡi chiều đi rước bé Kha. Một ngày nhàn nhả vào ra không còn bận bịu buồn bán như ngày nào.

Bây giờ Trung Hiếu ít ở bên cô, đến đêm anh mới về, người nồng mùi rượu.

Anh bảo là uống rượu vì xã giao. Có hôm những thức ăn Yến Linh bỏ công ra nấu chờ Trung Hiếu về ăn, đành phải bỏ tủ lạnh và ngày hôm sau Yến Linh phải ăn lại những món đó. Đôi lúc cô muốn nói là cô cần anh, muốn anh nghe cô nói hay chơi với thằng Kha một lát. Nhưng mới nói vài lời, Trung Hiếu đã che miệng ngáp:

– Anh buồn ngủ quá, anh đi ngủ. Sáng, em nhớ gọi anh dậy sớm nghen.

Thay quần áo, Yến Linh đi ra đường để đến trường đón con. Đường thành phố xe nhiều quá. Yến Linh không dám đi xe, chiều nào hai mẹ con cũng đi bộ về nhà.

Thằng Kha nhăn nhó:

– Mọi chân quá mẹ ơi. Phải có ba Bình, thế nào ba cũng công con.

Yến Linh cười gượng:

– Sao con lại nhắc đến ba Bình vậy?

– Tại con nhớ ba Bình, con nhớ ông ngoại, khi nào mình về thăm ông ngoại hả mẹ?

Yến Linh lúng túng:

– Phải đợi ba về mẹ hỏi ba đã, mà con đang đi học mà.

– Tối nay, con sẽ hỏi.

Thằng Kha hăm hở nói, nó chỉ vào thằng Toàn vừa lên xe mẹ nó.

– Sao mẹ hồng mua xe như vậy chở con đi?

– Mẹ đâu dám chạy xe.

– Mẹ đỡ ẹc. Mua xe chạy đi mẹ. Thằng Toàn nó mắng con là con của con mẹ nhà quê, mày cũng là thằng nhà quê. Nhà quê là cái gì hả mẹ?

– Tại mình không phải là dân Sài Gòn, nên người ta bảo mình là dân nhà quê.

Thằng Kha gật đầu như hiểu biết. Nó bỗng giật mình vì một người chen lên.

Thằng Tú chỉ vào mặt nó:

– Mẹ! Cái thằng nhà quê này nè, hồi sáng nó giẫm lên giày con.

Thằng Kha trợn mắt cãi lại:

– Hồi nào, bạn đừng có nói oan cho tôi ghen!

Thằng Tú phun bãi nước bọt:

– Hồng phải nữa hả? Đồ nhà quê kệch cỡm, nhìn cái mặt mày với mẹ mày, tao thấy chữ "phèn trên mặt. Đồ nhà quê!

Yến Linh cau mày nhìn thằng bé. Không thể tưởng tượng người mẹ im lặng để con mình xúc phạm người khác. Người phụ nữ kia chẳng những không mắng con mình mà còn giấu cợt:

– Con đã biết nó nhà quê hôi hám thì đừng có lại gần. Mẹ con nó là thứ dơ bẩn, trốn chúa lộn chồng, con hiểu không?

Chị ta lôi thằng Tú đi. Yến Linh đứng chết lặng. Từ Kiên Lương, cô đã chạy trốn miệng đời về đây, sao vẫn không được yên thân vậy. Người đời sao lòng dạ quá độc ác. Yến Linh không dám khóc trước mặt thằng Kha, cô cứ dắt nó lầm lũi đi. Nỗi buồn càng hằn thêm sâu hoắm.

Một buổi tối Yến Linh dật dờ, cô mong Trung Hiếu về hơn bao giờ hết.

Mười một giờ, Trung Hiếu mới về. Thằng Kha đi ngủ từ lúc chín giờ. Trung Hiếu ôm qua vai yến Linh.

– Sau này em không cần đợi cửa anh, anh sẽ vào nhà bằng chìa khóa riêng.

– Anh có thể mỗi chiều về nhà đón con được không? Anh cứ bỏ con hoài, tối anh về nó đã ngủ ...

– Thì sáng anh đưa con đến trường. Em ở nhà đi học lái xe đi, anh mua xe cho em chạy. Đừng có nhà quê quá, thấy xe nhiều là riu cái chân.

Lại nhà quê! Hai cái từ ấy được lặp lại, khơi bùng cơn giận trong lòng Yến Linh. Cô hét lên:

– Đúng là em nhà quê, em không sao văn minh bằng cô Bạch Hoàn.

Trung Hiếu ngạc nhiên tròn mắt:

– Sao em lại hét lên và tự ái với hai chữ nhà quê" vậy? Lại mặc cảm nữa phải không?

Yến Linh bật khóc:

– Nếu anh là em, anh sẽ thấy em không chịu nổi với hai chữ "nhà quế".

Trung Hiếu nhún vai:

– Anh chẳng thấy có gì tự ái cả. Anh mệt lắm, em lấy giúp anh bộ đồ anh đi tắm đây, sáng còn trở lên Đồng Nai.

– Anh lại đi với cô Bạch Hoàn nữa phải không?

– Cô ấy là giám đốc, còn anh là kỹ sư phụ trách phần kỹ thuật, sao không đi được. Hôm nay em làm sao vậy?

– Anh ... xin nghỉ làm chỗ này đi.

– Anh đang được trả lương đến năm trăm đô một tháng, gần chín triệu đồng với một kỹ sư mới ra trường có một năm, lương như thế hậu hĩnh. Không có ai trả lương cao như vậy cho anh đâu.

– Anh bắt đầu thích cô Bạch Hoàn rồi phải không?

– Bậy bạ! Anh không nói chuyện với em nữa. Em đừng có ghen bậy, đến tai cô ấy không hay đâu.

– Em vẫn có linh cảm là cô ấy thích anh, ưu ái anh.

Trung Hiếu bực dọc:

– Anh đi làm về nửa đêm mệt phờ người, em không lo cho anh, còn ở đó ghen tuông. Anh đi tắm đây.

Trung Hiếu vào toa-lét đóng cửa lại. Yến Linh đứng nhìn cánh cửa đóng kín lại tức giận. Dường như anh không còn ngọt ngào với cô như trước đây, không còn nồng nàn nói với cô:

anh yêu em, chỉ có em trong trái tim anh mà thôi.

Nước mắt Yến Linh ứa ra, có phải là cô ghen sai rồi không?

Trung Hiếu quá mệt, nên vừa nằm xuống là anh ngủ ngay, để mặc Yến Linh với tâm sự ảm ức, muốn quật ngã đập đổ cái gì đó.

Cuộc chiến thật sự nổ ra vào buổi sáng. Trung Hiếu thức dậy hoảng hốt nhìn đồng hồ:

– Trời ơi! Tại sao em không gọi anh dậy, trễ mất rồi. Thôi, em ăn sáng cùng với con rồi đưa nó đến trường giùm anh.

Hết còn chịu nổi, Yến Linh hét lên:

– Em không đưa. Anh làm cho em có cảm giác em là người làm của anh vậy.

Trung Hiếu khó chịu:

– Sáng sớm, em không gọi anh dậy đi làm còn hét lên với anh là sao? Tại sao em lại nói anh xem em là người làm. Em cần nên học lại cách cư xử làm mẹ và làm vợ, chăm sóc cho con, cho anh sự thoải mái mỗi khi anh đi làm việc về nhà.

Yến Linh cười nhạt châm biếm:

– Có thật sự là anh đi làm, hay là thời gian anh ở bên Bạch Hoàn nhiều hơn?

Anh về nhà luôn trong người nồng mùi rượu, trên vai áo có vết son môi. Em nên nghĩ như thế nào đây? Em có cảm giác là anh không còn yêu em nữa.

– Mỗi ngày anh phải nói yêu em, cứ lặp mãi cái câu là anh yêu em, trong khi đó bên ngoài, có những công việc khó khăn, anh muốn điên cả đầu, em có biết không? Anh làm việc vì ai? Vì em và con mà thôi.

Nhìn đồng hồ, Trung Hiếu quát quát chạy vào nhà vệ sinh. Anh lật đật đánh răng, thay quần áo, không kịp chải đầu, vội chạy ra xe lái đi.

Yến Linh buồn bực nhìn theo, tình yêu nồng nàn mới hôm nào, sao bây giờ nảy sinh ra mâu thuẫn cãi nhau như thế này. Cô ghen sai ư? Anh cũng đâu giải thích là trên ve áo của anh cô vết son môi. Đả phản bội nên anh vội vàng "cả vú lấp miệng em". Có phải vì trong mắt mọi người, cô là một người đàn bà bỏ chồng, với Bình hay với anh, cô vẫn là người hai lòng, cho nên anh cũng xem thường cô.

– Mẹ ơi! Lấy thức ăn cho con ăn, con còn đi học.

Thằng Kha rụt rè gọi Yến Linh. Yến Linh giật mình chùi nước mắt. Thấy Yến Linh khóc thằng bé im thín thít, nó nhớ ba Bình đâu có bao giờ mắng mẹ.

Cầm miếng bánh mì trên tay mẹ đã kẹp thịt sẵn, nó không muốn ăn. Lúc này, nó lại nhớ ba Bình và ông ngoại.

– Bé Kha!

Thằng Kha tròn mắt, nó vụt hét to lên, hai chân nhảy cẫng:

– Ba!

Lao vào Bình, nó ôm anh chặt cứng. Bình xúc động bế nó lên quay vòng:

– Chó con! Con lớn quá, suýt chút nữa ba nhìn con không ra.

Bình ôm hôn tới tấp lên mặt nó, thằng Kha sung sướng thả thỏ:

– Con nhớ ba với ông ngoại, mẹ nói ba chết rồi mà?

– Ừ. Ba cũng tưởng là không còn sống để gặp con, nhưng ông trời bào ba chưa có số chết, nên ba về nhà.

Bình đặt nó xuống đất, anh nghiêng người ngắm nó. Thằng Kha ngắm lại Bình nó cười nheo mắt:

– Ba đúng là ông nhà quê!

Bình phì cười:

– Chó con! Chê ba phải không?

– Mình là người nhà quê mà. Ở đây, ai cũng nói con và mẹ là nhà quê. Mình ở cù lao, người ta gọi mình là nhà quê hả ba?

– Ừ. Mẹ con có khỏe không?

– Lúc này, ngày nào mẹ con cũng khóc. Ba Hiếu đi đến nửa đêm mới về, rồi ba Hiếu với mẹ cãi nhau. Ba Hiếu nói ba đi làm mẹ ở nhà ở không, rồi nghĩ bậy bạ.

Bình thở dài, đó là người phụ nữ của anh, đoạn đời hạnh phúc ngắn ngủi, rồi cô bỏ anh, nỗi đau đón mãi bây giờ vẫn mới nguyên.

– Ba ơi! Sao ba biết con ở đây mà thăm con vậy?

– Ông ngoại nói. Nhớ con quá nên ba đi thăm, một lát ba phải về cho kịp tàu.

Thằng Kha phụng phịu:

– Con không cho ba đi, ba về nhà con đi.

– Đâu có được Bỉnh cười buồn:

– Ba là người không có nhà, biển là nhà của ba. Bây giờ mẹ con đi rồi, ba phải ở với ông ngoại, lo cho ông ngoại.

Thằng Kha xụ mặt:

– Vậy chừng nào ba đi thăm con nữa?

– Thỉnh thoảng.

– Hay là ba cho con đi với ba về nhà ông ngoại đi.

– Đâu có được, phải ba Hiếu và mẹ con bằng lòng kìa.

Thằng Kha hăm hở:

– Con sẽ xin mẹ.

Buổi chiều, Yến Linh vừa đến đón, thằng Kha nhanh nhẩu chạy ào ra:

– Mẹ ơi! Ba Bỉnh thăm con thăm con, con gặp ba Bỉnh hồi sáng, ba Bỉnh đâu có chết.

Yến Linh nhú mày:

– Con nói là con gặp ba Bỉnh?

– Dạ. Ba đưa khô mực với cá khô bảo nói của ông ngoại cho.

Yến Linh sững sờ. Bỉnh còn sống và trả về.

Thằng Kha láu táu:

– Ba Bỉnh đang ở nhà ông ngoại, mẹ ơi. Ba Bỉnh nói lúc này ông ngoại đau hoài, mình về thăm ông ngoại đi mẹ.

Yến Linh chưa xót cúi đầu. Người dân ở cù lao đó đâu chấp nhận một người đàn bà bỏ chồng như cô. Cô rất nhớ ông ngoại thằng Kha. Bây giờ biết Bỉnh còn sống, cô mừng cho anh, nhưng mặt mũi nào cô về đó gặp Bỉnh.

Thằng Kha dặc dặc tay Yến Linh:

– Mình về thăm ông ngoại nha mẹ?

Yến Linh im lặng. Việc quay về thăm cha của cô liệu có nên hay không?

Mải suy nghĩ, Yến Linh không hay từ một góc khuất, Bình nép mình, hai mắt căng ra nhìn theo dáng cô và thằng Kha.

Anh chỉ có thể nhìn cô như thế mà thôi. Nhìn cho đỡ nhớ đỡ thương rồi quay về đảo cù lao nghèo của mình sống một đời gió biển, buổi chiều ngắm cầu vồng hiện trên biển mà trái tim ngậm ngùi, tiếc nuối.

Chương 8

Bạch Hoàn hắt hơi liên tiếp mấy cái. Cô bung miệng, tay lần tìm khăn giấy.

Trung Hiếu rút khăn giấy đưa cho cô.

– Gió quá! Hồi nãy tôi nói cô cứ để tôi đi một mình được rồi, cô không chịu nghe.

Ngừng xe lại, Trung Hiếu cởi áo khoác của mình, anh choàng qua người Bạch Hoàn.

– Sắp đến nhà rồi, một lát về nhà, cô nhớ tắm nước nóng và uống thuốc cảm, nếu không sẽ bệnh đấy.

Bạch Hoàn cầm luôn tay Hiếu. Cách chăm sóc và quan tâm của anh, càng khiến trái tim cô dạt dào tình cảm hơn nữa. Cô ngược mắt nhìn anh, rồi vụt ôm choàng qua cổ anh:

– Chỉ khi làm việc, em mới có điểm phúc được ở bên anh, thì dù có bệnh, em cũng muốn làm việc để được gần anh.

Trung Hiếu lúng túng:

– Tôi đã có vợ rồi.

– Em biết. Chính vì vậy em mới đau khổ. Nhưng mà anh cứ mặc kệ em, đừng bao giờ bỏ công ty đi ghen anh. Em cần anh vô cùng, Hiếu ạ.

Bạch Hoàn áp hai tay mình lên má Trung Hiếu, cô đắm đuối tìm môi anh.

Tim Trung Hiếu mềm nhũn, anh không muốn từ chối một tình yêu mãnh liệt dành cho mình nữa.

Ở bên Bạch Hoàn, anh được mọi người nể trọng, họ ngằm xem anh như "vị phò mã của tổng giám đốc công ty đóng tàu Bạch Đằng. Nếu cưới Bạch Hoàn, anh cố tất cả. Anh say đắm hôn lại cô, tình yêu của cô quá mãnh liệt thấp chấy bùng những đam mê ...

Tuy nhiên, Bạch Hoàn khôn ngoan đẩy Trung Hiếu ra.

– Em yêu anh. Em sẽ cho anh tất cả những gì em có. Anh và Yến Linh chung sống không chánh thức, em biết anh cũng yêu cô ấy, nhưng anh cần suy nghĩ đâu mới chính là tương lai của anh. Hơn nữa, em nghe tin chồng cô ấy còn sống và hiện đang ở với ba cô ấy.

Người đời luôn có thành kiến khắc nghiệt, họ vẫn xem anh là người phá hoại gia cang người khác. Muốn có địa vị trong xã hội, anh cần dứt bỏ những tình cảm chung quanh anh.

Trung Hiếu lắc đầu buồn bã:

– Anh không thể bỏ con anh.

– Em lặp lại, anh muốn có sự nghiệp thì cần dứt bỏ tình cảm chung quanh anh. Ba em nói anh là một kỹ sư giỏi, ông sẽ giao quyền giám đốc kỹ thuật cho anh, nếu chúng ta cưới nhau.

Vòng tay mềm mại của Bạch Hoàn lại ôm qua cổ Trung Hiếu. Từng nụ hôn trao nhau đầy đam mê ham muốn, và bao giờ Bạch Hoàn cũng biết cách dừng lại.

Trung Hiếu ra về trong cái tâm trạng không được thỏa mãn ấy. Anh hiểu bao giờ anh còn chung sống với Yến Linh, anh sẽ không có gì cả, ngoài số tiền lương anh có. Một ngày nào nếu gặp người đàn ông nào hơn anh, Bạch Hoàn không còn yêu anh nữa, sự nghiệp của anh xem ra chỉ có như thế, một kẻ làm công.

Anh còn trẻ, mới hai mươi lăm và sớm hiểu rằng đi lên bằng đôi tay của chính mình không dễ dàng, mà cần có một chỗ dựa, chỗ dựa đó là Bạch Hoàn.

Quá khứ của anh và Yến Linh là vết nhơ trên bước đường sự nghiệp của anh.

– Ba về!

Hôm nay Trung Hiếu không mừng con như mọi khi. Anh xoa đầu nó:

– Con ăn cơm chưa?

– Dạ rồi. Có mẹ là chưa ăn, mẹ nói đợi ba về. Ba ơi! Ba cho con về thăm ông ngoại nghen.

– Để làm gì?

Thằng Kha phụng phịu:

– Con nhớ ông ngoại với ba Bình.

Trung Hiếu làm thinh đi luôn vào trong. Thằng Kha trở lại với mấy ô hình xếp của nó:

Trung Hiếu cởi áo lên móc, vụt quay lại nhìn Yến Linh:

– Anh Bình còn sống à?

– Dạ.

Trung Hiếu cười gằn:

– Hèn nào thằng Kha đòi về đó. Hóa ra cha ruột của nó vẫn không bằng gã đàn ông từng ẵm bồng nó. Tại sao em không nói cho anh biết là anh Bình còn sống? Em có ý gì mà không nói cho anh biết?

Yến Linh sững sốt nhìn Trung Hiếu:

– Anh nói em như vậy là sao?

– Là sao thì em biết rõ hơn anh mà. Thằng Kha còn không quên anh Bình, còn em ... em quên à?

Yến Linh cứ nhìn Trung Hiếu, cô không nghĩ anh ghen, ghen một cách vô lý.

Đúng là Trung Hiếu không ghen, anh lại muốn làm ra cái màn ghen tuông của kẻ muốn bỏ đi chướng ngại vật trên đường đi. Không phải anh không yêu Yến Linh và con của mình, nhưng nếu như anh còn chung sống với cô, anh không thể cưới Bạch Hoàn, anh phải từ bỏ chức giám đốc kỹ thuật công Bạch Đằng và xa hơn nữa là ghế tổng giám đốc.

Nói như Bạch Hoàn lý luận, anh cần biết dẹp bỏ tình cảm riêng tư.

Bắt gặp cái nhìn của Yến Linh, Trung Hiếu dịu lại:

– Nếu là em muốn về thăm anh Bình với ba thì đi đi. Còn anh, em biết đó anh đâu có về được. Anh bận túi bụi, hơn nữa anh về đến chưa vào nhà, có lẽ anh bị ba đuổi đánh đi.

– Anh thật tình muốn em về?

– Em về đi! Ba là ba của em, ông giận đuổi đi, không lẽ cả đời em không về, để ba em sống với anh Bình. Hơn nữa, anh có việc này muốn nói với em, muốn hay không, mặt pháp lý, em là vợ của Bình, thằng là con của anh ấy.

Yến Linh nhìn Trung Hiếu:

– Như vậy là sao? Anh muốn em về làm giấy tờ ly hôn à?

– Không.

Trung Hiếu nói mà không dám nhìn Yến Linh:

– Em hãy trở về với anh Bình đi!

Yến Linh mở lớn mắt ra:

– Anh ... thử em phải không? Người lấy vàng thử lửa, nhưng làm chồng, anh không nên thử em như vậy.

– Anh không thử. Mọi người đều khinh bỉ chúng ta là những con người vô đạo đức, bước đường sự nghiệp của anh sẽ trắc trở vì chuyện anh và em. Cho nên em tạm về Kiên Lương đi, chờ cho anh tạo lập sự nghiệp vững chắc đi đã.

Yến Linh ghen ngào:

– Có phải anh không còn yêu em nữa?

– Tại sao anh nói cặn kẽ như vậy mà em không chịu hiểu vậy? Em phải biết hy sinh tình cảm riêng tư cho sự nghiệp của anh chứ. Em tạm về Kiên Lương lo thủ tục ly hôn hay gì đó cũng được.

– Rồi bao giờ em mới được về Sài Gòn? Ở đây một mình, ai lo cho anh?

– Em lo gì chuyện này. Không có em và thằng Kha, anh ở luôn trên Đồng Nai, ăn cơm tháng. Nghe lời anh đi!

Yến Linh đau khổ ngồi yên. Lúc ở Kiên Lương vì yêu anh, cô giã lên tất cả đạo nghĩa làm người để đi theo anh, tưởng hạnh phúc, cái hạnh phúc ngắn ngủi phù du, bây giờ anh bảo cô quay về, vì con đường sự nghiệp của anh, làm vợ phải biết hy sinh.

Trung Hiếu dỗ dành:

– Nghe lời anh đi! Em cầm tiền này để về Kiên Lương sống, mua quà với thuốc bổ cho ba, xin lỗi ba giùm anh.

Đêm nay, nằm trong vòng tay Trung Hiếu, Yến Linh được anh cho tình yêu ngọt ngào như ngày mới gặp lại. Yến Linh tạm quên đi điều đau lòng, ngày mai anh và cô sẽ tạm xa nhau, để lo cho tương lai sự nghiệp của anh.

– Ba!

Trung Hiếu bỏ va li quần áo xuống, anh cười ngượng ngập:

– Con về đây ở luôn với ba.

Ông Trung Tín hờn mát:

– Biết nghĩ đến ba rồi sao? Nghe nói dạo này Bạch Hoàn ưu ái con lắm phải không?

– Dạ. Con và Bạch Hoàn sẽ cưới nhau. Ba sang nhà gặp bác Bạch Đằng giùm con nhen.

– Vậy còn con nhỏ kia?

– Con bảo Yến Linh dắt thằng Kha về Kiên Lương rồi. Trên pháp lý, cổ là vợ của người ta và thằng Kha cũng vậy. Bạch Hoàn chấp nhận để con lo cho thằng Kha, con cũng cần thức thời để nắm lấy cơ hội ba ạ.

Ông Trung Tín hớn hỏ:

– Như vậy mới đúng là con của ba. Nếu như con bé kia đợi con không lấy chồng, ba cũng sẵn sàng quên lỗi lầm của ba nó xô mẹ con té lầu chết, đằng này nó đâu có đợi con. Con lại xúi nó bỏ chồng ở với con, không ai khen con đâu, đó là vết nhơ trong đời con, cho nên việc con thức thời cưới Bạch Hoàn là phải.

Cần dứt bỏ quá khứ đen tối đó. Chịu cưới vợ phải không? Ba sẽ điện thoại hẹn gặp bác Bạch Đằng.

Trung Hiếu vui vẻ đi lên phòng, anh điện thoại cho Bạch Hoàn:

– Ba anh sẽ gặp ba em, còn chúng ta em nghĩ có nên đến văn phòng hộ tịch đăng ký kết hôn không?

Bạch Hoàn cười trong trẻo:

– Anh hỏi, dĩ nhiên em đồng ý, nhưng mà anh thu xếp như thế nào rồi?

– Mẹ con cô ấy về lại Kiên Lương, căn nhà đó, anh trả cho chủ thuê.

– Nếu cô ấy dẫn con làm ồn, anh chịu trách nhiệm nhen.

– Anh bảo đảm với em là không hề có việc đó. Em đang làm gì vậy? Anh đến gặp em nhen.

– Ờ. Ba em cũng đang ở nhà. Không được nói gì cho ba em biết chuyện vợ con của anh đó.

– Anh biết rồi.

Trung Hiếu tắt điện thoại. Không phải là anh không yêu Yến Linh và con mình, nhưng vì công danh sự nghiệp", anh đành phải "hy sinh tình cảm riêng tư vậy.

Thằng Kha nhảy lung tung khi xuống tàu. Nó hỏi Yến Linh không ngớt.

– Mẹ ơi! Sắp về tới nhà rồi hả mẹ?

Nếu như thằng Kha vui mừng vì sắp gặp ba Bình và ông ngoại, thì Yến Linh lại căng thẳng hồi hộp. Liệu ba có cho cô vào nhà, hay là ông giận dữ đuổi cô đi?

Bến tàu vẫn thế, mọi sinh hoạt như ngày nào. Ngày ấy cô ra đi cùng với Trung Hiếu, tâm trạng hồi hộp bâng khuâng. Bây giờ cô trở về vẫn với tâm trạng ấy.

Gọi xe, Yến Linh dắt con lên ngồi, bảo chạy về nhà.

Bình đang ngồi vá lưới trước sân, anh bật dậy khi nghe thằng Kha gọi mình:

– Ba! Con về thăm ba nè.

– Kha!

Bình đứng yên trong lúc thằng Kha lao tới, nó ôm chân Bình:

– Ba ơi! Con về đây ở luôn với ba nha.

– Ờ ...

Bình lúng túng ôm nó, anh nhìn Yến Linh, cô có vẻ ốm đi nhiều. Anh ấp úng:

– Ba ở ngoài quán cà phê, để anh la cho ba hay.

– Cho con đi với!

Bình dắt thằng Kha đi. Anh hồi hộp:

– Sao con về đây ở luôn vậy? Ba Hiếu và mẹ con ...

– Con hông biết nữa. Hồi sáng, ba Hiếu đưa con và mẹ ra tận bến tàu. Ba dặn con ngoan với ông ngoại, khi nào có dịp, ba sẽ gọi con và mẹ về Sài Gòn.

– Vậy ba mẹ con có cãi nhau không?

– Dạ, hồng có.

Yến Linh đứng nhìn theo dáng Bình. Cô thấy hổ thẹn khi phải đối diện với anh. Anh cư xử với cô như bát nước đầy, còn cô ...

Trở về Kiên Lương sống, thật sự là Yến Linh không muốn, nhưng vì tương lai của Trung Hiếu, biết sao bây giờ.

Yến Linh mang va li vào nhà, cô đứng lặng nhìn mọi thứ, mọi thứ trong nhà vẫn y nguyên như ngày cô đi. Chỉ có cô là tâm hồn đã đổi khác. Yến Linh cứ đứng giữa căn nhà, cô như thấy lại những ngày êm đềm sống với Bình. Lắc đầu, Yến Linh xưa tan đi quá khứ.

Tiếng động ngoài cửa, ông Hồi về đến nhà. Ông cay đắng:

– Chịu về rồi hả con? Có phải là bị người ta xua đuổi nên mới chịu về?

Yến Linh lao lại gần cha, cô ôm lấy ông:

– Con biết là con có lỗi với ba. Con về vì nhớ ba và hay tin anh Bình còn sống. Anh Hiếu vẫn đối xử tốt với con mà ba.

Yến Linh buông ông ra, liến thoắng:

– Anh Hiếu bảo con mua áo ấm cho ba ngoài này vào mùa mưa lạnh lắm, ba già rồi nên mặc cho ấm.

Ông Hồi lạnh nhạt:

Không cần mua cho ba, đâu phải cần nó mua, ba mới có áo mặc.

– Ba à! Ba đừng thiên vị nữa, dù sao ngày nay con cũng là vợ anh Hiếu rồi, con muốn về lo thủ tục ly hôn với anh Bình. Thật ra con cũng đâu có sung sướng gì khi làm một người đàn bà sống lỗi đạo hả ba? Cả đời này, xem như con có lỗi với anh Bình vậy.

Ông Hồi thả dài. Giận thì nói như vậy, chứ con cái sống hạnh phúc là ông yên tâm rồi.

Ông chậm chạp ngồi xuống ghế rót trà vào ly:

– Ba thương thằng Bình mồ côi mồ cút nên ba giữ nó lại, nhận nó là con. Con ăn ở không phải, ba phải bù đắp cho nó.

Yến Linh nghẹn ngào:

– Con cảm ơn ba. Vậy ba cho phép con ly hôn?

– Ba không cho phép thì mày cũng bỏ nó rồi. Vậy rồi xong thủ tục ly hôn là con về Sài Gòn?

– Dạ.

– Không còn là vợ chồng, cũng nên dứt khoát đâu cho rõ ràng đó.

Bỉnh đứng bên ngoài, hai chân anh cứ lùi. Anh đúng là ngu ngốc, sao thấy Yến Linh dắt con trở về, anh lại hy vọng. Cô trở về là vì muốn ly dị với anh trở thành vợ Trung Hiếu.

Bỉnh quay đầu chạy nhanh ra biển. Thăng Kha chạy theo Bỉnh, nó hét tướng lên:

– Đợi con với ba ơ ...

Tấn Bạch Hoàn vào một góc khuất, Thư Anh gầm gừ:

– Anh" tạm quên tình yêu vì chuyện lớn, em hiểu không? Nếu như em yêu hắn mà bỏ "anh", "anh sẽ không tha cho em đâu.

Bạch Hoàn phụng phịu:

– "Anh" không tin em sao?

Cô vòng tay qua cổ Thư Anh, kéo gần sát mình, môi tìm môi Thư Anh nồng nàn:

– Anh nói là em sung sướng lắm sao? Em cũng đang khổ nè. Anh chẳng hiểu cho em gì cả. Nếu anh" chịu sống không tiền bạc, em sẽ bỏ hắn đi với anh liền.

Đến phiên Thư Anh dỗ dành, cô đùa:

– Anh ghen thì nói như vậy, chứ em biết đó, tụi mình quen xài lớn, làm sao không có tiền được. Không có tiền như con cá mắc cạn vậy, khổ lắm!

– Vậy thì đừng ghen nữa, nghe anh .

– Ừ.

Một nụ hôn đắm đuối nữa. Nếu như không có tiếng Trung Hiếu gọi, cả hai chưa rời nhau được.

Bạch Hoàn đẩy tay Thư Anh đang vuốt ve trên ngực mình:

- Buông em ra đi! Hắn gọi em kìa.
- Em đừng để hắn đụng vào em nhé.
- Ừ.

Hai người buông nhau ra lúc Trung Hiếu vừa nhìn thấy Bạch Hoàn. Anh đi nhanh lại:

- Khách còn trong đó mà em lại ra đây vậy, vào tiễn khách về đi em!

Trung Hiếu nắm tay Bạch Hoàn lôi đi. Cô lưu luyến nhìn lại Thư Anh. Tối nay, người ta gọi là đêm tân hôn, nhưng đối với Bạch Hoàn, đây mới đúng là cực hình.

Thôi thì vì Thư Anh, cô phải "hy sinh" vậy.

Quan khách dự cưới ra về hết, đôi vợ chồng trẻ về trong căn phòng của họ.

Căn phòng tân hôn lộng lẫy sang trọng, không hiểu sao lúc này Trung Hiếu lại chạnh nghĩ đến Yến Linh. Anh không cho danh phận vợ, cũng không có đám cưới, đó là mối tình mang đến cho anh nhiều cảm xúc, nhiều rung động.

Cổ xưa tan hình bóng Yến Linh, Trung Hiếu ôm Bạch Hoàn vào mình:

- Em có mệt không?

Bạch Hoàn vờ che miệng ngáp:

- Em vừa mệt vừa buồn ngủ. Bây giờ em mới biết đám cưới quá mệt.
- Anh mát-xa cho em ghen.

Trung Hiếu lần hai tay lên bờ vai trần xoa nhẹ, Bạch Hoàn nhắm mắt lại cố ...

trên người chịu đựng. Cô không có cảm xúc nào khi anh vuốt ve và hôn cô.

Trung Hiếu bế Bạch Hoàn lên, anh bước nhanh về chiếc giường của họ. Anh cố nghĩ đến những phút rung động ham muốn, khi cô ôm anh trên xe, cô hôn anh ... Cái phút dẫn thân phải có, cả hai cùng không có một cảm giác rung cảm.

Bạch Hoàn lấn mình sát vào trong cô vờ như quá buồn ngủ, nhắm mắt lại ngủ.

Trung Hiếu ngồi dậy đi ra ngoài đốt điếu thuốc hút. Cái cảm giác của anh bây giờ, anh biết mình không yêu Bạch Hoàn, chính vì thế mà phút dần thân không có cảm xúc, mà là tình dục.

Cuối cùng thì em vẫn là người phụ nữ anh yêu và cho anh phút giây tuyệt diệu của tình yêu, Yến Linh ạ. Nhưng đành xin lỗi em, anh phải phụ bạc em, song chắc chắn rằng trái tim anh chỉ yêu có mình em.

Trung Hiếu tự an ủi như vậy. Tắt điếu thuốc, anh trở vào nằm bên Bạch Hoàn.

Bạch Hoàn đang ngủ say như chết.

– Cà phê, chú Hồi ơi ...

Ông Hồi vui vẻ:

– Có ngay!

Nửa tháng nay, ông rất vui vì có thằng cháu ngoại về nhà. Cái thằng miệng mồm leo lẻo nó giống thằng cha nó, khéo ăn khéo nói, ông ghét Trung Hiếu song lại không ghét cháu ngoại mình được.

Pha hai ly cà phê, ông mang ra. Hai gã đàn ông đang cúi đầu vào trang báo.

– Chú Hồi! Chú thấy cái này chưa?

– Gì?

– Thằng Trung Hiếu dụ dỗ con gái ông đi Sài Gòn, nó bảo con gái ông về Kiên Lương lo thủ tục ly dị với thằng Bình, trong lúc nó ở Sài Gòn cưới vợ.

Ngon lành nghe! Cưới con gái của tổng giám đốc công ty đóng tàu Bạch Đằng.

Cái thằng, đúng là sở Khanh có hạng.

Ông Hồi sững sờ giật phăng tờ báo đọc. Trên trang đầu tờ báo in tấm ảnh to của Trung Hiếu, hai người mặc đồ cưới tươi cười đứng bên nhau. Hàng chữ lớn:

“Chúc mừng đôi vợ chồng trai tài gái sắc!”.

Ông Hồi giận dữ nắm chặt hai tay mình lại:

– Đồ khốn nạn!

Cầm tờ báo, ông chạy về nhà, ném dúi vào mặt Yến Linh lúc cô đang ngồi thẫn thờ trước nhà:

– Hãy xem đi! Thì ra nó dúi mày về đây là như vậy đó.

Yến Linh ngạc nhiên nhặt tờ báo lên. Cô lạng người trước hình ảnh ngay trước mắt mình, Trung Hiếu cười Bạch Hoàn. Sao anh có thể cư xử với cô như vậy được? Không thể nào!

Yến Linh quỳ xuống, cô vò nát tờ báo gào lên đau đớn:

– Không thể nào ... anh Hiếu không đời nào bỏ con.

Ông Hồi cười gằn:

– Vậy ba mày có khả năng làm nên tấm ảnh này à? Nó muốn bỏ mày, bởi vì mày chỉ là một con đàn bà hư hỏng bỏ chồng, không có học, không có tiền bạc.

Ba mày chỉ là thằng già, bỏ biển cả không ngư dân, về đất liền chỉ biết pha cà phê bán cho người mà thôi.

– Ba đừng nói nữa! Con lạy ba ...

Yến Linh bùng hai tai, cô không dám khóc trước mặt cha, cô cũng không muốn tin Trung Hiếu là con người bội bạc. Cô phải đi về Sài Gòn hỏi cho ra lẽ.

Cô đã vì ai mà phải chịu bao nhiêu điều cay đắng. Tất cả vì Trung Hiếu.

Yến Linh hấp tấp lao vào xếp quần áo vào túi xách. Ông Hồi quát lên:

– Đồ con đàn bà không biết xấu. Người ta đã bỏ mày đi cưới vợ, bây giờ mày còn định đi tìm, mày có tư cách gì?

Bình ôm ông Hồi kéo ra ngoài:

– Ba hãy để Yến Linh đi tìm Trung Hiếu xem hư thực như thế nào?

Ông Hồi đau đớn:

– Còn thực hư như thế nào? Hình ảnh rảnh rảnh ra đó, cho sáng con mắt của nó ra. Hãy báo nó muốn đi thì đi một mình đi, đừng có dắt thằng Kha đi. Đừng có để cho trẻ con nhìn thấy cái xấu xa của người lớn.

Ông Hồi bỏ đi trở ra quán, Bình rút rè đi vào:

– Em định đi Sài Gòn, hay là anh đi với em?

Yến Linh lắc đầu:

– Không cần. Chuyện của em, anh để em giải quyết. Anh chăm sóc bé Kha giúp em.

Bình ái ngại nhìn Yến Linh. Từ trong sâu thẳm của lòng, anh vẫn muốn được lo lắng cho cô, dù anh biết cô không cần sự lo lắng của anh.

Trung Hiếu đúng là con người bạc bẽo, anh ta luôn mang đến những bất hạnh cho Yến Linh.

Yến Linh đi ra bến tàu. Thời gian với cô bây giờ sao quá chậm chạp. Con tàu không chịu nhổ neo, nó như muốn hành hạ giày vò cô. Mãi đến bốn giờ sáng, tàu mới lên đến cảng Sài Gòn.

Bất chấp nguy hiểm, Yến Linh đón xe về nhà.

Vẫn căn nhà cũ, Yến Linh đập tay lên cửa:

– Anh Hiếu! Mở cửa cho em.

Yến Linh gọi thật lâu mới cô tiếng mở cửa. Người chủ nhà mới bực dọc:

– Muốn tìm ai? Có biết giờ này là mấy giờ không?

Gương mặt lạ hoắc, Yến Linh lo lắng nhìn vào:

– Ông là ai vậy?

– Cô này hỏi lạ không? Cô đập cửa nhà tôi rồi hỏi tôi là ai. Tôi thuê căn nhà này hơn nửa tháng nay. Còn cô là ai?

– Ông thuê nhà này hơn nửa tháng nay?

Yến Linh xô ông ta ra để bước vào nhà. Căn phòng khách hoàn toàn thay đổi, có nghĩa Trung Hiếu đã trả nhà. Anh đã chuẩn bị cho một cuộc chia tay, chỉ có cô là ngây thơ còn tin vào tình yêu anh dành cho cô.

Yến Linh lao ra ngoài, cô suýt phát điên lên rồi. Từ hôm chia tay chỉ có một lần duy nhất Trung Hiếu gọi điện thoại cho cô, sau đó máy khóa, Yến Linh không có cách nào liên lạc được.

Yến Linh ơi! Người ta đã bỏ mày rồi, sao không còn tin đó là sự thật vậy. Cô không biết công

ty Bạch Đằng nằm ở đâu hết, một người vợ như cô, bị bỏ rơi là đáng lắm.

Tám giờ sáng. Cánh cửa nhà Trung Hiếu mới mở, cũng là lúc sương đêm ướt đầm tóc và áo Yến Linh. Cô không màng gì hết, ngoài gặp Trung Hiếu. Căn nhà này, cô đến hai lần, lần nào người ta cũng từ chối sự có mặt của cô, liệu lần này có như hai lần trước?

Chiếc xe quen thuộc của Trung Hiếu chạy ra, cánh cửa cổng lạnh lùng lúc này mới chịu mở ra. Yến Linh mừng quýnh, cô lao ra trước đầu xe:

– Anh Hiếu!

Trung Hiếu đạp mạnh thắng, suýt một chút nữa anh đụng phải Yến Linh.

Anh quay kính xe hạ xuống, làm vẻ mặt đanh lạnh:

– Anh bảo em về cù lao ở rồi, sao còn đến đây?

Bên cạnh Trung Hiếu còn có Bạch Hoàn.

Cô lạnh lùng mở cửa bước xuống:

– Anh giải quyết làm sao thì làm đi, đừng để mọi chuyện đến tai ba em, không hay đâu.

Quay ra sau, cô hất hàm:

– Bảo tài xế chuẩn bị xe khác cho tôi đi.

Trung Hiếu bực dọc gắt Yến Linh:

– Lên xe đi, sao còn đứng đó!

Yến Linh lên xe. Cô mát lòng vì dù sao Trung Hiếu cũng không làm mặt lạ với cô. Trung Hiếu gài số cho chiếc xe phóng tới trước, làm Yến Linh ngã chúi suýt đập mặt vào thành xe. Cô hoảng sợ quay sang Trung Hiếu:

– Anh Hiếu ...

Trung Hiếu lầm lì:

– Em có biết là em đang phá hỏng những gì anh đang cố vun đắp hay không?

Anh không ngờ em ngu xuẩn đến như vậy.

Yến Linh mở lớn mắt, thái độ của Trung Hiếu khiến cô đau khổ.

– Tại sao anh lại giận em? Em là người giận anh mới phải. Hơn nửa tháng xa nhau, anh không hề điện thoại cho em. Em tìm anh là muốn hỏi anh có phải anh đã làm đám cưới với cô Bạch Hoàn?

– Anh cần tiền và cần cả địa vị nữa. Bạch Hoàn là con một, sau này công ty Bạch Đằng sẽ là của anh.

Toàn thân Yến Linh run rẩy, cô hiểu đó là sự thật. Về mặt pháp lý, anh và Bạch Hoàn là đôi vợ chồng hợp pháp. Yến Linh nhìn Trung Hiếu trân trân mà không nói được lời nào, nước mắt cô cứ trào ra.

Trung Hiếu dịu giọng:

– Anh đã nói với em rồi, cần phải biết hy sinh.

Đỗ xe lại cho tấp sát vào lề, Trung Hiếu chồm người qua mở cửa:

– Em xuống xe đi về Kiên Lương đi, khi nào yên ổn anh sẽ tìm em. Bây giờ anh đang bận lắm, anh phải đi Pháp vào lúc mười giờ.

Hai người đi hưởng tuần trăng mật ở Pháp. Yến Linh đau đớn đến lặng cả người. Từ tối hôm qua, cô phải trải qua một đoạn đường dài, lên thành phố tìm anh ngồi chờ đợi, để rồi gặp nhau, anh bảo cô những lời lẽ như thế.

Yến Linh nấc lên:

– Anh bỏ em rồi phải không?

– Anh không bỏ, nhưng nếu không chờ anh được như ngày trước, em trở về anh Bình đi.

Lời lẽ tàn nhẫn khó nghe như vậy mà Trung Hiếu vẫn nói được. Yến Linh không muốn khóc nữa, cô bước xuống xe. Chỉ chờ có như vậy, Trung Hiếu đóng cửa xe lại, lái xe đi. Yến Linh cứ đứng trơ như tượng đá, cô không còn biết mình phải làm gì, ngoài một nỗi đau tê dại:

Trung Hiếu đã bỏ cô.

– Yến Linh!

Bình hấp tấp xuống xe ôm, anh chạy đến chỗ Yến Linh.

– Em gặp Trung Hiếu rồi phải không?

Yến Linh quỵ xuống, may là Bình đưa tay ra đỡ kịp. Anh vội vàng bế xốc cô đặt ngời dựa vào gốc cây.

– Yến Linh, tỉnh lại đi em!

Yến Linh đã ngất xỉu. Bình quỳnh quáng bế cô lao ra đường, đón xe tắc xi, bảo chở cô đến bệnh viện.

Yến Linh vào phòng cấp cứu có nửa giờ, là nửa giờ Bình như ngồi trên đồng lửa nóng nhấp nhồm. Cánh cửa vừa mở ra, anh vội chận vị bác sĩ lại.

– Bác sĩ! Cô ấy như thế nào?

– Cô ấy tỉnh rồi, bị kiệt sức vì nhịn đói. Anh nên mua cho vợ anh ly sữa.

Đang mang thai, sao lại để cho kiệt sức như vậy?

Bình há hốc mồm. Yến Linh mang thai, đứa con đó là của Trung Hiếu, anh ta thật tàn nhẫn, đến hai lần bỏ rơi Yến Linh. Nếu như không phải chăm sóc cho Yến Linh, anh nhất định đi tìm Trung Hiếu đập cho anh ta một trận.

Bình bước vào phòng, Yến Linh đang nằm khóc, cô nhắm mắt lại khi thấy Bình:

– Anh hãy mặc kệ tôi! Đây là hình phạt ông trời dành cho tôi, tôi đáng tội.

Bình ngậm ngùi:

– Em dần vật làm gì, ráng cho khỏe mạnh rồi theo anh về cù lao ở nhà, ba và thằng Kha đang mong em về. À! Anh đi mua sữa cho em uống nghe, gì thì gì đi nữa, cũng nên nghĩ đến con và bản thân em nữa.

Yến Linh cứ khóc, trái tim cô tan nát. Giờ này Trung Hiếu đã lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật. Anh đã phụ bạc cô, tàn nhẫn như cô đã tàn nhẫn với Bình vậy. Mặt mũi nào cô trở về quê khi đang mang thai. Cô phải đi. Nhưng mà đi đâu, cả một tương lai tăm tối mù mịt giăng trước mắt Yến Linh. Cô sẽ bỏ đứa con này, khi niềm tin và tình yêu không còn nữa.

– Yến Linh! Yến Linh em đâu rồi?

Bình ngơ ngác nhìn cái giường trống không, giỏ quần áo trên giường biến mất. Yến Linh bỏ

bệnh viện đi, Bình chạy vụt ra ngoài cổng bệnh viện. Không thấy, anh chạy vào và gần như lục tung cả bệnh viện. Có lẽ cô ấy đã đi đâu đó thôi. Bình trở lại phòng với hy vọng mong manh. Người cùng phòng đưa anh tờ giấy, nét chữ của Linh viết vội:

Anh Bình!

Anh hãy về cù lao đi, em không còn mặt mũi nào để về đó. Anh hãy lo cho ba và bé Kha giúp em. Cũng đừng tìm kiếm em, em không đại dột đi tự tử đâu, mà em sẽ sống và trừng phạt Trung Hiếu. Hãy về nghe anh! Đừng lo cho em.

Yến Linh".

Bình cầm tờ thư đứng chết lặng. Lẽ ra em nên về cù lao, chúng ta sẽ sống như ngày nào, tại sao em không muốn có cuộc sống như thế? Trung Hiếu là con người bạc bẽo, tại sao em lại cứ vì một người không ra gì?

Bình đi thất thểu qua các ngã đường hy vọng tìm thấy Yến Linh, nhưng chỉ có những gương mặt xa lạ. Phố phường đông đúc có vạn người, nhưng sao anh không thể tìm thấy người mình yêu thương.

Yến Linh luôn xé nát trái tim anh, cô giẫm đạp lên tình yêu của anh, anh vẫn dành cho cô một tình yêu sâu sắc. Yến Linh ơi? Em đang ở đâu?

Chương 9

Cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa. Ngõ là bồi phòng khách sạn, Trung Hiếu đi lại mở cửa.

Anh ngạc nhiên nhìn cô gái:

– Cô tìm ai?

Không trả lời mà cô gái gọi lớn:

– Bạch Hoàn, dậy đi?

Suốt đêm qua, Bạch Hoàn uống nhiều rượu và ngủ say như chết, bỏ Trung Hiếu một mình, khi hai người bay tận sang Pháp hưởng tuần trăng mật.

Ngõ là Bạch Hoàn say vì chuyến bay đến mấy giờ đồng hồ, nên Trung Hiếu để cô uống rượu cho dễ ngủ. Vậy mà bây giờ mới lúc này cô nằm đã dưới từ chối những âu yếm của anh, bây giờ cô lại bật dậy như cái lò xo, bay ngay lại cửa, ôm choàng lấy cô gái.

– Nhớ "anh quá, cưng ơi.

Trung Hiếu trợn mắt nhìn hai người phụ nữ hôn nhau thắm thiết như đôi tình nhân. Có lẽ là họ quen phong cách phương Tây mà thôi. Trung Hiếu lui lại ghế ngồi.

Bạch Hoàn tíu tí:

– Anh" chờ Hoàn đánh răng rửa mặt thay quần áo nhen.

Cô điềm nhiên như không có Trung Hiếu, chạy nhanh vào toa-lét làm vệ sinh thay quần áo xong trở ra. Lúc này Thư Anh mới ngằm đưa mắt cho Bạch Hoàn hướng về Trung Hiếu.

Bạch Hoàn nhún vai:

– Anh Hiếu! Đây là Thư Anh, bạn của em. Em và Thư Anh đi phố một chút.

Trung Hiếu hơi phiền lòng. Lẽ ra Bạch Hoàn nên để cả ba cùng đi, anh và cô từ Việt Nam bay sang Pháp hưởng tuần trăng mật, vậy mà ngày đầu tiên vừa sang, cô đã bỏ anh đi với bạn bè. Người phụ nữ đã lập gia đình, bạn bè phải gác sang một bên chứ, nhưng chẳng lẽ anh lại khó

chịu, nên gật đầu:

– Vậy khi nào em về?

– Trưa.

Chỉ như vậy, Bạch Hoàn lôi Thư Anh đi. Đi một khoảng xa vào thang máy, Thư Anh mới nháy mắt:

– Em không tội nghiệp khi bỏ hắt một mình à?

– Tại nghiệp cái gì! - Bạch Hoàn xẵng giọng - Từ hôm cưới đến nay, em bức mình muốn chết mà phải ráng dẫn lòng. Nhưng mà có hắt là tấm bình phong cho cũng được. Bây giờ mình đi đâu?

– Về phòng của "anh" đi. Bộ em nói mấy ngày nay, "anh" không nhớ em sao? Nhớ và ghen nữa, em có hắt cũng không được bỏ "anh" ghen.

Kéo mạnh Bạch Hoàn vào mình, Thư Anh cúi tìm môi Bạch Hoàn, hai người hôn nhau say đắm.

Thang máy dừng lại, hai người ra khỏi thang máy, đi nhanh về căn phòng của Thư Anh, và bây giờ mới là giây phút bày tỏ thương nhớ ...

– Này, Bạch Hoàn! Em thích chúng mình như thế này hơn là em với hắt chứ?

– Dĩ nhiên rồi. Tội cho hắt bỏ vợ, nhưng dù sao thì hắt cũng được đền bù ngồi vào chiếc ghế giám đốc kỹ thuật. Ba em thì hoàn toàn tin em đã quên được anh chịu lấy chồng.

– Nhưng mà nghĩ em với hắt, "anh" không chịu được.

– Thôi mà cưng?

Bạch Hoàn vuốt ve gương mặt Thư Anh, cô lại hôn Thư Anh say đắm ...

Trung Hiếu bức dọc đi qua đi lại. Sáng ngày hôm qua, Bạch Hoàn rời phòng nói là trưa về, thế mà một ngày rồi một đêm, cô vẫn chưa về. Bây giờ là tám giờ sáng. Tuần trăng mật của anh "quái dị" như vậy sao?

Có khi nào là Bạch Hoàn đã xảy ra điều gì bất trắc, mà anh thì cứ ở trong phòng đợi cô? Phải đi báo cảnh sát.

Trung Hiếu lao lại cửa cũng vừa lúc cánh cửa bị đẩy vào. Bạch Hoàn trở về trong bộ cánh mệt mỏi, quần áo xộc xệch. Chưa bao giờ anh thấy Bạch Hoàn trong tình trạng như thế này, Trung Hiếu lo lắng:

– Em đi đâu vậy, sao không gọi điện thoại cho anh? Em có biết là suốt đêm qua chờ em anh muốn phát điên lên.

Bạch Hoàn khó chịu:

– Thì em về rồi nè. Em đi chơi với Thư Anh, đi nhảy đầm, thăm lại bạn bè cũ.

Trung Hiếu thở hắt ra:

– Ít ra em cũng nên gọi điện thoại cho anh biết. Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật mà em bỏ anh một mình, anh muốn đi tìm em cũng không biết đi tìm ở đâu.

Bạch Hoàn đưa tay che miệng ngáp.

– Tìm em làm gì. Em sống ở Paris ba năm, có ngõ ngách nào, em không biết đâu. Em mệt quá, đi ngủ đây.

Cởi cái áo ngoài, Bạch Hoàn vớt đại lên thành ghế, cô ngã soài lên giường lúc trên người chỉ còn cái quần lót, cô ôm gối nhắm mắt lại.

Trung Hiếu tần ngần nhìn Bạch Hoàn. Vừa sang Paris anh có cảm giác Bạch Hoàn không còn là cô nữa, một cô gái từng nói yêu anh say đắm, dâng hiến cho anh tất cả. Tại sao cô lại thay đổi như vậy chứ? Anh ngồi xuống kéo tấm chăn đắp lên người cô:

– Hoàn!

Không có tiếng trả lời, Bạch Hoàn đã ngủ. Trung Hiếu đứng lên suy nghĩ một lát, anh mặc quần áo vào mở cửa đi ra ngoài.

Đi lang thang mãi một lúc, Trung Hiếu ghé vào quán nước gọi ly cà phê uống. Anh không có cái hạnh phúc của người đàn ông vừa cưới vợ, ân ái mặn nồng. Cái hạnh phúc tuyệt vời ấy dường như chỉ có với Yến Linh, anh đã từ bỏ hạnh phúc ấy vì tiền, vì tìm cho mình một chỗ đứng trong xã hội thượng lưu.

Trung Hiếu trở về phòng, Bạch Hoàn vẫn còn ngủ. Anh cởi áo máng lên móc và nằm xuống bên cạnh Bạch Hoàn.

Bạch Hoàn giật mình thức giấc, cô cúi kính:

– Sao anh không nằm giường bên kia? Em đang ngủ ngon lại về đánh thức dậy.

Bạch Hoàn ôm gối bước sang chiếc giường bên ngủ. Trung Hiếu ngồi dậy nhìn Bạch Hoàn đăm đăm. Bạch Hoàn có thái độ như vậy là sao?

Giận dữ, Trung Hiếu lại mặc áo vào đi xuống phòng đánh bi da. Anh không hiểu nổi Bạch Hoàn. Cô thay đổi ngay đêm tân hôn, ghê tởm anh khi anh ôm cô vào lòng. Cứ suy nghĩ, Trung Hiếu không sao đánh banh được, thua liền mấy bàn. Chán quá Trung Hiếu trở về phòng.

Sắp năm giờ chiều, Trung Hiếu lên phòng định là Bạch Hoàn ngủ no giấc, anh sẽ rủ cô đi phố.

Trung Hiếu sửng sốt vì Bạch Hoàn lại đi, cô viết tháo lên tờ giấy:

“Tối, em không về. Anh cứ đi chơi một mình đi”.

Quá quái! Trung Hiếu giận dữ vò nát tờ giấy ném xuống chân. Là như thế nào đây, đời thuở vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật, vợ cứ đi chơi với bạn gái, bỏ chồng một mình. Quá vô lý! Tại sao lại như thế này? Anh phải làm gì giết thời giờ đây? Tốt nhất là kết thúc tuần trăng mật trở về với công việc, với những ngày hẹn hò sau công việc, Bạch Hoàn quá mê chơi, từng tuổi này, đã ra đời làm việc, lẽ nào cô không hiểu bốn phận làm vợ của mình.

Lại một đêm Trung Hiếu nằm vò vớ một mình. Đến sáng, Bạch Hoàn mới về trong tình trạng nhếch nhác như ngày hôm qua.

Hết còn chịu nổi, Trung Hiếu lắc mạnh vai Bạch Hoàn giận dữ:

– Anh hỏi em như thế này là sao?

Bạch Hoàn khó chịu:

– Lại gì nữa đây?

– Anh có cảm giác chúng ta không phải là vợ chồng. Nếu có anh là một thằng khờ, không biết mình và vợ đi hưởng tuần trăng mật, nhưng buổi tối, người vợ biến mất cho đến sáng trở về, người lờ lờ thôi lệch thếch, anh phải suy nghĩ như thế nào đây?

Bạch Hoàn lạnh lùng:

– Anh muốn nghỉ sao cũng được. Nói tóm lại, anh chưa hề thiệt thòi, tiền đầy túi khi về anh còn là giám đốc kỹ thuật của công ty, không phải ai muốn như anh cũng được. Anh bỏ vợ con cưới em, có phải chỉ vì tình yêu đâu.

– Nhưng mà anh đã bỏ vợ con để có em.

– Có hẳn hoàn toàn vì em? Không đâu. Anh biết rõ điều này hơn em mà.

Tóm lại, anh cứ đi chơi, hết tuần trăng mật, chúng ta đi về.

– Nhưng anh không thể nào chịu được mỗi tối em đều đi và ban ngày ngủ vùi. Em giận hờn gì anh cứ nói để cho anh khắc phục?

– Em không giận hờn gì anh cả.

– Vậy thì tại sao chúng ta không thể nào vui vẻ hạnh phúc như những ngày tiền hôn nhân?

– Anh muốn biết?

– Phải.

– Anh cần ghế giám đốc kỹ thuật với đồng lương gần cả ngàn đô?

– Em đừng hỏi anh câu hỏi khó nghe như vậy. Nếu như anh có địa vị đó, anh sẽ phát huy hết khả năng của anh giúp công ty có hiệu quả hơn.

– Em đồng ý anh có tài, năng động, có điều ... Em đã khổ sở như thế nào khi đóng kịch yêu anh, anh chưa biết điều này đâu.

Trung Hiếu sững sờ:

– Đóng kịch yêu?

– Ba em nói nếu em đồng ý lấy chồng, ông sẽ nhường chi nhánh I cho em toàn quyền điều hành. Em xin lỗi vì đã dùng anh làm tấm bình phong.

– Tấm bình phong?

– Bởi vì em là ... người đồng tính. Em chỉ yêu Thư Anh, em không thể không có Thư Anh.

Ôi trời! Cả người Trung Hiếu vã cả mồ hôi. Anh nhìn Bạch Hoàn như con quái vật, không thể

tưởng tượng một con người hoàn hảo về thể hình, giàu có có học thức lại có một đầu óc bệnh hoạn như vậy.

Cái nhìn của Trung Hiếu không hề làm cho Bạch Hoàn nao núng, cô gật đầu.

– Anh sẽ có tất cả, nếu như anh chấp nhận và để yên cho em với Thư Anh.

Em đã mang Thư Anh từ Việt Nam sang đây. Em muốn có những ngày "hạnh phúc với người mình yêu. Hãy khôn ngoan hiểu vị trí của anh, anh sẽ có những cái anh muốn.

Bạch Hoàn đẩy Trung Hiếu ra để nằm xuống giường, cô không chú ý đến việc Trung Hiếu như thế nào, điều quan trọng cô sống theo ý cô, không phải chịu áp lực kiểm soát của cha mình.

Trung Hiếu giận dữ bỏ ra ngoài. Anh có cái anh cần, công danh sự nghiệp tiền bạc, song anh đã mất đi một mái ấm. Yến Linh không bao giờ tha thứ cho anh. Anh phải làm gì để được cô tha thứ? Thôi thì cứ ăn chơi cho hết những ngày trăng mật vô vị.

Bây giờ Bạch Hoàn không phải ngại ngùng gì với Trung Hiếu. Cô công khai đi với Thư Anh, yêu thương như đôi vợ chồng thực sự.

Ông Bạch Đằng giật mình nhìn theo dáng người phụ nữ vừa đi qua mặt ông. Cô còn quay lại ban cho ông nụ cười duyên dáng. Quần áo và cách ăn mặc đúng là của người thành thị, song vẫn không tan mất đi cái vẻ chân quê, một tính cách đặc biệt cho ông nhớ người vợ quá cố của mình.

Hơn hai mươi năm nay khi bà mất, ông vẫn ở vậy nuôi con, chính vì vậy mà Bạch Hoàn hư hỏng. Bây giờ cô chịu lấy Trung Hiếu, một kỹ sư nghề biển đi du học ở Anh về, cũng là lúc ông nên tìm một người phụ nữ làm bạn lúc tuổi xế chiều của ông.

Cũng thật khó chọn lựa, trong cái buổi vàng thau lẫn lộn này. Nhưng với người phụ nữ này, thoát nhìn cô, ông có cảm tình ngay. Ông cười lại với cô.

Chiếc khăn quàng trên vai cô chột rơi xuống, dường như cô không hay. Ông bước tới nhặt lên, cô cũng vừa quay lại, ông cầm đưa lên cho cô.

– Cám ơn ...

Cô nhận lại và lại mỉm cười lần nữa. Nụ cười quyến rũ như ngậy thơ nửa đàn bà nửa trẻ con trên gương mặt mà đôi mắt là điểm nổi bật nhất, khiến trái tim ông Bạch Đằng như sống lại

tuổi đôi mươi.

Cô chào ông lần nữa toan bỏ đi, ông Bạch Đằng hấp tấp đuổi theo:

– Cô ơi ...

Cô quay lại nhìn ông, đôi mắt tròn xoe mở ra hết cỡ:

– Có chuyện gì thưa ông?

– À không ...

Ông Bạch Đằng lúng túng không biết nói như thế nào. Kỳ lạ! Trong tay ông có đến cả ngàn nhân công, ông cũng không phải là gã trai tơ mới đứng trước người phụ nữ đẹp lần đầu tiên, vậy mà ông ta lúng túng:

– Tôi ... có thể mời cô một ly nước được không.

Nụ cười lại nở như hoa hàm tiếu:

– Dĩ nhiên là được chứ.

Cô bước song đôi với ông.

– Em đoán năm nay ông chừng năm mươi, có đúng không?

– Không, tôi đã sáu mươi. Hóa ra tôi còn trẻ đến những mười tuổi à?

– Trông ông lịch lãm hào hoa và cốt cách siêu phàm nữa.

Ông Bạch Đằng cười khanh khách vì lời tăng bốc.

– Cô không cho tôi đi tàu bay giấy chớ?

– Dạ, em đâu dám.

Hai người vào nhà hàng. ông Bạch Đằng lịch sự kéo ghế ngồi và gọi hai ly nước, ông ngắm cô:

– Đúng là cô bằng tuổi con gái tôi mà thôi. Con gái tôi lại giống tôi quá chứ không giống vợ quá cổ của tôi. Cô thì lại rất giống. Cô nhìn ảnh này xem, đó là nguyên nhân khiến tôi gọi cô lại.

Ông Bạch Đằng thật tình mở ví da của mình đưa cho Yến Linh xem tấm ảnh chụp đen trắng. Ảnh đã lâu chuyển sang màu ngà. Người phụ nữ còn rất trẻ gương mặt phúc hậu, hao hao giống Yến Linh.

Yến Linh mỉm cười, không ngờ công việc làm quen với người đàn ông quyền thế này lại thuận lợi như vậy, khi cô khổ thân tìm cách tiếp cận ông ta hàng mấy tháng trời.

Cô vờ reo lên hồn nhiên:

– Giống lắm!

Ông Bạch Đằng âu yếm nhìn Yến Linh.

– Cô có gia đình chưa vậy?

Yến Linh vờ e lệ:

– Nghèo và xấu như em, ai thèm cưới. Đàn ông bây giờ họ thích cưới vợ giàu, còn em nhà quê ... Ông thấy em có nhà quê lắm không?

– Ồ! Không đâu. Cái nét chân quê của em rất có duyên.

– Mới có người đầu tiên khen em như ông. À! Mà ông để râu mép, có lẽ ông sẽ đẹp trai hơn. Ông về hỏi bà xem có đúng không?

– Tôi chẳng có ai để hỏi. Thôi, em cho lời khuyên nhé.

– Em khuyên ông nên để râu mép.

Yến Linh vờ hồn nhiên dang người ra xa ngắm ông Bạch Đằng rồi chồm tới vỗ nhẹ lên mép ông. Mùi hương quyến rũ của giai nhân khiến ông Bạch Đằng ngây ngất. Kỳ lạ, có bao nhiêu người phụ nữ sẵn sàng đến với ông, nhưng sao trái tim ông lại đập mạnh trước cô gái ngây thơ này.

Xem ra cô còn nhỏ tuổi mà hơn cả Bạch Hoàn.

Ông rung động:

– Không biết tôi có còn diễm phúc gặp lại em không?

– Câu hỏi đó, ông nên dành cho em. Ông sang trọng trí thức như thế này, còn em như loài đĩa đeo chân hạc.

– Không. Chiều nay gặp em tôi thấy mình như trẻ lại vậy.

– Vậy thì nếu ông cho phép, em sẽ thường xuyên gặp ông. Em và ông cùng tạo cho nhau niềm vui của cuộc sống.

Ông Bạch Đằng vui mừng:

– Như vậy thì còn gì bằng.

Vả Yến Linh đã nấu cho ông Bạch Đằng bữa cơm đậm bạc, món cá khô kho ớt, món canh rau búp nấu tôm ... những món mà thuở hàn vi ông Bạch Đằng đã ăn. Hơn ba mươi năm qua, từ lúc giàu có, ông chỉ ăn toàn sơn hào hải vị.

– Em nấu ăn ngon lắm? Đừng nói tôi chưa từng ăn nhen. Lúc tôi còn nhỏ, nhà nghèo lắm, mẹ tôi hay đi chợ mua khô cá về kho ăn, canh rau tàu bay, rồi canh rau dền đỏ nấu tôm khô ... lúc đó ăn sao ngon lạ lùng. Khi tiền bạc thừa mứa, ăn sơn hào hải vị chẳng thấy ngon.

Yến Linh mỉm cười:

– Nếu ông thích thì cứ thường xuyên đến đây, em nấu những món ăn dân dã cho ông. Đừng mua thứ gì mang đến đây cả, hãy để tình bạn giữa em và ông trong sạch.

Chưa bao giờ ông Bạch Đằng có cảm giác ấm áp đến thế, cái cảm giác của thời trai trẻ, lúc vừa cưới vợ hai vợ chồng nghèo sống hạnh phúc trong căn nhà nhỏ. Những điều ấy bây giờ chừng như sống lại ngọt ngào ấm áp.

Căn phòng trọ của Yến Linh vuông vức có mười hai mét vuông, nhưng gọn gàng sạch sẽ cho con người cảm giác nhẹ nhàng. Một chiếc nệm nhỏ gấp lại, nó được mở ra vào buổi tối, một cái bàn, một cái tủ. Và dưới nền gạch thật nhiều những con gấu bông bằng vải, dụng cụ may.

Yến Linh vẫn ngồi chăm chỉ khâu, bàn tay cô thoăn thoắt, trong chốc lát hoàn thành một con gấu nhồi bông nhỏ. Cô đưa cho ông Bạch Đằng.

Ông cầm lấy ngắm nghía đầy thú vị:

– Đẹp quá!

– Em may tặng ông đủ gia đình gấu nhé. Gấu cha, gấu con, gấu mẹ nè.

Ông Bạch Đằng chớp mắt cảm động. Cô gái trẻ trước mắt ông cần mẫn tỉ mỉ và cũng xinh

xắn đáng yêu nữa. Bạch Hoàn chưa bao giờ cho ông cảm giác hạnh phúc cha và con, mà nó chỉ làm cho ông phiền muộn lo nghĩ.

Cầm một con gấu trắng lên, ông âu yếm:

- Em may rất khéo, nhưng làm thế này có đủ sống không?
- Nuôi một mình em thì đủ.
- Em còn phải nuôi ai nữa à?
- Em trai em và ba của em, họ ở dưới quê.
- Như vậy lương một tháng là bao nhiêu?
- Hưởng lương sản phẩm, trung bình là một triệu.

Ông Bạch Đằng kêu lên:

- Như vậy làm sao sống?
- Em vẫn sống được đấy chứ có sao đâu.

Ông Bạch Đằng ghen ngào:

- Lương một tháng của em không bằng con gái tôi tiêu một ngày.

Yến Linh nghe tim mình thắt lại. Người giàu là như thế, cho nên Trung Hiếu đã phụ bạc cô, còn cô đang tìm cách ve vãn ông, đến lúc này cô hiểu, chẳng phải người đàn ông quyền thế giàu có này hạnh phúc, ông ta đang cô đơn. Song cái lòng căm giận trong cô cao hơn cả, vì ông ta là người có tiền, những đồng tiền của ông ta đã cướp mất Trung Hiếu của cô. Cô sẽ cho Trung Hiếu và Bạch Hoàn thấy sự trả thù của cô.

Yến Linh cười gượng:

- Ông so sánh như vậy làm gì? Đó là sự cách biệt giữa giàu và nghèo, vì nghèo em đã mất người mình yêu.
- Người yêu của em sẽ hối hận vì đã rời bỏ em.

Yến Linh cười buồn:

- Đồng tiền cho anh ta sự sung sướng và giàu có, sẽ không bao giờ anh ta hối hận. Nếu có

cũng ... là quá muộn màng.

Mãi nói chuyện, kim may đâm vào tay Yến Linh bắn cả ra máu tay. Cô kêu khế.

– Ái ...

Ông Bạch Đằng vội cầm tay Yến Linh:

– Đau lắm phải không?

– Dạ.

– Em hãy để tôi lo cho em. Tôi biết có thể em nhỏ tuổi hơn con gái tôi nữa, nhưng tôi muốn được lo cho em. Thấy em sống như thế này, tôi thương lắm.

Yến Linh để yên tay mình trong tay ông Bạch Đằng, mắt nhìn ông như bối rối e thẹn, đôi mắt đẹp tuyệt vời làm nao lòng Bạch Đằng, xôn xao trái tim căn cõi, bao nhiêu năm nay sống cô đơn, chỉ biết có công việc và công việc.

Yến Linh nũng nịu:

– Ông có biết tại sao em cười với ông hôm đó không? Có một đêm ... em nói, ông đừng cười em ghen. Em nằm mơ thấy ông Bụt bảo em:

sẽ có một người đàn ông lớn tuổi đến với em, đó là nhân duyên của em.

Ông Bạch Đằng kêu lên kinh ngạc:

– Có chuyện như vậy sao?

– Ông không tin em?

– Không, tin chứ.

Yến Linh hôn nhẹ lên trán ông:

– Em chẳng đòi hỏi gì là được lo cho ông và mang niềm vui cho ông.

Ông Bạch Đằng vui sướng đến ghen ngào:

– Nếu em mang niềm vui đến cho tôi, em quyền đòi hỏi chứ.

– Như vậy gọi là lợi dụng nhau. Em quan niệm đồng tiền kiếm được bằng chính sức lao

động của mình mới quý.

– Em là người phụ nữ tuyệt vời mà tôi gặp.

Yến Linh cúi đầu, cô thấy mình xấu xa. Tuy nhiên cô không muốn dừng lại, đây mới chỉ là bước khởi đầu.

– Ba!

– Thăng Kha hét ầm lên khi thấy Trung Hiếu, lúc mà nó tưởng chừng như quên hẳn đi.

Nó phụng phịu:

– Sao lâu quá ba mới tìm con vậy?

Trung Hiếu lúng túng:

– Ba phải làm việc và đi nước ngoài nữa. Mẹ con có ở nhà không?

Nhắc đến mẹ, thăng Kha xụ mặt:

– Mẹ đi mất tiêu, đâu có về nhà. Bây giờ ngày nào ông ngoại cũng buồn uống rượu, ba Bình đi Sài Gòn tìm mẹ hoài mà không có. Ba biết mẹ ở đâu không?

Trung Hiếu ngăn người ra. Anh về đây là để tìm Yến Linh, vậy mà cô không về. Yến Linh đi đâu?

Thăng Kha dặc dặc tay Trung Hiếu:

– Ba gặp mẹ nhớ nói mẹ về ghen ba, con nhớ mẹ lắm. Bây giờ con phải tự tắm, đi học về có hôm không có cơm ăn phải ăn mì gói vì ông ngoại say rượu, ba Bình phải đi tìm mẹ.

Trung Hiếu sụp người xuống ôm con ghen ngào. Đúng là anh có lỗi với con mình. Anh đã vì bảo danh lợi bỏ đi hạnh phúc, và nếu như anh không gặp lại Yến Linh, hẳn cô cũng không bỏ đi như vậy.

Rút hết tiền trong túi, Trung Hiếu bỏ vào túi áo thăng Kha:

– Con về đưa cho ông ngoại, năn nỉ ông ngoại đừng uống rượu nữa. Còn ba, ba sẽ về Sài Gòn đi tìm mẹ con.

– Nhớ ghen ba!

– Kha ơi! Con đâu?

Bỉnh đi tới, anh sầm mặt khi thấy Trung Hiếu.

– Anh còn dám về đây nữa à? Hãy đi về Sài Gòn của anh, xin đừng khuấy động cuộc sống của chúng tôi.

Chụp tay thẳng Kha, Bỉnh lôi nó đi. Thằng Kha trì lại:

– Ba ơi! Con bảo ba Hiếu đi tìm mẹ mà, con nhớ mẹ lắm.

Một câu nói ngây thơ tan nát lòng hai người đàn ông. Bỉnh cay đắng:

– Anh nghe rõ rồi chứ? Sau cái lần cô ấy đi Sài Gòn tìm anh, bị anh đuổi xuống xe, cổ đã ngất đi vì kiệt sức và đang mang thai đứa con thứ hai nữa. Anh đã làm cho cuộc đời cô ấy bất hạnh, còn thằng Kha, dù nó có tôi và ông ngoại vẫn khao khát có mẹ, việc dạy dỗ của một người mẹ, Thằng Kha là con của anh mà, sao anh nó làm cho cuộc đời con mình bất hạnh như vậy hả?

Trung Hiếu cúi đầu ăn năn:

– Tôi có lỗi với tất cả mọi người, nhất là anh.

– Không, người anh có lỗi nhiều nhất là Yến Linh. Tôi lo sợ cho cô ấy, nên cứ đi tìm. Sài Gòn rộng lớn, tôi lại quê mùa dốt nát, tôi sợ cô ấy vì hận anh mà đi vào con đường lỗi lầm.

– Tôi sẽ đi tìm Yến Linh. Anh hãy nuôi dạy giúp thằng Kha giùm tôi.

Bỉnh cười nhạt:

– Chuyện này, anh khỏi lo, bao giờ tôi cũng yêu thương nó như là đứa con tôi tạo nên. Từ ngày Yến Linh bỏ đi, nó sống cách biệt trầm lặng, biếng nói biếng cười, dù tôi luôn yêu thương nó, vẫn không bằng mẹ của nó. Tôi nghĩ anh hiểu mà.

– Tôi hiểu ...

– Cái gì đó Bỉnh ơi, Kha ơi?

Ông Hồi xiêu vẹo đi tới, đôi mắt ngầu đục vì rượu của ông vẩn lên tia lửa giận dữ. Ông lao vào đánh xé Trung Hiếu:

– Mày còn dám vác mặt về cù lao này nữa hả? Khốn kiếp, cút ngay!

Trung Hiếu đứng yên cho ông Hồi đánh mình chứ không chống lại. Bình phải can ông ra:

– Ba đừng có đánh. Ba đánh thì giải quyết được gì đâu.

– Tao đánh cho chết cha nó.

Ông Hồi gầm lên:

– Nó làm cho cuộc đời con gái của tao tan nát, mười tám tuổi đã phải sinh con, nuôi con. Mẹ con nó chết chứ làm sao sống, vậy mà nó còn về quyến rũ con Linh đi, để bây giờ không biết nó sống hay chết ở phương trời nào. Tao đánh nó chết, rồi tao đi tù lần nữa.

Bình ôm ông Hồi lại, lúc thằng Kha khóc ròng ôm mặt chạy đi.

– Mẹ ơi! Mẹ ở đâu rồi, về ngay đi mẹ ơi.

Tiếng kêu nức nở của thằng bé tan nát cõi ba người đàn ông. Họ buông thõng tay, đứng trơ như đá phỗng ...

– Linh Yến (Yến Linh)! Em mở mắt ra xem gì nào?

Ông Bạch Đằng hớn hở mở hộp quà ra, chiếc hộp nhung đỏ tuyệt đẹp. Yến Linh mở bừng mắt ra, cô kêu lên:

– Đẹp quá!

Ông Bạch Đằng âu yếm:

– Tặng em đó.

Xâu chuỗi ngọc trai màu trắng ánh sáng ngời. Yến Linh lắc đầu:

– Em không nhận đâu.

Ông Bạch Đằng cau mày:

– Em không thích xâu chuỗi ngọc này à? Hay là đi đổi món khác nhé?

Yến Linh lắc đầu nguầy nguậy. Cô đã đến với ông Bạch Đằng bằng cái tên Linh Yến, mang đến cho ông niềm vui trẻ trung hồn nhiên, để sau đó khi một mình cô rơi vào mối hận thù ngun ngút.

– Không phải em không thích xâu chuỗi này, mà vì nó đắt tiền, em biết như thế. Em muốn

giữa em và ông là cùng mang niềm vui cuộc sống cho nhau, đừng để tiền bạc xen vào. Huống chi em là cô thợ may nghèo, cả đời có biết như thế nào là tiệc tùng mà cần những món nữ trang như thế này.

Ông Bạch Đằng khẩn khoản:

– Nhưng đây là tấm lòng thành tôi dành cho em. Em nhận đi!

– Ông bảo em nhận hoài, em sẽ giận đó. Ông cất đi?

Ông Bạch Đằng thở dài xếp hộp nữ trang lại Linh Yến luôn từ chối những món đồ ông mua tặng cô, trong lúc ông quá quý mến cô, muốn cho cô những thứ mà ông có, nếu không, đứa con gái và rể của ông phá tán cũng vậy.

Ông không quan trọng tiền bạc, điều ông thích là tìm chút ấm áp cho tuổi già của mình. Sáu mươi tuổi, ông lại yêu như thời trai trẻ hẹn hò, hồi hộp vào mỗi chiều khi đi gặp người con gái trẻ mình yêu thương.

– Tặng em những món đồ đáng giá em không nhận, vậy tôi biết tặng gì cho em, thể hiện tấm chân tình của tôi đối với em bây giờ?

– Ông hãy đến với em bằng tình cảm chân thật là được rồi.

– Tôi thề không bao giờ dối trá với em cả.

– Như vậy ông và em hãy cùng cư xử với nhau bằng tấm lòng chân thành.

– Nếu như ... - ông Bạch Đằng hồi hộp - Tôi muốn em là người bạn đời, làm bạn với tôi vào những ngày cuối đời, em có bằng lòng không?

– Ông không biết nhiều gì về em cả, hơn nữa ông là người giàu có, muốn ai mà chẳng được, xin ông đừng đùa với em.

Ông Bạch Đằng nhăn mặt:

– Tại sao em cho là tôi đùa với em, khi tôi rất chân thành?

– Người nghèo rất nhiều mặc cảm, chính vì nghèo mà em đã mất người yêu.

– Tôi sẽ xóa tan mặc cảm ở em, mang lại cuộc sống sung túc, cho ba em và em trai của em. Tôi sẽ cưới em và công bố trước mọi người:

em là vợ của tôi.

– Không cần như vậy. Em không cần nghi lễ rườm rà đó, miễn ông vui là em vui. Nhưng nếu ông biết quá khứ của em, ông sẽ khinh em ngay, em biết như vậy. Ngay từ đầu, em đã nói dối ông. Em không có em trai mà nó là con trai em, em có con vào năm em mười tám tuổi.

Ánh mắt Yến Linh xa vời bi thương:

– Người đó bỏ em đi du học, vì cái bào thai ấy mà ba em nóng giận xô mẹ anh ta ngã lầu chết ... một người chết, một người đi tù.

Nước mắt Yến Linh lăn dài trên má khi nhớ về dĩ vãng đau thương của mình.

– Một người đàn ông chất phác nghèo khó đã cứu em, khi em bị người dân trên đảo ấy xua đuổi, không chồng mà có con, người ấy chịu cưới em. Em đã chung sống với người đàn ông ấy, nhưng trái tim vẫn khắc khoải đau đớn. Cho đến một ngày anh ta trở về, anh ta mang em rời khỏi đảo. Em có những ngày hạnh phúc tuyệt diệu, nhưng rồi anh ta bỏ em một lần nữa, đi cưới vợ giàu khi em mang thai đứa con thứ hai. Em không còn niềm tin vào bất kỳ ai nữa.

Ông Bạch Đằng đau xót:

– Kể cả tôi nữa sao?

– Xin lỗi ông ...

– Em không cần xin lỗi, nhưng tôi sẽ chứng minh với em, không phải ai cũng giống như gã đàn ông bội bạc khốn nạn ấy. Tôi càng có quyết định nhiều hơn là tôi sẽ cưới em và cho em một đám cưới rõ ràng.

– Nếu như con gái ông phản đối?

– Chúng đã lập gia đình đi ở riêng, sẽ chỉ có tôi và em.

Yến Linh cười buồn. Cô tưởng tượng đến đôi mắt trợn lên của Trung Hiếu và sự giận dữ của Bạch Hoàn.

Bàn, cô quay sang Trung Hiếu quần áo sẵn sàng để đi làm.

Chiều nay, anh về sớm, ba gọi chúng ta về bên nhà.

Trung Hiếu nhíu mày:

– Có chuyện cần tôi nữa sao? Cô hãy báo “tình nhân” của cô ấy.

Bạch Hoàn trừng mắt:

– Anh đừng có châm biếm tôi! Ba tôi muốn tái hôn. Ông mời ăn bữa cơm gia đình và giới thiệu người phụ nữ đó. Anh phải đi với tôi. Tôi không muốn ba tôi biết cuộc sống của tôi và anh.

Trung Hiếu nhún vai khó chịu:

– Bao nhiêu năm nay ở một mình, sao bây giờ lại muốn tái hôn?

– Đó là chuyện riêng của ba tôi, anh không nên có câu hỏi này nọ. Đừng tưởng tôi không biết anh đi tìm Yến Linh.

– Cô không thể trách tôi.

– Nhưng mà tôi không cho phép.

– Hình như cô ... quá đa hệ rồi.

Giọng Trung Hiếu châm biếm. Bạch Hoàn không giận, cô điềm nhiên:

Từ ngày tôi lấy anh, tôi để anh tự do, giữa tôi và anh nên tôn trọng tự do của nhau, tôi không xen vào đời tư của anh và anh cũng vậy.

Trung Hiếu cười nhạt mai mỉa:

– Tôi hiểu chứ. Cô chỉ dùng tôi làm tấm bình phong để có được ba cô chia tài sản. Nói một cách khác là cô thuê tôi.

– Anh cũng đâu có thiệt thòi. Nếu cần, anh cứ về nhà với vợ anh, tôi không ghen đâu.

Trung Hiếu hần học định quát vào mặt Bạch Hoàn:

Con người sống bệnh hoạn như cô ta thì biết ghen là gì". Nhưng anh im lặng. Tất cả tại anh tham tiền, tham địa vị, một lần nữa ruồng bỏ Yến Linh, đây là cái giá anh phải trả mà thôi.

Nỗi ân hận đầy trong lòng anh, nuối tiếc hạnh phúc mà mình đánh mất. Liệu Yến Linh có tha thứ cho anh một lần nữa?

Yến Linh không về Kiên Lương. Mấy tháng qua anh cố công đi tìm Yến Linh, nhưng bóng chim tăm cá, để lại trong anh những nỗi tiếc ngậm ngùi.

Đứng lên, Trung Hiếu đi ra xe đến công ty. Người thám tử tư nhìn thấy Trung Hiếu vội đi theo anh vào phòng. Trung Hiếu hỏi:

- Anh tìm thấy cô ấy rồi phải phải không?
- Phải. Cô ấy ở tận ngoài quận ngoại thành, trong đường hẻm. Có điều tôi không biết có nên nói điều này cho anh biết.
- Chuyện gì, tại sao không nên nói?
- Cô ấy đúng là Yến Linh, làm nghề thợ may, may thú nhồi bông, sống một mình và có mối liên hệ mật thiết với ngài tổng giám đốc Bạch Đằng.

Trung Hiếu giật nảy người:

- Anh nói gì?
- Ngày nào sau sáu giờ chiều, tổng giám đốc Bạch Đằng cũng đến đó ăn cơm. Cô Yến Linh tuyệt đối không ra ngoài, ngoại trừ sau khi may xong đi giao hàng và nhận hàng.
- Anh tìm người chính xác chứ?
- Nếu không tin, chiều nay đúng sáu giờ, anh cứ đến địa chỉ này.
- Được rồi.

Trung Hiếu ngồi chờ người ra. Anh không tin là một cô gái quê hiền lành và thậm chí còn nhút nhát như Yến Linh lại quen với ông Bạch Đằng. Người đàn ông này có cuộc sống nghiêm túc, chính vì vậy ông đã không chịu được cuộc sống bệnh hoạn của con gái mình. Gã được cho anh, xem như ông phần nào đó đi gánh nặng.

Bảy giờ chiều nay có buổi tiệc tuyên bố ... Chết! Trung Hiếu kêu lên sững sờ.

Có khi nào người ông Bạch Đằng muốn tái hôn là ... Yến Linh?

Ông Bạch Đằng có thể không biết Yến Linh, nhưng còn Yến Linh, cô không thể nói là cô không biết ông Bạch Đằng là ai. Trung Hiếu bật dậy lao ra ngoài.

Anh tìm địa chỉ căn nhà mình muốn tìm không khó lắm.

Hồi hộp, Trung Hiếu đưa tay lên gõ cửa.

– Ai đó?

Tiếng chốt cửa bị kéo và cánh cửa mở ra. Yến Linh sững sốt khi thấy Trung Hiếu. Cô vội vàng đóng ập cửa lại. Trung Hiếu cố sức đẩy lại, anh đẩy mạnh cánh cửa và bước hẳn vào nhà.

Yến Linh lạnh lùng:

– Anh muốn gì?

Trung Hiếu nhìn gian nhà nhỏ, một bàn máy may với đủ các loại vải. Căn phòng khá tiện nghi, một tivi, tủ lạnh. Yến Linh khó chịu quát khê:

– Anh muốn gì? Làm ơn ra khỏi nhà tôi ngay.

– Tại sao em không về Kiên Lương? Thăng Kha nhớ em, còn anh và anh Bình đi tìm em. Anh Bình bỏ tất cả công việc đi tìm em, tại sao em lại trốn ở trong xó xỉnh này?

Yến Linh xẵng giọng:

– Cuộc sống của tôi, không liên quan gì đến anh. Tuy tôi không về nhà, nhưng hàng tháng tôi vẫn gửi tiền, quần áo và quà về cho con.

– Em nghĩ như vậy là đầy đủ bốn phận rồi sao?

Yến Linh cười nhạt:

– Chưa! Tại sao anh đòi hỏi tôi đầy đủ bốn phận? Vậy còn anh, hãy đi về mà hưởng hạnh phúc, công danh sự nghiệp của anh.

Trung Hiếu buồn rầu:

– Nếu anh nói là anh sống không hạnh phúc em có tin không?

– Luận điệu của anh, tôi đã quá rõ. Tôi không còn khờ khạo để tin anh. Tôi hận anh đến làm một người mẹ nhẫn tâm bỏ con và bỏ cả giọt máu chưa kịp thành người. Tôi cầu mong cho cả đời tôi đừng bao giờ gặp lại anh. Hãy ra khỏi nhà tôi ngay. Tôi cho anh biết, có thể cha vợ anh sẽ đến đây.

Trung Hiếu tức giận:

– Thì ra em hận anh nên cặp với một ông già đáng tuổi cha mình?

– Tôi và anh, cả hai cùng đi trên một con tàu, có điều con tàu của anh là tiền bạc danh vọng, nhưng con tàu của tôi là lòng thù hận. Tôi sẽ là mẹ kế của anh và Bạch Hoàn.

– Em điên rồi.

– Anh muốn nghĩ như thế nào cũng được. Anh cần tiền tham danh, tại sao tôi lại không tham tiền. Tiền mua được tất cả, kể cả danh dự và nhân nghĩa ở đời.

Trung Hiếu đau đón buông thông tay:

– Anh không ngờ là em thay đổi đến như vậy. Em hãy về Kiên Lương với con đi.

– Không. Anh còn nhớ ngày ra đi, tôi bị người ta ném rác vào mặt, tanh hôi bẩn thỉu, vì ai mà tôi phải cam chịu nhục nhã như vậy?

– Là tại anh, anh có lỗi với em.

Trung Hiếu sụp xuống chân Yến Linh, anh ôm chân cô khẩn khoản:

– Anh hối hận lắm rồi, Yến Linh. Em đừng thù hận anh nữa. Khi xa em rồi, anh mới biết anh chỉ yêu có một mình em.

Yến Linh cười gằn hất mạnh tay Trung Hiếu ra:

– Tôi không còn là một cô gái ngây thơ khờ dại nữa, để nghe những lời đường mật giả dối của anh. Ra khỏi nhà tôi ngay. Tôi nói cho anh biết, cha vợ anh sắp đến đây. Việc mất ông ta hay không với tôi, không quan trọng, còn anh ... anh liệu khi ông ta biết anh là một con người bạc tình vô nghĩa, ông ta sẽ còn ưu ái anh à? Đi đi!

– Yến Linh! Hãy cho anh cơ hội chuộc lại lỗi lầm với em và con đi. Anh hối hận rồi mà. Đúng là anh ruồng rẫy em vì bảo lợi danh, nhưng sau đó anh không có người vợ thực sự. Cô ấy là người đồng tính. Ngay trong tuần trăng mật, cô ấy chung sống với một người phụ nữ khác. Anh thề với em đây là sự thật.

Yến Linh nhìn Trung Hiếu, cô càng thấy ghê tởm hơn, chính vì vậy cho nên anh mới đi tìm cô, cô là người sẽ giải quyết những nhu cầu sinh lý cần thiết cho anh. Yến Linh thấy buồn nôn quá mức.

Trung Hiếu không thể hiểu những ý nghĩ trong đầu Yến Linh. Anh tha thiết:

– Hãy tha thứ cho anh. Anh chỉ yêu có một mình em.

– Anh im đi!

Yến Linh giận dữ đánh mạnh vào mặt Trung Hiếu:

– Anh muốn xem tôi là cái gì của anh nữa hả?

– Không. Anh ...

Có tiếng xe đỗ lại phía trước, ông Bạch Đằng đến. Trung Hiếu lính quỳnh:

– Nhà em có cửa sau không?

Yến Linh điềm nhiên khoanh hai tay trước ngực. Cô nhìn Trung Hiếu lính quỳnh vừa căm giận vừa thương hại.

– Tôi đã nói anh không nghe, tự lo liệu đi.

– Yến Linh, hãy giúp anh đi!

– Nếu anh không sợ xấu mặt thì vào toa-lét đóng cửa và ở yên trong đó đi.

Không dẫn đo, Trung Hiếu đi nhanh vào trong, anh đóng chặt cửa toa-lét lại, lắng tai nghe ngóng phía trước. Yến Linh chùi nước mắt, bước ra cửa đón ông Bạch Đằng:

– Ông đến sớm quá, em chưa chuẩn bị gì cả.

– Tôi chờ em được mà.

Yến Linh rót cho ông Bạch Đằng ly nước uống:

– Vậy chờ em một chút nghen, nhưng ... sao em hồi hộp quá. Em ngại con gái và con rể của ông.

– Ồ! Chúng nó không có quyền gì cả.

– Tôi là cha, tôi có quyền quyết định.

– Nếu lỡ con gái ông và con rể ông phản đối thì sao?

– Tôi vẫn cưới em. Tôi nói nghiêm chỉnh đó.

Yến Linh mỉm cười:

– Vậy thì em không sợ nữa.

Thay quần áo xong, Yến Linh vờ lại trước cửa phòng toa-lét nói to:

– Chúng ta đi thôi!

Đi ra xe ngồi bên ông Bạch Đằng, Yến Linh chờ xe ra tới đầu hẻm, mới vờ kêu lên:

– Em quên rút dây điện ấm nước. Ông đỗ xe lại cho em chạy vào, em sẽ ra ngay.

Ông Bạch Đằng cười thông cảm. Chiều nay yến Linh có vẻ lụng chục, có lẽ cô cũng căng thẳng và hồi hộp như ông.

Yến Linh quay trở lại, cô mở cửa nhà nghiêm mặt nhìn Trung Hiếu:

– Tôi phải nói dối ông ta để quay trở lại mở cửa cho anh ra về. Làm ơn đi về và đừng bao giờ đến đây, sẽ làm hỏng sự nghiệp và tương lai của anh đấy.

Trung Hiếu bước ra ngoài. Chỉ chờ có như vậy, Yến Linh đóng cửa lại, cô đi bộ trở ra đầu hẻm leo lên xe đi.

Trung Hiếu tức giận nhìn theo, cái tức giận của kẻ biết mình thua cuộc.

Chương Kết

Bạch Hoàn bước xuống xe, nhìn chiếc xe của ông Bạch Đằng có trong sân nhà là cô biết ông đã về, nên đi thẳng vào, trong lúc Trung Hiếu còn ngồi trên xe. Anh không muốn vào, vì anh biết anh sẽ phải đối diện với Yến Linh, một điều anh không muốn và không thích.

Đi mấy bước, Bạch Hoàn quay lại.

– Sao chưa xuống xe?

Trung Hiếu cộc lốc:

– Xuống ngay nè.

Bạch Hoàn đi nhanh vào nhà. Cô muốn biết người phụ nữ làm xiêu lòng ba cô ở tuổi sáu mươi, một người đàn ông chịu sống một mình từ mười mấy năm nay mà bây giờ chịu tái hôn, là người phụ nữ kia có sức hấp dẫn ghê gớm.

Bạch Hoàn bước vào nhà, ông Bạch Đằng vui vẻ:

– Ủa! Còn Trung Hiếu đâu con?

– Dạ, đang ở ngoài xe. Ba! Có phải ...

Bạch Hoàn há hốc mồm, cô nhận ra ngay Yến Linh. Yến Linh bình tĩnh chào Bạch Hoàn:

– Chào cô Bạch Hoàn!

Bạch Hoàn quay phắt sang ông Bạch Đằng:

– Ba! Là như thế nào?

– Đây là người ba muốn tục huyền. Con hãy chào hỏi đi, cô ấy tên Linh Yến.

– Linh Yến?

Bạch Hoàn cười gằn:

– Tôi thật không ngờ đó, cô Yến Linh.

Yến Linh cười nhẹ.

– Có những điều rất bất ngờ, vì cuộc đời là như vậy.

Đôi mắt Bạch Hoàn quắc mắt lên dữ tợn:

– Ba! Con không cho ba tục huyền với người này đâu.

Ông Bạch Đằng cau mày:

– Cả hai quen nhau à?

Yến Linh lắc đầu:

– Làm sao tôi quen với một đương kim tiểu thư được. Có điều ... tôi là cô gái quê nghèo ở xứ nước mặn đồng chua, tôi biết là con gái ông không bao giờ chấp nhận tôi. Xin lỗi ông ghen ông Bạch Đằng.

Yến Linh đứng lên đi ra cửa. Ông Bạch Đằng hốt hoảng đuổi theo:

– Yến! Tôi nói dù con gái tôi phản đối, tôi vẫn cưới em mà, em đừng đi!

Bạch Hoàn chặn ông Bạch Đằng lại:

– Ba cưới một cô gái nhỏ tuổi hơn con làm vợ sao ba? Con không chịu!

Ông Bạch Đằng nghiêm mặt:

– Con nghe cho rõ. Con đã lập gia đình, xem như ba đã làm trọn bốn phận làm cha đối với con, con không có quyền gì để nói chịu và không chịu cả. Yến, em đừng đi! Em ở lại, tôi không cần con gái tôi bằng lòng, tôi vẫn cưới em.

Yến Linh đứng lại cười với Trung Hiếu. Anh đang nhìn cô bằng đôi mắt giận dữ. Cô phớt lờ, quay lại ôm cánh tay ông Bạch Đằng.

– Em không muốn ở đây, ông về nhà của em đi.

– Em không cần phải đi đâu, mà từ nay, em sẽ chính thức có mặt tại nhà này.

Nội ngày mai, tôi sẽ mời luật sư đến để lo thủ tục kết hôn.

– Nhưng ... em không còn muốn kết hôn với ông nữa.

Bạch Hoàn xông tới, cô lôi Yến Linh ra:

– Cô không có tư cách gì để làm vợ của ba tôi cả. Cô muốn trả thù tôi và anh Hiếu. Ba! Không thể cưới người phụ nữ này làm vợ. Cô ta từng bỏ chồng đi theo anh Trung Hiếu.

Yến Linh cười nhạt:

– Cô cũng nên nói luôn là cô đã mang miếng mồi nhử người đàn ông đó. Mới lúc này anh ta đi tìm tôi đòi nối lại, anh ta bảo anh ta đã lầm khi vì miếng mồi lợi danh mà cưới một kẻ đồng tính, cay đắng chứng kiến cô sống bệnh hoạn với người phụ nữ khác.

Trung Hiếu đứng thộn mặt ra. Yến Linh giễu cợt:

– Sao, lúc này anh có định phủ nhận là anh không đến nhà tôi, không trốn trong toa-lét nhà tôi, không có nói vợ anh là người phụ nữ đồng tính?

Trung Hiếu lặng im, lúc ông Bạch Đằng gầm lên:

– Bạch Hoàn! Thì ra con vẫn chứng nào tật nấy, ba thật nhục nhã. Con sống bệnh hoạn như vậy, rồi để được sống bệnh hoạn, con sẵn sàng đánh đổi tất cả phải không? Con phá hoại gia cang của người khác. Con ...

Cơn giận bốc lên, làm tim ông Bạch Đằng đau như có ai bóp mạnh lại thở không nổi. Ông ôm ngực lão đảo, Bạch Hoàn hoảng sợ ôm ông lại.

– Ba ... ba làm sao vậy?

– Dang ra ... tao ... tao ... không ... có đứa con ...

Ông Bạch Đằng quy xuống, cơn tức giận khiến ông bị nhồi máu cơ tim.

Bạch Hoàn hét lên:

– Ba ơi ... Anh Hiếu! Gọi bác sĩ mau lên. Chị Hai, lấy chai thuốc trợ tim giùm tôi.

Trung Hiếu vội vàng gọi điện thoại. Yến Linh lùi ra sau, nơi này không có chỗ cho cô ...

– Linh Yến! Đừng đi ... đừng đi ...

Ông Bạch Đằng kêu lên trong tuyệt vọng, tình trạng sức khỏe của ông, không cho phép ông ngồi dậy. Người ông muốn gặp là Yến Linh, song hai ngày nay, cô không đến gặp ông nữa. Có phải thật sự là cô rời bỏ ông, muốn qua ông để trả thù Trung Hiếu?

– Ba!

Bạch Hoàn đau xót vuốt ngực cha:

– Ba cần gì người phụ nữ ấy. Bên ngoài đâu có thiếu người cho ba chọn lựa để hầu hạ lo lắng cho ba.

Ông Bạch Đằng lắc đầu:

– Ba không cần những người đó, ba muốn cô Yến ở cạnh ba. Chưa bao giờ cô ấy gian dối với ba, cô ấy sống bằng chính sức lao động của cổ, những món quà giá trị ba tặng, cổ đều không nhận, vậy con nói xem, đó là người tốt hay xấu?

– Xấu hay tốt, ba cũng không thể bắt con nhận người đó là dì của con.

– Như vậy việc con ăn chơi sa đọa, sống bệnh hoạn, dùng Trung Hiếu làm tấm bình phong, bù đắp lại con phải bỏ ra rất nhiều tiền. Con người từng bỏ vợ bỏ con, rồi sau đó chen vào hạnh phúc của người khác, rồi lại ruồng rẫy người ta, con cho là tốt hay sao?

– Con thuê anh ta thôi.

– Có phải con muốn làm cho ba tức chết đi thì con mới vừa lòng?

Bạch Hoàn cúi đầu sợ hãi:

– Con xin lỗi ba. Ba nghĩ là Yến Linh yêu thương ba sao? Cô ta không yêu ba đâu.

– Ba không cần con phân tích.

Ông Bạch Đằng giận dữ quay mặt vào vách. Cuộc tranh luận của hai cha con mấy ngày nay cứ gay gắt như thế. Ông cảm thấy mình cô đơn và như rơi xuống tận cùng của sự tuyệt vọng.

Ông có tất cả mọi thứ, tiền bạc danh vọng, nhưng cái ông muốn, cô gái trẻ cho ông những ngày vui vẻ ấm áp không thể có, cho dù ông bỏ ra hàng triệu triệu tiền đi nữa.

Chú Tư tài xế đi vào rụt rè. Vừa thấy chú Tư, ông Bạch Đằng vội quay ra.

– Sao chú Tư? Cô Yến đâu, có tới không?

Chú tư lắc đầu ái ngại:

– Cổ dọn nhà đi rồi. Ở đó, không ai biết cổ dọn đi đâu cả.

Bàn tay vừa đưa lên của ông Bạch Đằng đầy hy vọng liền rơi phịch xuống nệm ngay, tuyệt vọng.

Yến Linh đã dọn nhà đi. Cái hạnh phúc mà ông tưởng chừng mình sẽ có trong tuổi xế bóng, tan nhanh chóng như bọt nước đầu ghềnh. Con chim yến đó đã vỗ cánh bay đi, ông xua tay:

– Tất cả hãy ra ngoài hết đi! Chú Tư, chú ở lại, tôi muốn chú đưa tôi đến nhà cô Yến.

– Cô đâu còn ở đó thưa ông?

– Nhưng tôi muốn đi, bây giờ tôi là chủ hay ông là chủ đây? - Ông Bạch Đằng cau kỉnh.

– Dạ, tôi sẽ đưa ông đi.

Bạch Hoàn tức giận:

– Ba không thấy cái tuổi hơn sáu mươi của ba mà si tình như vậy là quá đáng sao? Cô ta chỉ muốn làm cho gia đình chúng ta tan nát mà thôi, con xin ba đừng có đi.

Ông Bạch Đằng lạnh lùng:

– Chú Tư! Bảo chị Ba lấy áo cho tôi.

– Dạ.

Ông Bạch Đằng cố gắng ngồi dậy, ông không muốn đầu hàng cái tuổi già ông phải đi tìm Yến Linh, chứng minh với cô, không phải ai cũng như Trung Hiếu.

Nhưng hôm nay khi ông đến, căn nhà quen thuộc cửa đóng, bên ngoài là ổ khóa với dòng chữ:

Phòng cho thuê .

Có nghĩa là Yến Linh đã đi, con chim nhỏ đó bay đi không còn cần ông nữa.

Cánh chim đơn côی đó, gió giông đưa cô đi về đâu?

Người tài xế nhắc lại hai ba lần:

– Thưa ông, đi đâu ạ?

Ông Bạch Đằng không nói gì, chỉ lên xe và lặng lẽ:

– Về nhà!

Sáu mươi tuổi, ông yêu thời trai trẻ, tình yêu bây giờ không còn vẫn đục ham muốn xác thịt, mà là sự ấm áp của tuổi về già. Dù biết là cô sẽ không bao giờ gặp lại mình, ông sẽ mất con chim én nhỏ đó, ông Bạch Đằng vẫn hy vọng tìm thấy bóng dáng quen thuộc con chim én nhỏ đó, trên đường phố, như lần đầu tiên ông gặp cô, cô ban cho ông nụ cười đẹp như hoa hàm tiếu.

Tôi cần em biết bao, hãy trở về tìm tôi đi chim én nhỏ.

Một tháng, hai tháng rồi ba tháng trôi qua trong đơn côی, tìm tích chim én nhỏ mịt mù. Đến tuổi sáu mươi, ông mới thấm thía, đồng tiền có thể mua được tất cả nụ cười của giai nhân, song ngoại trừ một người. Con chim én ấy đi mãi, đi mãi không về nữa con phố ngày xưa, chỉ có ông và buổi chiều thơ thẩn trên con phố quen thuộc, chờ vô vọng một người.

Mục rao bán trên báo "Mua bán và trên cả truyền hình, một tin chấn động làm ngạc nhiên mọi người trong làng kinh doanh. Mục rao bán công ty đóng tàu Bạch Đằng, toàn bộ số tiền bán được sẽ cho cơ quan từ thiện.

Bạch Hoàn đón nhận tin ấy. Cô giận dữ đi tìm cha mình:

– Tại sao ba phải bán công ty, còn hiến hết tiền cho cơ quan từ thiện? Con phản đối.

Ông Bạch Đằng ngồi lặng lẽ lạnh lùng:

– Con muốn biết vì sao ư? Bởi vì ba nhận ra rằng tiền không mang lại niềm vui, tiền không mang lại hạnh phúc. Ba không muốn kiếm tiền nữa. Ba sẽ sống như một người bình thường, chờ ngày đi tìm mẹ của con.

– Vậy còn con?

– Những gì của con, ba đã cho rồi. Con và Trung Hiếu hãy phấn đấu lên tạo sự nghiệp cho mình. Ngày xưa vào tuổi của con, ba rất nghèo, ba đã làm việc cật lực, có cả công sức của mẹ con. Bây giờ, đến lúc ba cần nghỉ ngơi.

– Có thật ba cần nghỉ ngơi, hay ba vì cô Yến Linh?

– Cứ cho là như vậy. Cô ấy cho ba nhận thức, tiền không là gì cả, hạnh phúc gia đình mới đáng quý.

Bạch Hoàn tức giận, cô không ngờ cha mình trở nên "đổ đốn như thế. Cô hét lên:

– Ba vì một người đàn bà không ra gì mà cư xử với con gái mình như vậy sao? Con phản đối.

– Sự phản đối của con vô hiệu lực. Nếu con là một kẻ có tài năng, Trung Hiếu là người có tài, con và nó đã có một ty nhỏ, cần khuếch trương đi lên.

Ngày còn trẻ, ba cũng đi lên bằng hai bàn tay trắng mà làm nên sự nghiệp. Con hơn ba là con có học và có vốn, có nhà có xe. Hãy sống cho đàng hoàng lại. Còn ba, cả đời vất vả, nhưng cho đến tuổi xế chiều, muốn sống cho mình cũng không được. Vậy thì ba cần tiền để làm gì?

– Con muốn ba sửa di chúc, sửa lại đi ba. Tại sao năm mươi phần trăm tiền bán công ty làm từ thiện, năm mươi phần trăm là cho Yến Linh. Cô ta không có lý do nào để được hưởng tài sản ba cho cả.

Ông Bạch Đằng nhắm mắt lại mệt mỏi:

– Con nói nhiều quá. Ba rất mệt, ba không muốn nói chuyện với con.

– Có cô ta thì ba mới khỏe sao?

– Con hỗn hào quá rồi đó, Bạch Hoàn.

– Con hỗn hào bởi vì con không còn kính trọng ba nữa. Hơn sáu mươi tuổi còn lụy vì tình, vì một người đáng tuổi con mình.

– Khốn kiếp! Ra ngoài!

– Con không đi, nếu như ba không sửa di chúc.

– Ra ngoài!

Bạch Hoàn trải tờ giấy ra trước mặt ông Bạch Đằng:

– Ba ký tên vào đi. Không bán công ty, không chia tiền chia tiền cho bất kỳ ai. Con là đứa con gái duy nhất của ba, con có toàn quyền trên tất cả tài sản cha có.

– Khốn kiếp!

Mặc cho ông Bạch Đằng mắng chửi, Bạch Hoàn ấn cây viết vào tay ông.

– Ba không ký thì ba lăn tay đi.

Ông Bạch Đằng trợn mắt nhìn đứa con gái duy nhất của mình. Không ngờ nó ghê gớm như vậy. Mặt ông đỏ bóng lên rồi tím tái, ông buông cây viết, nước bọt sùi ra hai bên mép, mắt mở to, cổ ngoẹo sang một bên.

Bạch Hoàn kinh hãi gào lên:

– Ba ...

Toàn thân ông Bạch Đằng đổ gục, Bạch Hoàn hét lên thất thanh:

– Ba ...

Toán người làm lao vào, nhưng đã muộn. Cơn giận đã làm vỡ mạch máu tim, ông Bạch Đằng mãi mãi ra đi. Bạch Hoàn té ngồi trên nền gạch.

– Tôi không có giết ba tôi. Tôi muốn ông sửa di chúc, bởi những việc làm phi lý, không sao chấp được ...

Yến Linh ngật ngừng rồi bước vào. Cô thật sự không ngờ những gì mình làm lại mang đến cái chết cho ông Bạch Đằng. Cô có lỗi với ông, khi cố tình đùa cợt, tạo tình yêu với một người

đáng tuổi cha mình. Trên bức di ảnh, ông Bạch Đằng nhìn cô như oán trách:

Đến bây giờ em mới chịu xuất hiện ư?

Đốt nén nhang, Yến Linh cắm vào bát nhang trước di ảnh người đã khuất.

Hãy tha thứ cho tôi!

Chưa kịp chấp tay bái người đã khuất, một cái lời mạnh làm Yến Linh ngã chúi.

Bạch Hoàn hung hăng trong bộ quần áo tang:

– Xéo ngay! Tôi không cho phép cô xuất hiện ở đây, cô chính là thủ phạm gây cái chết cho ba tôi. Xéo!

Mọi người xúm lại kéo Bạch Hoàn ra. Bạch Hoàn cố nhào tới túm lấy Yến Linh đánh, nhưng Trung Hiếu ôm chặt cô lại:

– Nếu nói thủ phạm gây cái chết cho ba, em hãy nói là chính em.

– Phải, là tại tôi. Cô ta có tư cách gì để hưởng tài sản cha tôi để lại?

Yến Linh cười nhạt:

– Nếu đúng di chúc là như thế, tôi cũng xin từ chối và hiến hết cho cơ quan từ thiện. Đồng tiền quan trọng đối với người nghèo như tôi, nhưng đối với tôi, được hưởng năm mươi phần trăm tiền bán công ty lớn quá, số tiền cả đời có năm mơ, tôi cũng không nghĩ tôi sẽ có. Tôi không cần số tài sản được cho đâu, tôi đến đây để viếng một người bạn vong niên, như thế thôi.

Yến Linh ngừng nói nhìn thẳng vào mặt Bạch Hoàn:

– Người bạn vong niên này nói với tôi, con gái ông luôn mang đến phiền muộn cho ông, cho nên ông cần ở tôi một tình bạn dù chênh lệch tuổi tác, nhưng lại cho ông hạnh phúc ấm áp. Cô hãy nên tự kiểm lương tâm của mình, cô sống tốt với cha mình chưa? Cũng như tôi đang kiểm điểm mình vậy, tôi chưa bao giờ cho ba tôi hạnh phúc. Tôi sẽ trở về đảo.

Chấp tay vái vong linh người đã khuất xong, Yến Linh đi thẳng ra ngoài. Cô sẽ trở về đảo làm đũa con hiếu thảo dù đã muộn.

Trung Hiếu đuổi theo.

– Yến Linh! Bây giờ em đang ở đâu vậy?

Yến Linh chua chát:

– Anh quan tâm đến chuyện tôi đang ở đâu sao? Tôi chẳng vừa nói tôi sẽ trở lại đảo sống với cha tôi và con tôi. Xin anh đừng bao giờ đến đó, nếu anh còn một chút lương tâm làm người.

Yến Linh đi thẳng luôn. Trung Hiếu không dám đuổi theo. Những lời Yến Linh nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại đau buốt tận tim gan, bởi vì anh luôn là người mang sóng gió đến cho người mình yêu.

Nắng cuối thu dịu mát, Yến Linh lầm lũi đi trong bầu trời dịu dịu mùa thu, những cơn mưa và nắng vẫn hay đến bất thường, cơn mưa mang theo cá giông gió và sấm sét.

Sấm sét bây giờ không còn làm cho Yến Linh sợ hãi như ngày nào, những cái sợ hãi vô lý tan đi theo dòng thời gian tàn nhẫn vô tình.

Mẹ về ... mẹ về ...

Tiếng reo mừng rỡ của thằng Kha. Nó lính quỳnh chạy ù ra mở cửa cổng, lập cập mãi vẫn chưa rút được cây chốt.

Yến Linh âu yếm nhìn con:

– Mẹ về ở luôn mà, con bình tĩnh mở cửa.

Kéo được cây chốt sắt, thằng Kha ôm chầm qua người Yến Linh:

– Con giữ được mẹ rồi. Con không cho mẹ đi nữa đâu.

Yến Linh ngồi thụp người xuống xoa đầu con. Nó lớn quá, cao đến vai cô, cô ôm lấy con nghẹn ngào:

– Ông ngoại đâu?

– Dạ, ông ngoại bệnh nằm trong nhà. Ba Bình ở ngoài quán cà phê. Con đi học lớp một buổi sáng, chiều ở nhà lo cho ông ngoại.

– Mẹ ơi! Bây giờ con biết nấu cơm nữa, vo gạo đổ vô nồi cơm điện, cắm điện vào, còn nấu mì gói, đổ nước sôi vào tô mì, đập nắp tô lại.

Yến Linh rơi nước mắt, cô đã để tuổi thơ con mình nhọc nhằn như thế, cô áp má vào tóc con trai:

– Kha ời! Mẹ có lỗi với con.

– Kha ời! Con đâu rồi?

Tiếng ông Hồi yếu ớt gọi từ bên trong. Yến Linh bịt miệng nó lại:

– Để mẹ vào gặp ông ngoại.

Yến Linh để va li lên thềm nhà bước nhẹ vào nhà. Ông Hồi nằm quay mặt vào vách:

– Sắp chiều rồi, con bắc nồi cơm đi, một lát còn dỡ cơm cho ba con ngoài quán.

Dường như nghe mùi hơi thở lạ. Ông Hồi quay phắt ra, ông vùng ngồi bật dậy định quát, cơn ho sặc sụa làm ông không nói được:

– Mà ... mà đi ... đi ...

Yến Linh sụp xuống bên giường cha:

– Ba ời! Con xin lỗi. Ba cho con trở về bên ba.

– Trở về làm gì? Bao nhiêu lần mà trở về rồi đi biệt tăm biệt tích. Ở cái cù lao nghèo nàn này, buồn quá phải không, đâu cô vẫn minh tiện nghi như thành phố, nên mà đã bỏ mặc cha mà và con mà.

Yến Linh nấc lên:

– Ba ời! Con biết lỗi của con. Con bất hiếu luôn làm buồn lòng ba, nhưng bản thân con cũng có sung sướng gì đâu. Từ nay, con sẽ về đây và sống cho hết cuộc đời của mình.

– Có thật không, hay là mà sẽ đi nữa?

– Không, con nói thật.

– Khi mà bỏ con mà cho hai người đàn ông, mà cô nghĩ dù ông ngoại hay thằng Bình đều yêu quý nó, nó vẫn cần có bàn tay người mẹ. Đâu phải mà không biết điều đó.

– Con biết. Ba bệnh gì vậy ba? Ba đã đi bác sĩ chưa?

– Ối! Bệnh già ấy mà, nay đau mai bệnh như giá đồ ấy mà.

Ông Hồi ngồi dậy ôm đầu Yến Linh, dẫu giận con chín xe mười vàng đi nữa, thấy con trở về cơn giận tiêu tan đi.

– Con đỡ ba ra ngoài nghe. Trời có nắng, con đưa ba ngoài ngồi cho thoáng.

– Ừ, Thăng Kha đâu rồi?

Thăng Kha nhanh nhẩu đánh tiếng:

– Dạ. Con nè ông ngoại. Mẹ con có mua vịt quay ăn với bánh mì. Chiều nay khỏi nấu cơm hả ngoại?

– Ừ. Cái thằng, mày sợ nấu cơm lắm sao?

– Dạ đâu có. Con nấu cơm còn hơn ông ngoại, ông ngoại nấu cơm nhão nhoẹt.

Ông Hồi mắng yêu:

– Thăng chó! Có mẹ mày, mày nói xấu ông ngoại hả?

Thăng Kha cười hì hì, nó chạy vụt ra cửa:

– Ông ngoại ơi! Con ra quán cho ba con hay mẹ về ghen.

Không kịp cho ông Hồi nói gì, nó chạy ù đi. Ông Hồi lắc đầu:

– Con về nhà, nó xông xáo lên như vậy, chứ có khi cả ngày cạy miệng cũng không thềm lên tiếng.

Yến Linh xúc động, ngày trở về lòng cô ấm áp hẳn ...

– Ba!

Thăng Kha thở hển hển, Bỉnh cau mày:

– Con đi từ từ thôi, làm gì chạy tới thở dữ vậy.

– Có tin vui ba ơi.

Bỉnh bật cười:

– Thăng chó! Hôm nay mày cũng bày đặt ghẹo ba nữa hả?

– Con nói thật chứ bộ. Ba xích lại gần, khom người xuống, con nói cái này cho ba nghe, vui

lắm.

– Chuyện gì?

Bỉnh nghi ngờ nhìn thẳng Kha, xem bộ dạng nó hớn hở, hay là ... Thằng Kha kề miệng vào tai Bỉnh thì thào:

– Mẹ về. Mẹ nói ở luôn không đi nữa.

Bỉnh giật nảy người. Cái thằng nhóc này, nó biết anh mong mẹ nó về nên hay xí gạt anh. Bữa nay anh không tin nó nữa, Bỉnh cốc lên đầu nó:

– Nhóc con! Mày đừng có xí gạt ba nữa.

Thằng Kha trợn mắt hờn dỗi:

– Ai xí gạt ba hồi nào. Không tin con thì thôi, ba ngửa bàn tay con xem.

– Gì?

– Món vịt quay Sài Gòn mà ba thích đó. Chiều nay nhậu vịt quay với bánh mì Sài Gòn nghen ba.

Đúng là bàn tay nó dính mỡ, cái mùi đặc trưng của vịt quay, Bỉnh không bao giờ quên. Anh vừa mừng vừa run đến muốn cà lăm:

– Mẹ con về thật hả?

– Về ở luôn. Hồi nãy ông ngoại mắng mẹ một trận làm mẹ khóc, mẹ nói hồng đi nữa.

Bỉnh quá đỗi sung sướng, đến độ nụ cười rạng rỡ trên gương mặt. Anh ôm choàng thẳng Kha công kênh nó lên vai. Vui quá là vui, Yến Linh đã trở về.

Anh muốn đóng cửa quán chạy bay về nhà để gặp Yến Linh.

– Ba nè! Chừng nào khách về hết, ba đóng cửa quán đi nghen, để con phụ ba rửa ly.

– Để cho ba?

Bỉnh quay đi quay lại như cái chong chóng, tâm trạng phấn khởi, dù Yến Linh không xem anh là chồng cô đi nữa, anh vẫn mong cô trở về. Mỗi ngày được nhìn thấy cô, bao nhiêu đó cũng quá đủ để hạnh phúc.

Từ giây phút này trở đi, Bình như không làm được việc gì hết, nỗi vui mừng choáng đầy hết tâm trí anh. Yến Linh đã trở về, anh muốn hét to lên chia sẻ cho mọi người biết niềm vui của anh.

Yến Linh đi loanh quanh trong nhà, cô pha cho cha ấm trà, dọn dẹp nhà cửa. Hai người đàn ông đúng là bề bộn, căn nhà không có bàn tay phụ nữ, cái gì cũng bừa bãi.

Vừa dọn dẹp, Yến Linh vừa tranh thủ nấu buổi cơm chiều. Bảy giờ tối thằng Kha mới về với Bình, vừa tới cửa, nó bô bô:

– Ông ngoại ơi! Ngoại uống trà hả?

Ông Hồi cười vui vẻ:

– Cha con mày bây giờ mới chịu đóng cửa quán về hả? Đi tắm đi con. Ngoại nghe mẹ mày chạt thịt vịt, mùi thơm phứt thềm muốn chảy nước miếng rồi nè.

Thằng Kha cười khanh khách, nó biết ông ngoại nói đùa cho vui nhà cửa.

Chiều nay nó vui như ngày hội, có mẹ, căn nhà trở nên ngăn nắp, thơm tho.

Bình ngập ngừng bước vào nhà:

– Ba khỏe rồi hả ba?

– Khỏe. Đi tắm đi rồi ăn cơm.

– Dạ.

Bình bước ra sau bếp. Yến Linh vừa tắm xong, đầu tóc cô còn ướt nước, cô cố lấy vẻ tự nhiên:

– Anh Bình đi tắm rồi ăn cơm. Ba đói rồi mà bảo chờ anh và thằng Kha về ăn, đủ mặt mới vui.

– Ờ.

Bình lúng túng:

– Em về ... có ở lại hay là đi nữa?

– Ba già rồi, em phải lo cho ba, chứ sao giao cho anh được.

- Ba của em cũng là ba của anh.
- Em rất cảm ơn anh đã lo cho ba và thằng Kha giúp em.

Bỉnh lảng ra:

- Em vẫn ốm chẳng mập ra chút nào.
- Anh cũng vậy. Tắm đi anh Bỉnh!

Yến Linh bước lên nhà trên. Bỉnh đứng nhìn theo, lòng anh xôn xao lạ kỳ.

Bữa ăn trôi qua trong không khí đoàn tụ vui vẻ. Cả nhà cùng xem truyền hình và ăn uống, thằng Kha nói không ngớt, nó là nhân vật chính cùng với ông Hồi tạo không khí ồn ào trong nhà.

Buổi tối, khi tất cả đi vào yên lặng, người dân ở đảo vẫn có thói quen đi ngủ sớm. Yến Linh nằm thao thức bên thằng Kha. Cô cố dỗ giấc ngủ, đôi mắt vẫn mở to, những cảm xúc khi trở về căn nhà thân quen như cứ dấy lên.

Yến Linh nhắm mắt lại, cố xua tan hình bóng Trung Hiếu, ông Bạch Đằng ...

đối với ông Bạch Đằng, Yến Linh chỉ có kính trọng. Từ nay cô sẽ quên hết những gì ở đô thị ồn ào đó để sống một đời bình dị, bên cạnh cha già và đứa con dại.

Yến Linh rơi vào giấc ngủ mệt mỏi lúc nửa đêm về sáng.

Yến Linh mang cơm quán cho Bỉnh. Anh đang tất bật với khách. Sáng nay, tàu đánh bắt cá xa bờ về, nên trên cù lao như có hội vậy. Cái không khí vui nhộn ấy gợi Yến Linh nhớ nhiều về kỷ niệm, những chiều cô bế con đi trên bãi biển chờ mong một hồi tàu rút báo hiệu tàu về. Khi ấy người dân trên cù lao gần như đổ hết ra bến tàu. Cô đã từng ở trong niềm vui ấy khi đợi Bỉnh về.

Kỷ niệm cũ ấy chùng như lại trở về. Đang tất bật, nhìn thấy Yến Linh, Bỉnh đứng lại.

- Em không cần mang cơm cho anh, ở nhà lo cho ba được rồi. Ở ngoài này, anh nấu gói mì ăn cũng được.

Yến Linh cười nhẹ:

- Có gì đâu. Em mang cho anh rồi về nhà lo cho ba sau cũng được. Em về rồi cũng cần

giúp anh một tay, lâu nay anh quá vất vả rồi.

– Ở trên bờ có vất vả mấy đi nữa cũng đâu bằng đi biển. Thôi, để cà mèn cơm đó cho anh, em về nhà lo cho ba đi.

– Em muốn ở đây phụ anh. Anh đừng lo, em xác định vị trí của mình rồi, xem anh như anh trai của em vậy. Còn người dân ở đây, họ có ghét em, chê bai em cũng được, em không tự ái đâu. Em cần phải chịu hình phạt của những lỗi lầm mình gây ra, chẳng lẽ người ta lại tàn nhẫn vùi dập em sao.

Bỉnh lắc đầu:

– Không đâu. Bây giờ người dân ở đây có cái nhìn rất thoáng, mọi người tha thứ cho em mà.

– Để em rửa ly cho.

Yến Linh nhanh nhẹn đi vào trong ngòi xuống mở vòi nước, và trút xà bông rửa vào cái thau, cô rửa đồng ly dưới đất úp lên kệ.

Bỉnh vui vẻ:

– Mỗi lần tàu về là bán đất như vậy đó. Tàu đi lại ngòi ngáp dài ngáp ngắn cũng chẳng có ma nào thèm vào uống. Cuộc sống trên đảo nhỏ này là như vậy, nhưng nếu ai bảo anh sống như vậy chán lắm, bỏ đảo đi, anh sẽ từ chối ngay.

Đang nói, sức nhớ mình đã chạm vào vết thương lòng của Yến Linh, Bỉnh ngưng ngập:

– Xin lỗi em, anh không cố ý nói để em đau lòng.

Yến Linh cười gượng:

– Em không quan trọng lời nói của anh đâu. Bây giờ em cũng đang quý cuộc sống ở đây, em sẽ không bao giờ đi nữa. Hình bóng Trung Hiếu đã ra khỏi tâm hồn em rồi, đó là một người không đáng để em bỏ phí cuộc đời mình, khi sau lưng em có ba, có bé Kha mong đợi em.

Khách vào quán mỗi lúc mỗi đông, Bỉnh vội chạy đi, chưa bao giờ anh thấy mình vui như ngày hôm nay, tình cảm của anh dành cho yến Linh chỉ có tăng chứ không có giảm.

Đến chín giờ tối, quán mới hết khách, cả Yến Linh và Bỉnh đều mới thấy thấm mệt. Anh nhìn

Yến Linh cười:

- Có lẽ vì sự có mặt của em mà ngày nay quán mới bán đắt như vậy.
- Anh lại đùa rồi.

Yến Linh lảng ra, không phải cô không thấy ánh mắt Bình nồng nàn trao cho cô. Con người cô dơ bẩn, không xứng đáng nhận tình cảm của anh.

Hai người đóng cửa quán chuẩn bị về, Bình nói băng quơ:

- Có lẽ giờ này ba và thằng Kha đều ngủ cả rồi, ở đây, người ta thường đi ngủ sớm.
- Vâng!

Yến Linh không biết nói gì hơn, chỉ có cô và Bình, khiến cô không mấy tự nhiên, con người của cô không đáng nhận bất kỳ thứ gì từ anh cả. Cha là cha của cô, và bé Kha cũng vậy, vậy mà anh phải chăm sóc cả hai vì cô. Cô ngập ngừng:

- Hồi chiều, em nghe bác Tám nói có ý gả cô Lành cho anh. Anh cũng nên cưới vợ đi, không nên mang gánh nặng trên vai.

Bình đi chậm lại:

- Anh chưa bao giờ nghĩ anh sẽ yêu ai đó, hay lấy vợ lần nữa.
- Năm nay anh ba mươi rồi còn gì nữa, đã đến lúc anh nên nghĩ cho anh.

Bình nghiêm sắc mặt nhìn Yến Linh.

- Cuộc đời anh chỉ có mỗi người vợ đó là em, dù em không muốn chúng ta nối lại, anh vẫn cứ sống như thế này tới già tới chết.

Yến Linh ghen ngào:

- Anh đừng có khờ như vậy, xứng đáng gì một người đàn bà như em, phụ ân bỏ nghĩa, bạc bẽo.
- Anh biết em yêu Trung Hiếu, và khi đã yêu ai đó thì khó để quên, huống chi giữa em và Trung Hiếu có bé Kha. Lúc em đi với Trung Hiếu, anh tưởng là mình không sao có thể sống nổi. Anh có ba năm sống chung một mái nhà với em, ba năm đó đối với anh có chết anh cũng không quên. Dù cho sông có cạn và núi có mòn, anh vẫn một lòng yêu em.

– Đừng yêu em! Con người em xấu xa, chỉ biết làm cho anh phải đau khổ vất vả.

– Anh lại muốn vất vả vì em, Linh ạ.

Bỉnh rút rờ rồi đưa tay lên lau nước mắt cho Yến Linh, bàn tay vụng về, cục mịch.

– Anh không ép em phải nghĩ đến anh đâu, thậm chí nếu em không muốn anh ở trong nhà em, anh cũng sẽ đi.

– Anh nghĩ như vậy sao? Đời nào em muốn anh bỏ đi. Nhưng mà em nói rồi, con người em dơ bẩn lắm.

– Anh không màng chuyện ấy.

Bỉnh kéo mạnh Yến Linh vào mình, anh vùi mặt vào mái tóc mềm của cô:

– Cuộc đời có bao nhiêu đâu em, tại sao mình phải câu nệ. Điều quan trọng chúng ta cho bé Kha, tình cảm ấm áp của một mái ấm gia đình. Ngày hôm qua đến nay em về nhà, em thấy không, bé Kha phấn chấn năng động hẳn lên. Em nhìn thấy bé Kha như thế nào chứ, là người mẹ thấy con mình vui vẻ em không vui sao?

Yến Linh chớp nhanh mắt cảm động.

– Có, em vui lắm chứ.

Vòng tay Bỉnh ấm áp chắc chắn, cho Yến Linh một chỗ nương tựa vững chắc. Cô khóc khe khẽ trong vòng tay Bỉnh. Anh lặng yên để cho cô khóc, rồi hôn lên những giọt nước mắt trên gương mặt xinh đẹp.

– Hãy quên quá khứ đi em ạ!

Bản tin nhỏ trên báo buổi sáng mà Yến Linh đọc được, mẩu tin Trung Hiếu ly hôn và cưới vợ ngay sau một ngày có quyết định ly hôn, một phụ nữ lớn hơn Trung Hiếu đến mười tuổi.

Và cũng nơi trang nhất in ảnh Yến Linh, người được thừa hưởng năm mươi phần trăm tiền bán công ty, đã trao hết số tài sản mình hưởng cho cơ quan từ thiện.

Yến Linh xếp tờ báo lại, cô không cảm thấy buồn khi Trung Hiếu vừa ly hôn đã kết hôn. Người đó đã ra khỏi tâm hồn cô, anh ta không có gì để cô lưu luyến.

Bỉnh về tới. Buổi sáng anh thường ra biển, chây bộ ở đó, ngắm mặt trời lên.

Anh cười khi thấy Yến Linh xếp tờ báo lại.

– Báo ngày hôm qua, hồi tối có, nhưng anh không muốn cho em xem.

Yến Linh thản nhiên:

– Em chẳng nghĩ ngợi gì đâu.

Bỉnh ngồi xuống bên Yến Linh, anh ôm cô vào lòng.

– Mặc quần áo vào đi với anh ra biển đi.

– Chi vậy?

– Bí mật!

– Anh biết anh dẫn em ra biển làm gì rồi.

– Làm gì nào, nói sao?

– Đi dạo và ngắm chim biển.

– Sai. Cho em nói lại lần nữa đó.

Yến Linh phụng phịu đùa.

– Vậy thì mang em ra biển, nhấn em xuống biển.

– Ừ, biết đâu đó à. Nhưng không phải nhấn xuống biển mà cất em vào tận ngăn tim của anh. Em biết sáng nay trên biển có gì không? Một cầu vồng bảy sắc tuyệt đẹp. Nhanh lên đi em!

Bỉnh nắm tay Yến Linh kéo đi ra ngoài, hai người chân đất cứ thế mà chạy.

Một cầu vồng bảy sắc in trên nền trời xanh lơ, dưới chân biển xanh ngát một màu.

Yến Linh reo lên:

– Đẹp quá!

– Anh biết em sẽ thích ngay mà.

Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Yến Linh, mắt cô xanh long lanh, ngây ngất trái tim Bỉnh. Anh ôm ghì lấy Yến Linh vào mình.

– Sao anh yêu em đến thế.

Anh hôn Yến Linh say đắm. Yến Linh khép mắt lại đón nhận. Bên cô, biển buổi sáng xanh ngát, vòng cầu bảy sắc in rõ hình vòng cung.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>